

Giới thiệu Tôi Muốn Làm Phu Nhân

Truyện Tôi Muốn Làm Phu Nhân, chuyện tình một đêm với một tổng giám đốc mà cô không hề nhớ rằng mình đêm đó đã xảy ra chuyện gì và cô cũng đã quên tối hôm đó cùng anh xảy ra những chuyện gì.

Lần thứ hai và lần thứ ba cô gặp lại anh nhưng cũng không hề biết anh là người đêm đó có tình một đêm với cô. Anh tỏ vẻ tức giận nhưng cũng không dám nói thẳng rằng mình mà từng quen cô tối đêm đó thật mất mặt. Và rồi phóng viên hay tin anh hay qua lại với một người mẹ đơn thân chưa có gia đình và rồi cô biết được và tức giận quát mắng anh.

Rõ ràng một người mà anh muốn làm phu nhân của mình lại biến thành một bà mẹ chưa lập gia đình, anh tức giận nhưng cũng không biết phải làm gì bởi vì đó là nguồn tự do ngôn luận của giới báo chí.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Làm Phu Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Thời đại thay đổi, nhưng giấc mộng con người theo đuổi vĩnh viễn không thay đổi, cho dù nam nữ già trẻ, nghèo hèn hay phú quý, thậm chí là cô nhi bị bỏ rơi tại viện trẻ mồ côi, cũng có giấc mộng họ muốn theo đuổi.

Xuân Tuyết, Hạ Mi, Thu Phong, Đông Nhan bốn người là chị em cùng lớn lên trong cô nhi viện, về ngoài của các cô thì khác nhau, cá tính khác nhau, cách thức bị bỏ rơi trước cửa cô nhi viện cũng khác nhau, nhưng giống nhau ở chỗ đều có ước mơ muốn hoàn thành.

Từ nhỏ đã sinh trưởng trong viện mồ côi nghèo nàn, so với các bạn cùng tuổi cũng trưởng thành hơn, sớm đặt ra lý tưởng cho cuộc đời, từ năm mười hai tuổi các cô đã nuôi trong mình giấc mộng vĩ đại.

Nhìn các bạn học sinh thường có quần áo mới để mặc, mà các nàng lại chỉ có thể nhận quần áo cũ từ các nhà từ thiện để chống đỡ phong hàn, nhìn học sinh các khóa có cha mẹ đặc biệt đưa đón, các nàng lại chỉ có thể tự mình cưỡi xe đạp. Các học sinh được ăn, được mặc, được ở chỗ tốt còn có dư thời gian kết giao bạn trai đến khoe khoang, các nàng chỉ có thể không ngừng mà cố gắng. Sau đó, tự nói với mình cuối cùng các nàng cũng sẽ có một ngày trở nên xinh đẹp, trở thành tiêu điểm cho người khác hâm mộ cùng ghen ghét.

Trong lúc các nàng trước khi tốt nghiệp tiểu học thì đã xác định được mộng tưởng.

Trời sinh tính tình ôn nhu Đỗ Xuân Tuyết có chút hồ đồ. Bởi vì nàng không có mục tiêu và hi vọng quá lớn, chỉ biết mình yêu thích đi dạo phố, cũng nghiên cứu cách ăn mặc của người khác, xem người khác ăn mặc thật xinh đẹp, bản thân vì vậy cũng cảm thấy xinh đẹp và vui vẻ. Vì vậy Hạ Mi liền vì nàng định ra mục tiêu là làm phu nhân.

Làm phu nhân sao? Tựa hồ như có vẻ cùng nàng ưa thích gì đó đầy phù hợp.

Tốt! Như vậy mộng tưởng của nàng là – Ta muốn làm phu nhân.

Cho nên bọn họ cố gắng đọc sách, cố gắng kiếm tiền, cố gắng vì giấc mộng của bản thân.

Thời gian đồng hồ các vì vậy từng giọt, từng giọt trôi qua. Một ngày các nàng đạt thành mộng tưởng có hay không cũng như cái đồng hồ cát càng lúc càng chồng cao cát mà tới gần được giấc mơ?

Hay là thời gian sẽ làm cho các nàng lớn lên và nhận ra rõ ràng cái các nàng gọi là giấc mộng chính là vĩnh viễn cũng đạt thành không được nguyện vọng, cho nên mới được gọi là giấc mộng.

Sự thật, chân tướng, kết quả cuối cùng là ra sao?

“Em không phải ban ngày còn đi học sao?”

“Đúng”

“Cha mẹ em đồng ý cho em buổi tối ra công tác sao?”

“Em là cô nhi”

“Á! Thật xin lỗi”

“Không sao” Đỗ Xuân Tuyết mỉm cười lắc đầu trên mặt không thấy xuất hiện một tia tự ti là cô nhi nào hoặc là một tia thù hận.

Thái Mĩ Lâm lặng lẽ nhìn cô gái trước mắt này nhu thuận, thuần khiết làm cho nàng có cảm giác như đang tắm gió xuân, phát hiện mình từ đáy lòng tự nhiên yêu mến cô gái này.

Thân là nhà phục sức quốc tế nổi danh quản lí khu Đài Bắc, nàng luôn luôn xem trọng những người có kinh nghiệm, bằng cấp hơn nữa còn phải thông qua các cuộc thi khảo nghiệm, mới có thể chính thức trúng tuyển. nhưng trước mắt là cô gái vừa hơn mười tám tuổi này lại làm cho nàng có loại xúc động không thể giải thích được muốn phá lệ một lần để mướn người.

Là vì cô gái là một cô nhi nên dẫn phát lòng trắc ẩn của nàng sao?

Không đúng, nàng nên xem trọng năng lực, tính dẻo dai và nguyên tắc mới đúng. Tuy nhiên hiện tại mà nói, nói như thế còn có chút quá sớm. Nhưng cô gái này còn tràn đầy tính không xác định, Thái Mĩ Lâm nàng có kinh nghiệm nhiều năm trong việc lựa chọn người. nàng tin tưởng cô gái trẻ tuổi trước mắt này, tương lai có thể tại đây có thể giữ lấy một vị trí nhỏ nhoi.

Nàng đối với ánh mắt của chính mình luôn rất có lòng tin.

“Nếu như chị mướn người theo lời của em, nhanh nhất khi nào thì có thể tới làm?”

Đồ Xuân Tuyết ngạc nhiên, mở lớn mắt

“Ngày mai có thể” nàng trả lời ngay

“Tốt, vậy ngày mai buổi chiều sáu giờ em đến báo danh”

“Cám ơn chị, quản lí. Em sẽ cố gắng hết sức để công tác tốt, cám ơn chị!” nàng lập tức từ trên chỗ ngồi đứng lên không ngừng cúi đầu cám ơn.

“Trước đừng nên cao hứng quá sớm, công ty quy định có ba tháng thử việc, cho dù là sinh viên làm việc không công cũng không có ngoại lệ. cho nên ba tháng kế tiếp, nếu như em làm việc không tốt hoặc khó coi đều có thể làm mất đi phần công tác này”

“Không quan hệ” trong giọng nói của nàng vẫn tràn đầy lời cảm tạ “cám ơn quản lí cho em cơ hội này, em nhất định sẽ cố gắng, cũng sẽ làm việc cho giỏi để thông qua ba tháng thử việc này”

“Chị mong là vậy” Thái Mĩ Lâm mỉm cười nói.

Đồ Xuân Tuyết dùng sức gạt đầu, một lần nữa hướng tới quý nhân của nàng nói cảm tạ: “Cám ơn quản lí đã nguyện ý mướn em, cám ơn”

“Như vậy ngày mai chúng ta gặp lại”

“Vâng. Cám ơn chị lần nữa, quản lí. Ngày mai gặp”

“Đồ Xuân Tuyết, chuẩn bị đóng cửa” một giọng nữ không kiên nhẫn la lớn

“A, vâng”

“Đồ Xuân Tuyết, đi ra ngoài thúc đẩy vật phẩm giá rẻ đặc biệt (*tóm lại là đi ra tìm cách nhanh chóng bán đồ rẻ*).” Một âm thanh khác càng không có ý tốt.

“A, vâng” lập tức nghe theo

“Đồ Xuân Tuyết, lấy chổi vào sân nhà trong tiệm quét đi”

“A, vâng” chổi quét chổi quét, ở đâu nhỉ

“Đồ Xuân Tuyết, người không thấy những quần áo kia bị loạn rồi sao? Còn không mau lấy xuống rồi sửa sang lại, như vậy loạn thành đồng (*nguyên văn: loạn thất bát tao*) là muốn hại ta vào sáng ngày mai bị quản lí mắng sao?”

“A” không phải vừa mới làm xong sao? sửa sang lại lần thứ nhất cũng tốt.

“Đồ Xuân Tuyết-----”

“Thật là bẽ bộn, từ khi là nhân viên chính thức mới phát hiện quản lí tựa hồ như chiếu cố nàng- cô sinh viên nhỏ nhỏ này, không chỉ phá lệ cho nàng- không phải khoa trang thời trang, càng không có kinh nghiệm, không có bằng cấp như nàng tiến vào trong tiệm vừa học vừa làm, nàng làm công kiểm sống thì chỉ còn lại một chữ cũng phải cố gắng.

Quét rác, châm trà, đổ rác, thậm chí đến trong kho hàng chuyển hàng đều là công tác trong phạm vi của nàng, chỉ có phục vụ khách hàng là gia tăng công trạng công tác, còn không thì nàng phụ trách trong mọi việc.

Nói cách khác, nàng trong này hoàn toàn trở thành cô em gái (*nguyên văn: tiểu muội*) phụ giúp việc lặt vặt.

Tuy nhiên công việc là so với người khác thì vô cùng bận rộn, tiền lương lại so với người khác thiếu, tệ nhất chính là bị các tiền bối trong tiệm xa lánh, đây chính là tình cảnh của nàng bây giờ.

Chính là Đồ Xuân Tuyết tuyệt không để ý, bởi vì chỉ cần có thể tại nơi này công tác, nàng có thể so với người bình thường trước một bước được thấy, sờ đến quần áo đẹp nhất mà hiện tại đang lưu hành cùng với các món trang sức.

Nàng thật sự rất thích rất thích công việc hiện nay đây! Cho nên thực sự dù bề bộn, mệt mỏi, tiền lương cũng ít đến đáng thương, tiền bối không quan tâm nàng cũng không cần để ý, chỉ cần có thể cho nàng tiếp tục ở lại chỗ này là được rồi.

Hơn nữa chỉ còn hai tuần lễ nữa. Hai tuần nữa thôi, nàng thông qua thử việc trở thành nhân viên chính thức.

Tuy nhiên hiện tại ban ngày còn phải đi học, nhưng Thái quản lý nói cho nàng biết, hai sự việc này hoàn toàn không liên quan nhau, chỉ cần nàng quyết tâm ở nơi này công tác lâu dài không phải làm ngắn hạn là có thể.

Hơn nữa quan trọng nhất là nhân viên chính thức tiền lương cùng phúc lợi so với sinh viên tốt hơn rất nhiều. Đây là việc khẳng định trong kinh tế từng quần của nàng có trợ giúp.

Nàng thật sự thật may mắn, lại có thể gặp một người tốt như Thái quản lý, nàng thề tương lai phải cố gắng công tác, để cảm ơn Thái quản lý.

“Đồ Xuân Tuyết, động tác của ngươi không thể nhanh hơn một chút sao? Tất cả mọi người đều đang đợi một mình ngươi!”

“A, vâng, vâng” nhanh chóng đưa vật trong túi lên lưng, nàng chạy nhanh đến hướng cửa tiệm “Thực xin lỗi, thực xin lỗi”

Ngoài cửa chờ, tiền bối khóa cửa về mặt không kiên nhẫn liếc nàng một cái mới nghiêng thân mình đem cửa khóa lại, cũng khởi động hệ thống an ninh.

"Chúng ta muốn đi ăn thịt nướng, ngươi có muốn đi chung hay không?" Một vị tiền bối đột nhiên mở miệng mời nàng.

Nàng sững sờ một chút, hoàn toàn không nghĩ tới các nàng lại hội mở miệng mời chính mình. "Ta ——"

“Nàng bạn về nhà đọc sách, ngày mai thật sự còn phải đến trường, làm sao có thời gian theo chúng ta đi ăn thịt nướng được?” Một giọng nữ khác khó nén ngữ khí khinh thường nói.

“Đúng rồi, ta đều quên nàng là một thanh niên tiến bộ, là trụ cột trong tương lai, thật có lỗi nha! Khi không ta lại mở miệng mời.” Nguyên bản người mở miệng mời lúc này mới thể hiện ra bộ dạng chế giễu.

“Không có việc gì.” Đồ Xuân Tuyết vội vàng lắc đầu: “Chúc các vị ăn vui vẻ, em về trước. Hôm nay vất vả các vị tiền bối rồi, ngủ ngon!” Nói xong đối với các nàng cúi chào, lại phát phát tay sau, nàng liền xoay người về nhà.

“Sự thật là một người ngu ngốc, thật không biết quản lý cuối cùng yêu mến nàng ở điểm nào nữa?” Nhìn bóng lưng nàng rời đi, Sasa khó chịu lên tiếng.

“Ta cũng vậy rất buồn bực” Lily vẻ mặt đồng ý nói.

“Ta đoán rằng nàng và quản lý có khả năng có quan hệ thân thích gì không? Cho nên mới có thể có đãi ngộ đặc biệt như vậy” Sasa suy đoán.

“Em đoán sai rồi, ta nghe nói nàng ta là cô nhi” Điểm trưởng Eva công bố đáp án.

Lily và Sasa đồng thanh kêu lên đầy sợ hãi “Cô nhi?”

Eva đối với các nàng nhẹ gật đầu.

“Thì ra là thế, nguyên lai quản lý là đồng tình nàng nha!” Sasa bừng tỉnh đại ngộ nói “Nhưng cô nhi thì có gì đặc biệt hơn người chứ, ta tuy không phải là một đứa cô nhi, nhưng cha mẹ ta suốt ngày không phải làm việc thì cũng chơi mạt chược, ngày thường không có việc gì cần bản là không nhìn thấy người. Tuy rằng không giống nhau lắm, nhưng như vậy ta cũng được coi như là cô nhi, vì cái gì bình thường quản lý không đối với ta tốt một chút, liền đối với nàng ta đặc biệt tốt?”

“Đúng vậy, ta cũng là trong một gia đình không cha, quản lý làm sao có thể bất công, như vậy không công bằng!” Lily cũng theo bắt bình.

“Các em muốn nghe chuyện không công bằng nữa không?” Eva nhìn vẻ mặt căm giận bất bình của các nàng, lửa cháy đỏ thêm dầu nói

“Cái gì lại càng không công bằng chuyện?” Các nàng hiếu kỳ truy hỏi

“Qua hai tuần nữa, nàng sẽ lên nhân viên chính thức”

“Eva, chị có phải hay không nói sai rồi, hẳn là biến thành chính thức thuê sinh viên vừa làm vừa học đi?”

“Không, ta không có nói sai, quản lý tính đem nàng lên thành nhân viên chính thức” Eva vẻ mặt tức giận nói. Nhớ ngày đó nàng không biết nhịn bao lâu mới lên làm điểm trưởng được, nay cái sinh viên vừa học vừa làm lại thoắt cái trở thành chính thức nhân viên, có thể nào không làm cho người ta tức

giận.

“Ta không tin, quản lí làm sao có thể làm như vậy?” Sasa lớn tiếng kêu lên

“Eva, lời nói của chị có thật không?” Lily cũng là một vẻ mặt phẫn nộ.

Eva chậm rãi gật nhẹ đầu.

Nhất thời trong lúc đó, ba người đều không mời miệng nói chuyện, nhưng trên vẻ mặt đồng dạng có vẻ phẫn uất không thôi.

“Quản lí làm sao có thể đãi ngộ đặc biệt lớn như vậy? Lúc trước ta lên chính thức nhân viên, đã ăn không biết bao nhiêu cực khổ, trải qua bao nhiêu khảo nghiệm, vì cái gì nàng có thể đơn giản như vậy, cái gì khảo nghiệm cũng không có liền được thăng chức thành nhân viên chính thức?” Sasa nghiêng răng nghiêng lợi phát tiết bất mãn cảm xúc.

“Ta muốn kháng nghị với quản lí” Lily phụng phịu, nói cái gì cũng không nhận.

“Quản lí thể hiện rõ đối với nàng ta là không công bằng bình thường, kháng nghị có ít gì?” Eva giống như hết cách nói

“Cho nên chúng ta cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn nản một đường đi lên, sau đó có quản lí làm chỗ dựa, sau đó ở trên đầu chúng ta tiểu tiện sao?” Lily cắn răng giọng căm hận nói

“Ta có kế hoạch có thể đem nàng đuổi đi.” Eva trầm mặt một hồi bỗng mở miệng nói

Sasa cùng Lily nghe vậy lập tức cùng quay đầu nhìn về phía nàng.

“Kế hoạch gì?”

“Kế hoạch này cần ba người chúng ta cùng hợp tác, thiếu một người cũng không được”

"Tiểu thư, cháu muốn đi tham gia yến hội nha?"

"Không phải, là buổi biểu diễn thời trang." Đồ Xuân Tuyết sửa chữa.

"Chính là loại ngồi ở dưới đài, nhìn xem trên đài người mẫu đi tới đi lui biểu diễn trang phục mới rồi phát biểu nha?" Lái xe cái hiểu cái không hỏi.

"Đúng"

"Cháu nhìn thường thường này là người phát biểu nha?"

"Không có, đây là lần đầu tiên." Nàng dừng lại, "Kỳ thật cháu là đi công tác."

"Đi công tác? Bộ dáng của cháu thoát nhìn thật trẻ tuổi, đã bắt đầu công tác à? Cháu sẽ không phải chính là muốn tại trên đài đi tới đi lui người mẫu à?" Lái xe nhìn xuyên qua gương, hồ nghi dò xét dung mạo của nữ hành khách sau lưng.

"Không phải rồi, cháu công tác tại tiệm trang phục, là quản lí của cháu muốn cháu nhìn phát biểu cho biết, thuận tiện trông thấy quen mặt, cháu trở về còn muốn ghi báo cáo." Nàng thè lưỡi, có chút không có ý tứ.

"Đó, vậy còn thật sự là vất vả cháu."

"Sẽ không, không biết. Trên thực tế cháu thật là cao hứng có cơ hội này có thể đi xem trang phục đẹp, đêm qua sau khi nghe thấy tin tức này, cháu cả buổi tối hưng phấn không ngủ được, hôm nay khi tới trường đi học, mặc kệ giáo sư nói những thứ gì, cháu căn bản một chữ đều nghe không vào, cả trong đầu nghĩ đều là chuyện đêm nay. Cháu

thật sự rất hưng phấn, thật khẩn trương, sợ hãi chính mình lỡ không cẩn thận làm sai chuyện gì, hoặc nói sai cái gì, nếu như tại trong hội trường không cẩn thận trong lời nói..., đến lúc đó cháu nên làm cái gì bây giờ?" Nàng không khỏi lo lắng.

"Cháu lớn lên xinh đẹp như vậy, cười một cái sẽ không sao à, đừng lo lắng, đừng lo lắng." Tắc xi lái xe an ủi nàng.

"Hi vọng như thế." Nàng âm thầm cầu nguyện.

Thật sự là nằm mơ cũng không nghĩ đến, nàng thậm chí có cơ hội có thể đi thăm quốc tế tính trang phục một phát biểu biết, dù cho hiện tại người nàng cũng đã ngồi ở tắc xi thượng, chính hướng hội trường triển lãm đi tới, lại vẫn đang cảm thấy đây hết thảy giống như là mơ. Thật sự là nằm mơ cũng không nghĩ đến, nàng thậm chí có cơ hội có thể đi thăm quốc tế tính trang phục một phát biểu biết, dù cho hiện tại người nàng cũng đã ngồi ở tắc xi thượng, chính hướng hội trường triển lãm đi tới, lại vẫn đang cảm thấy đây hết thảy giống như là mơ.

Tối hôm qua trường phòng đem thư mời đưa cho nàng, nàng ngu ngơ tại chỗ đến năm phút đồng hồ, căn bản là không tin loại chuyện tốt này, đến nàng còn chưa thăng làm công nhân viên chính thức chỉ là sinh viên làm việc thêm thôi.

Tham gia YSL hội phát biểu trình diễn trang phục thu đông mới! Trời ạ, hình như là nằm mơ!

Trưởng phòng nói các nàng thường xem cái này, các nhà thiết kế cần phải luôn biết trang phục mới, cũng sớm đã nhìn chán rồi, cho nên tại quán lí không phản đối tình huống này, lần này khiến cho nàng đi gặp quen mặt.

Trưởng phòng còn nói, bởi vì thư mời thượng ần có tên công ty, vì hình tượng công ty, cho nên dự họp người còn có thể tại trong tiệm chọn một bộ quần áo cùng phụ kiện cần thiết, mặc đi tham gia hội phát biểu. Cho nên nàng hiện tại mặc trên người, ngoại trừ bản thân quần áo ngoài, tất cả đều là đồ này nàng chưa bao giờ nhìn thấy, chưa dùng qua hàng cao cấp, hại nàng cũng ko dám lộn xộn khi thay đổi y phục cùng giày, cũng không dám như bình thường đi xe bus hoặc tàu điện ngầm, chỉ dám ngồi tắc xi, thật sự là quá khắt khe. Hơn nữa cảm thấy đêm nay nàng thật đúng là có điểm giống cô bé lọ lem, hết thấy xem ra là như vậy không chân thật, giống như đang nằm mơ.

"Tiểu thư, đến rồi." lái xe mở miệng nhắc nhở, nàng mới chậm rãi trở lại sự thật.

"Vâng, bao nhiêu tiền?" Nàng trừng mắt nhìn, hoàn hồn hỏi.

"Hai trăm ba."

Nàng cúi đầu xuống, theo trên tay nắm chặt ngân sách bọc nhỏ trong bọc xuất ra 230 nguyên đưa cho lái xe tiên sinh.

"Cám ơn chủ." Nàng nói.

"Hi vọng hôm nay có buổi tối khiến cháu vui sướng." Tắc xi lái xe thân mật nhếch miệng cười.

"Cám ơn." Đồ Xuân Tuyết mỉm cười gật đầu, lập tức mở cửa xuống xe.

Nhân viên phục vụ xác nhận thư mời trên tay nàng, mới chậm rãi đi vào hội trường triển lãm, bắt đầu đi nàng không ngừng liên tiếp gây tiếng động "Oa! Oa! Oa!"

Chỉ thấy trong hội trường ngũ quang thập sắc, quần áo tràn ngập, ngoại trừ rất nhiều thương nhân, nhân vật nổi tiếng, thân sĩ mỹ nữ ở đây trong đó bên ngoài, còn có một cặp nổi tiếng trong ngoài nước bị truyền thông tranh nhau phỏng vấn, cho nên cả hội trường, tia sáng huỳnh quang đèn thủy chung lác lác không ngừng.

Bất kể là trên đài làm cho người ta nhìn không thôi trang phục mỹ lệ hoặc mô-đen, hoặc là dưới đài rất nhiều danh nhân cùng truyền thông, đèn chiếu sáng khắp nơi, Đồ Xuân Tuyết lần đầu tiên trong đời nhìn thấy loại hội phát biểu này, cho nên cả đêm nay, nàng loay hoay cơ hồ không có thời gian, tự hạn chính mình không có thêm một đôi mắt.

Trời ạ, mệt mỏi quá mệt mỏi quá mệt mỏi quá.

Thật vất vả mới đợi cho tới giữa trận mới được nghỉ ngơi, nàng ngồi phịch ở trên chỗ ngồi, lộ ra một tư thái sắp hết nổi.

Nàng thật sự sắp chết a, dù cho không có chết, con mắt cũng sẽ bởi vì dùng quá độ mà mờ mịt, thật sự là cực kỳ khó chịu!

"Hi!"

Đột nhiên xuất hiện tiếng chào hỏi, sợ tới mức đang nhắm mắt nghỉ ngơi, nàng tròn to hai mắt trong nháy mắt, vội vàng nhảy dựng lên, thiếu chút nữa đụng ngã lẫn cái ghế.

"Thực xin lỗi, hù đến em." Trên đỉnh đầu bay tới thanh âm có vẻ có chút ảo não.

"Không, không có việc gì, là ta chính mình nhất gan." Nàng vội vàng lắc đầu, sắc mặt bởi vì chính mình không chế tạo ra tạp âm mà có vẻ có chút đỏ bừng."Xin hỏi có chuyện gì sao?"

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía người tới, một giây sau ngây dại.

Rất đẹp trai! Nàng không tự giác trừng lớn hai mắt, bởi vì nàng chưa từng gặp qua nam nhân đẹp trai như vậy, ít nhất không có nhìn nam nhân đẹp trai gần như vậy.

Hình dáng của hắn sâu đậm, dường như đường cong cứng rắn như đao khắc ra, cái mũi lại rất cao, môi mỏng gợi cảm mê người, hai mắt càng thâm thúy, cái cằm trên gương mặt kiên nghị, đều trở nên tràn ngập nam tính mị lực.

Đồ Xuân Tuyết khẳng định nam nhân này chỉ ít cũng cao hơn một mét tám, hơn nữa dáng người tuyệt đối có luyện qua, bởi vì áo hắn cơ hồ có thể nói là ôm sát trên người hắn, giống như là da thịt thứ 2 của hắn, đem dáng người hắn phác họa được vừa xem hiểu ngay.

Wase, nàng vừa mới cũng đã loay hoay liên trong nháy mắt thời gian cũng không có, vì cái gì còn có thể xem một cái tràn ngập mị lực cá nhân đại ca như vậy?

Hắn là khách hay là người nẫu? Nếu như muốn nàng đoán lời mà nói..., nàng sẽ chọn hắn. Bởi vì hắn thật sự tuyệt không như là một ít loại hội nghị ở sau bàn công tác, tính nghệ thuật chất chức nghiệp hắn là dường như thích hợp với hắn mới đúng.

Không đúng! Nàng đang suy nghĩ gì nha? Nàng dùng sức lắc đầu, liền tranh thủ kéo chệch hướng suy nghĩ của chính mình.

"Thực xin lỗi, xin hỏi có chuyện gì không?" Nàng lại lần nữa hỏi, trong giọng nói tràn đầy không xác định.

"Ngươi có cảm thấy ở đây không thoải mái ko?" Đại suất ca quan tâm hỏi, thanh âm cùng bề ngoài của hắn đồng dạng, tràn ngập mê người mị lực.

Nàng sùng sốt vài giây, về mặt mờ mịt trả lời, "Không có nha."

"Thật vậy chăng?" Hắn thân sắc có chút nghiêm túc nhìn nàng.

Đối mặt hắn nhận thấy biểu lộ, nàng do dự một chút, mới thận trọng lắc nhẹ đầu.

"Vậy ngươi vì cái gì nhắm chắc hai mắt, ngồi ở chỗ này cũng không nhúc nhích? Hơn nữa tất cả mọi người đi ra bên ngoài ." Hắn lại lần nữa hỏi.

"Hả?" Đồ Xuân Tuyết ngây người, lập tức quay đầu nhìn khắp bốn phía. Kỳ quái, nàng vừa mới nhắm mắt dưỡng thần, rõ ràng còn có rất nhiều người cùng nàng ngồi ở vị trí nghỉ ngơi, như thế nào hiện tại tất cả đều chạy hết?

Trời ạ, nàng quả nhiên làm sai việc, tiêu rồi!

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi!" Nàng liên tiếp hướng hắn cúi đầu ba lượt, liên tục không ngừng xin lỗi. "Ta không biết không thể ở tại chỗ này, thực xin lỗi, ta bây giờ lập tức ra chỗ khác." Nói xong, nàng lập tức xoay người hướng lối đi ra phóng đi.

"Chờ một chút."

Tay của nàng đột nhiên bị hắn giữ chặt, vì vậy nàng dừng bước lại, sợ hãi quay đầu đối mặt hắn.

Nàng sẽ không vì vậy mà bị đuổi ra khỏi triển lãm à?

"Ngươi tên là gì?" Giọng nam đột nhiên hỏi.

Trời ạ, hắn thật sự muốn đem nàng đuổi ra hội trường! Bằng không lời mà nói..., hắn tại sao muốn hỏi tên của nàng?

Thảm, xong rồi xong rồi, lần đầu tiên đại biểu công ty dự họp, đã bị người đuổi ra hội trường, nàng sau khi trở về phải như thế nào hướng trưởng phòng cùng quản lý công đạo?

Không được, nàng nhất định phải nghĩ biện pháp ở lại, tuyệt đối không thể làm hỏng danh dự công ty, tuyệt đối không được!

"Cầu xin ngươi tha thứ ta, đây là ta lần đầu tiên tham gia buổi phát biểu biểu diễn trang phục, thật sự không biết thời gian nghỉ ngơi giữa giờ, khách không thể ở lại trong hội trường. Ta van cầu ngươi tha thứ ta, đây lần đầu tiên, không cần phải đuổi ta đi ra, mặc kệ ngươi muốn ta làm cái gì ta đều nguyện ý, chỉ cần ngươi không cần phải đuổi ta đi ra ngoài, cầu xin ngươi." Nàng phút chốc di chuyển đứng ở phía trước hắn, hai tay nắm chặt cúi đầu, nhỏ giọng cầu khẩn.

"Làm cái gì ngươi đều nguyện ý?" Thanh âm của hắn rất cục thong thả vang lên.

Nàng nhanh chóng giương mắt nhìn hắn, sau đó dụng lực nhẹ gạt đầu.

"Đúng, ta đều nguyện ý, chỉ cần ngươi để cho ta tiếp tục ở lại, không cần phải đuổi ta đi ra ngoài."

"Được." Hắn sáng khoái đáp ứng.

Nhưng nàng vẫn lo lắng như cũ, chỉ là khăn trương chờ đợi chỉ thị.

"Theo giúp ta đi ra bên ngoài ăn điểm tâm a!" Khóe miệng của hắn giương nhẹ lộ ra một vòng mỉm cười.

"Hả?" Nàng trừng mắt nhìn.

"Theo giúp ta đi ra bên ngoài ăn điểm tâm." Hắn lần nữa nói ra, sau đó tự nhiên dắt tay của nàng đi về hướng mờ mịt. "Nghe nói lần này đơn vị chủ sự chuẩn bị không ít làm điểm tâm 5 sao chiêu đãi khách, không ăn thật sự có điểm đáng tiếc. Bất quá trọng điểm là ta bận rộn một ngày, cơ hồ đều không ăn cái gì, hiện tại bụng rất đói, cho nên theo giúp ta đi ăn cái gì, ta liền tha thứ ngươi."

"Hả?" Chỉ đơn giản như vậy? Ăn cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Làm Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Đường như nàng tựa cá tinh linh, hơn nữa là rơi vào thể gian tinh linh

Lãnh Quân Giương lấy tay nhẹ vạch lên lông mi nữ nhân đang ngủ say ở bên cạnh hắn, con mắt, sau đó một đường dưới lên đến cái mũi khéo léo cùng miệng nở nang, mỗi một lần dừng lại, cũng làm cho hắn yêu thương không nỡ dời tay.

Môi của hắn mỉm cười, trên mặt thần sắc ôn nhu, đủ để cho tất cả mọi người nhận thức thấy bộ dạng hắn bây giờ, tất cả đều bị dọa thành ngốc tử.

Hắn là Lãnh Quân Giương, nhà thiết kế thời trang nổi tiếng ở Paris đang được quan tâm mấy năm gần đây, hơn nữa lãnh khí bức người nhà thiết kế thiên tài, đại sư lạnh lùng a!

Trong truyền thuyết, trên người hắn tất cả tế bào ôn nhu đều đã ném ở bên trong tác phẩm của hắn, cho nên nếu muốn tìm ra một tia ôn nhu trên người hắn cũng khó khăn, căn bản chính là nhiệm vụ không có khả năng. Cho nên nếu có người trông thấy hắn hiện tại bộ dáng, trừ bỏ bị dọa ngốc bên ngoài, khả năng còn sẽ có một cái ý nghĩ, thì phải là trời muốn có bão lớn.

Tạm thời bất luận ý nghĩ của người khác, như là lằm với chính mình, hắn liền hoài nghi đến tột cùng là lạ ở chỗ nào.

Đây quả thực không thể tưởng tượng nổi, cái này làm cho hắn trong lòng nóng lên, vừa mới nhận thức được không khống chế được khát vọng của mình, đem nàng chiếm thành của mình, rốt cuộc là từ nơi này xuất hiện?

Từ khi nàng bước vào hội trường phát biểu hội, ánh mắt của hắn rốt cuộc không rời khỏi nàng.

Nhưng mà nàng không phải loại sẽ làm cho người nhân tình (*đôi mắt*) sáng lên mỹ nữ, nhưng mà phi thường nhìn ôn nhu, làm cho người ta có cảm giác như tắm gió xuân, mềm mại cuộn sóng tóc xoắn dài qua vai, Uyển Như tuyết phượng sa loại Khinh Doanh ở nàng mặt trái táo bên cạnh phiêu dật bay lên, càng tăng thêm vẻ hồn nhiên ngọt ngào của nàng, dường như tựa cá tinh linh.

Ánh mắt của nàng sâu u như đầm, làm cho không ai có thể đem tâm mắt dời khỏi khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cái mũi của nàng tuy nhiên không tính rất kiệt xuất, nhưng mà khéo léo tinh xảo, còn có nàng môi anh đào phấn nộn, đối với nam nhân mà nói, căn bản chính là một loại câu dẫn, một loại khó có thể kháng cự hấp dẫn.

Trong nháy mắt, hắn cảm giác được sự nam tính của mình lại đang rực rộ, hắn miễn cưỡng đè nén xuống, đem ánh mắt theo nàng phấn nộn kêu gọi đôi môi dời đi.

Tuy nhiên hội trường phát biểu tràn đầy nhiều loại mỹ nữ, vô luận là mập, gầy, cao, thấp, xinh đẹp, hoặc là xú xiu động lòng người, khí chất ưu nhã chỗ nào cũng có, hơn nữa nhiều hơn phân nửa nữ nhân đều so với nàng xinh đẹp hơn, gọi cảm hơn, đáng người cũng so với nàng hoàn hảo hơn, nhưng ánh mắt của hắn cũng không cách nào dứt ra khỏi ánh nhìn theo trên người nàng.

Hắn muốn dựa vào gần nàng, nhận thức nàng, muốn cùng nàng nói chuyện, muốn biết đem nàng ôm trong ngực cảm giác như thế nào, càng muốn đem nàng đặt ở thân dưới, đem chính mình nhu tiến trong cơ thể nàng.

Hắn bị chính mình giống như gió lốc mang tất cả dục vọng mà đến sợ tới mức kinh ngạc không thôi, từ khi hắn được mười tám tuổi, sẽ thấy cũng chưa từng vì nữ nhân nào có cảm giác xúc động, mà nữ nhân có thể làm cho năm 30 của hắn một lần nữa tìm về thời kì trẻ trung xúc động, quả thực chính là kỳ tích!

Chỉ thấy bộ dáng của nàng xem ra tương đương tuổi trẻ, nhiều lắm là hai mươi tuổi, hoặc là nhỏ hơn?

Phòng riêng, hắn không khỏi nhẹ chau lại lông mày, tuyệt không hi vọng nàng so với hai mươi tuổi nhỏ hơn, bởi vì kém mười tuổi đối với hắn đã là cực hạn, hắn không hy vọng bị người nói là trâu già gặm cỏ non.

Khi hắn nghi ngại lúc giữa trận, trông thấy nàng một người cô độc ngồi ở trên mặt ghế, hai mắt nhắm nghiền, cũng không nhúc nhích còn giống không thoải mái thì hắn lập tức từ bỏ tất cả tự chế cùng lý trí, làm cho hắn không chút nghi ngại lập tức đi về hướng nàng.

Mới tiếp xúc, hắn liền không chút nào ngoài ý muốn phát hiện mình đã nhanh chóng yêu cùng nàng ở khoảng cách gần, sau đó bọn họ ăn điểm tâm, nói chuyện phiếm, sau khi uống mấy chén Kê Vĩ Tửu, hắn không khống chế được ăn nàng luôn.

Mà nàng quả nhiên cũng như bề ngoài, hồn nhiên mà lại ngọt ngào, nếu không bởi vì đây là lần đầu tiên của nàng, phải suy tính đến thân thể nàng khả năng không khỏe lời mà nói..., hắn nghĩ mình nhất định hội một lần lại một lần yêu nàng, thẳng đến hao hết tất cả khí lực.

A, hắn phải nghĩ chuyện khác, nếu không hắn nhất định sẽ nhịn không được lại muốn động vào nàng.

Muốn chút khác. . . . . Muốn chút khác!

Hắn toàn thân cứng đờ, đột nhiên mở to hai mắt.

Nguy rồi, hắn lại đã quên muốn tránh thai!

Sau khi hắn đem ánh mắt chuyển qua bên người nữ hài trên mặt thì lại phát hiện mình ngay cảm giác ảo não, hối hận hoặc đại sự cảm giác không ổn định không có, ngược lại còn bắt đầu ảo tưởng nàng có thai.

Nếu như nàng thật sự có thai..., nhất định trên thế giới sẽ là phụ nữ có thai xinh đẹp nhất.

Hắn mỉm cười đoán, lập tức lại bị phản ứng của mình làm cho hoảng sợ.

Hắn rốt cuộc đang làm gì đó nha? Lại hi vọng nàng mang thai, có con của hắn, hắn thật là. . . . . vắng đầu sao?

Ngoại trừ biết rõ tên của nàng, biết rõ nàng ở nơi nào công tác, hắn đối với nàng cơ hồ có thể nói là hoàn toàn không biết gì cả, nhưng mà, hắn lại một chút cũng không bài xích làm cho nàng có thai con của hắn, hắn thật là điên rồi!

Đúng vậy, hắn điên rồi, hơn nữa là vì yêu điên cuồng.

Nguyên lai đây là cái gọi là vừa thấy đã yêu, không có bất cứ lý do nào hoặc nguyên nhân, chỉ cần liếc, sau đó điên cuồng luyện thượng nàng, yêu nàng mà thôi.

Chỉ đơn giản như vậy.

Xuân Tuyết, Đồ Xuân Tuyết. Tên của nàng cảm giác có chút lạnh, nhưng cũng là tình thơ ý họa. Đồng tận xuân tới ấm áp cùng tinh thần phấn chấn, tựa như nàng cho hắn cảm giác giống nhau.

A, thật sự là không xong, nếu như tên của nàng không phải Xuân Tuyết, mà là Xuân Bùn ..., chắc hẳn hắn cũng nhất định có biện pháp bắt nó đặc ý nghĩa giải thích được đã xinh đẹp lại cao nhã, hắn thật là người bệnh cao minh .

"Linh Linh. . ."

Trên tủ đầu giường điện thoại đột nhiên vang lên, quấy nhiễu giấc ngủ đang say của nàng, cũng làm cho hắn không vui nhăn đầu lông mày.

"Uy?" Hắn dồn dập gây ra dòng điện lời nói, chỉ sợ đánh thức ngủ mỹ nhân.

"Trời ạ, đại sư, làm sao người trở về phòng rồi? Bể mặc tiệc rượu đã sắp đã xong, tất cả mọi người đang tìm người nha!"

Còn chưa chờ đối phương đem lời nói xong, hắn tắt điện thoại.

Bể mặc tiệc rượu? Ai đề ý hắn nha!

"Linh"

Điện thoại lập tức lại vang lên, lúc này đây, nàng không hề không phản ứng chút nào, mà là không an ổn xoay người nằm nghiêng, lẩm bầm vài tiếng sau lại đó thiếp đi, cũng làm cho hắn trong nháy mắt mất đi góc độ tốt nhất ngóng nhìn nàng ôn nhu ngủ.

Mẹ nó, tên hôn đản này tốt nhất đem hắn cổ đuổi dài một chút, chớ bị bám a!

Hắn rất nhanh đem điện thoại tiếp lên, hai mắt nhóm lên một nắm lửa giận.

"Đại sư ——" đầu bên kia điện thoại người còn không có cơ hội kêu rên, liền bị cắt đứt.

"Người dám lại điện tới thử xem." Hắn lạnh lùng thanh âm, sau đó lại cúp điện thoại.

Rất tốt, uy hiếp của hắn thấy hiệu quả rồi, bởi vì điện thoại quả nhiên không có vang lên nữa.

Ngay cả như vậy, nàng lại sớm đã đổi tư thế thành đưa lưng về phía hắn mà ngủ, nhìn không thấy dáng nàng ngủ, hắn đột nhiên cảm thấy hảo tịch tịch.

Do dự một hồi lâu, hắn rốt cuộc vẫn phải nhịn không được vươn tay, khinh thủ khinh cước đem nàng theo bên cạnh ngủ dời về nằm thẳng tư thế.

Đội hắn có thể nhìn thấy rõ nàng xinh đẹp bên mặt, hắn mới lộ ra thoả mãn mỉm cười.

"Cốc cốc cốc. . . . ."

Lúc này, nơi cửa phòng lại đột nhiên truyền đến liên tiếp tiếng đập cửa, bởi vì thanh âm cũng không lớn, hắn vốn không nghĩ để ý tới, nhưng hắn không chút nào không thấy dấu hiệu.

Hắn bắn ra lửa giận cực nóng từ hai con ngươi, thông thả cầm lấy quần áo bên giường, sau đó đi về hướng cửa phòng bị người gõ không ngừng.

Kéo mở cửa, gương mặt hân hạnh lạnh lùng phút chốc làm cho ngoài cửa người toàn thân cứng ngắc, mặt hoảng sợ không có chút máu, liền thở mạnh cũng không dám thở xuống.

Lãnh Quân Giương cũng không nói chuyện, chỉ là lạnh lùng nhìn người tới, ánh mắt lạnh như băng đủ để cho bốn phía không khí đông lại.

"Đại sư" người tới run thanh âm, cà lăm nói: "Ta không phải cố ý... cố ý muốn tới quấy rầy ngài nghỉ ngơi, chỉ là tổng tài hân, hân đặc biệt theo Paris bí mật bay tới, muốn cho ngài một kinh hi, cho nên ta, người, hân —— ách, xin ngài cần phải dự họp tiệc rượu." Hân hướng trước mắt người tâm tình hiển nhiên không tốt, khó coi nam nhân hành một cái chín mươi độ đại lễ, khẩn thiết nói.

"Tổng tài đến đây?" Lãnh Quân Giương cau chặt lông mày, có chút không vui vẻ.

"Dạ, tổng tài một mực tìm ngài."

Thiệt là, tên kia rốt cuộc là đến xem nào nhiệt gì nha? Hân khó chịu trong nội tâm oán trách.

"Ta biết rồi." Hân nói.

". . . . ." Người tới vụng trộm ngẩng đầu lên nhìn hân.

"Ta chút nữa sẽ xuống dưới đó." Hân trầm ngâm một chút, rốt cục tâm không cam tình không muốn phải nói như vậy.

"Dạ, ta lập tức đi nói cho tổng tài. Ta đây đi trước, đại sư." Dường như là sợ hân đổi ý, người nọ nhanh chóng xoay người đi nhanh rồi đi.

Lãnh Quân Giương bất đắc dĩ xoay người trở về phòng, mặc quần áo tử tế, xác định nàng còn đang ngủ say, trong thời gian ngắn tuyệt đối không có khả năng hồi tỉnh, mới lưu luyến không rời hôn hít thoả cái khuôn mặt ngủ say của nàng, rừ rừ nói: "Hảo hảo ngủ, ta lập tức trở về."

Nói xong, hân lại thâm sâu nhìn nàng một cái, mới xoay người đi ra ngoài, sau đó trở tay nhẹ nhàng đóng cửa phòng.

Không xác định là cái gì làm cho nàng tỉnh lại, có lẽ là không khí quá lạnh, chưa bao giờ hưởng thụ qua bật điều hòa ngủ, Đồ Xuân Tuyết bởi vì không thói quen mà mở mắt ra, mờ mịt lại mờ mịt nhìn phía trước.

Nàng cảm thấy toàn thân vô lực, đầu trống rỗng, ngoại trừ muốn ngủ, cái gì cũng không nghĩ.

Vì vậy, nàng lại lần nữa nhắm mắt lại, chưa thanh tỉnh - ý thức nhưng ở trạng thái hỗn độn, vừa muốn hôn mê thiếp đi.

Trong lúc đó, nàng đột nhiên mở hai mắt ra, nhanh chóng từ trên giường ngồi dậy, hai mắt căng tròn trừng mắt bốn phía.

Đây là địa phương nào? Nàng tại sao phải ngủ ở trong lúc này?

Nàng ngo ngắc nhìn bốn phía hoàn cảnh lạ lẫm, sa sút tinh thần cúi đầu xuống hồi tưởng, lại thỉnh linh bị của mình người trần trướng làm cho giật mình, huyết sắc trong nháy mắt theo trên mặt hân rút đi.

Chuyện gì xảy ra, nàng tại sao phải không có mặc quần áo? Nàng. . . . .

Trí nhớ như thủy triều nước biển từng đợt rồi lại từng đợt đẩy lên trước, làm cho nàng nhanh chóng nhớ tới —— cắt.

Vì không muốn bị đuổi ra hội trường, nàng bị cái kia đại suất ca kéo qua đến dất qua đi cùng hân cầm một đồng vật gì đó, sau đó ra ngoài đầu hoa viên hưởng dụng, sau đó nàng còn bị hân dụ dỗ ăn một đồng chưa từng gặp qua cũng chưa nếm qua điểm tâm nhỏ mỹ lệ.

Nàng chưa từng uống qua Kê Vĩ Tửu, không biết chúng nó uống lên tới hương vị đúng là chua chua ngọt ngọt, so với nàng uống qua bất luận cái gì có đồ uống có màu đều tốt uống, cũng bởi vì quá tốt uống, cho nên nhịn không được uống nhiều mấy chén, chỉ chốc lát sau liền bắt đầu cảm thấy đầu chóng váng, cả người đều đứng không vững, nên dựa vào hân mới sẽ không cảm thấy lay động.

Hân nói nàng say, vì vậy hỏi nàng địa chỉ, muốn đưa nàng về nhà.

Nàng nói không được, nàng nhất định phải tại hội phát biểu xem hết, bởi vì nàng muốn viết báo cáo.

Hân nói nàng như vậy căn bản không có biện pháp xem hết.

Nàng nói mặc kệ, nàng nhất định phải ở lại, sau đó bắt đầu hồ đồ làm càn rỡ, làm cho hân không thể không đem nàng chặn ngang ôm rồi hiện trường.

"Oa, ta đang bay a! Cao tới đâu một điểm, nhanh một chút."

Hiện tại tựa hồ còn có thể nghe thấy hân đem nàng ôm lấy lúc đến, chính mình hưng phấn tiếng gào.

Đồ Xuân Tuyết xấu hổ đóng chặt hai mắt, thiếu chút nữa không có rên rỉ lên tiếng. Nàng làm sao có thể làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy?

Tuy nhiên đã không nhớ rõ chính mình đến tận cùng là như thế nào nằm trên cái giường này, nhưng là. . . . .

Đúng vậy, nàng còn nhớ rõ hẳn là như thế nào hôn nàng, như thế nào phủ khắp nàng toàn thân, cùng sử dụng nàng chưa từng nghe qua ôn nhu ngữ khí hỏi nàng: có thể chứ? Để cho ta yêu người.

"Cầu người. . . . ." Nàng như là như nói mê cầu khẩn.

A, nàng rốt cuộc là cái đó không đúng? Nhân gia rõ ràng thì có hỏi qua ý nguyện của nàng, kết quả?

Nàng không chỉ có mở miệng cầu khẩn, còn duỗi ra hai tay chăm chú nắm ở hẳn, tựa như sợ hãi hẳn hội chạy thoát.

Trời ạ, nàng là điên rồi phải không? Nhất định là! Nhất định là!

Làm sao bây giờ? Hiện tại nàng nên làm cái gì bây giờ?

Trốn, nhanh lên trốn! Chỉ cần không bị người ta bắt được, mặc kệ tương lai phát sinh chuyện gì, nàng chỉ cần kiên định thề thốt phủ nhận, đánh chết không nhận là đến nơi.

Đúng, đúng vậy, rời khỏi nơi này rồi nói sau.

Phòng riêng, nàng vội vàng nhảy xuống giường, luống cuống tay chân lấy y phục mặc lên, sau đó mang giày, tìm được bóp tiền chính mình mang đến, cũng xác định ngoài cửa trên hành lang không có người, liền lén lút, vội vội vàng vàng chạy vào trong thang máy đi, đề xuống lầu một cái nút, nhanh chóng rời đi gian phòng cấp năm sao này.

Nàng thề, từ nay về sau nàng không bao giờ mê rượu, cũng sẽ không loạn uống bất luận cái gì trộn lẫn rượu, nàng thề với trời!

Ngày tiếp theo đi học không chuyên tâm sau, nàng xưa nay chưa từng có lại nghỉ một ngày khóa, chạy đến thành phố Đồ Thư Quán đi tối hôm qua phát biểu trang phục mới YSL biết tin tức viết toàn bộ báo cáo, bởi vì nàng thật sự rất sợ hãi buổi tối đi làm thì hội hỏi gì cũng không biết.

Đối với trang phục được xếp đặt cùng đi, nàng kỳ thật còn là một thường dân, nhưng là cũng bởi vì chính mình vẫn là quan hệ người mới, cho nên chỉ cần mình bạch một ít cơ bản mặc gì đó, cùng với nàng nghe hiểu được cùng thấy hiểu bộ phận như vậy đủ rồi, không cần quá mức xâm nhập.

Bởi vậy, tại lật ngược nhìn một ngày đại đồng tiểu dị bình luận báo viết sau, nàng rốt cục không hề có cảm giác lo lắng, nhưng là tâm tình bình phục tâm tình.

Thăng đến 5h 45' chiều, nàng giống nhau thường ngày đến sớm mười lăm phút.

"Chào, trưởng phòng, Lily tỷ, SaSa tỷ, ta tới." Nàng đi vào trong tiệm, mỉm cười cùng các tiền bối chào hỏi, vừa đi về phía đi thông công nhân viên phòng nghỉ cửa ảnh.

"Đứng lại!" trưởng phòng Eva lạnh lùng gọi nàng lại.

"Dạ" Đồ Xuân Tuyết dừng bước lại, hữu lễ nhìn hướng nàng.

"Người theo ta đến văn phòng quản lý một chuyện, nàng đã đợi người đã lâu rồi."

"A, vâng." Nàng không nghĩ ngờ gì gật đầu, ngoan ngoãn đi theo trưởng phòng sau lưng, đi về hướng văn phòng quản lý.

"Quản lý, Đồ Xuân Tuyết đến đây." Eva trước gõ cửa, sau đó đẩy cửa vào.

Thái Mỹ Lâm theo tư thái cúi liền ngẩng đầu lên, biểu hiện trên mặt nghiêm chỉnh động lại, mục quang lợi hại.

"Em tối hôm qua đi nơi nào?" Nàng xem thấy Đồ Xuân Tuyết, lạnh giọng hỏi.

Chỉ thấy Đồ Xuân Tuyết toàn thân cứng đờ, lập tức chân tay luống cuống.

Xong rồi, quản lý nàng biết rồi! Chẳng những tại hội phát biểu chỉ nhìn một nửa sẽ không gặp người, làm không tốt hành vi kiểm chế, cùng một nam sinh mới quen đã xảy ra một đêm chuyện, tổn hại hình tượng công ty, chuyện cũng biết rồi?

"Quản lý, ta nhưng để giải thích." Nàng xin lỗi xin cầu.

Nàng cũng không phải cố ý muốn làm tổn hại hình tượng công ty, mà là không cẩn thận uống rượu, mới có thể say rượu mất lý trí, có lần này giáo huấn sau, nàng thề, đời này tuyệt đối sẽ không tái phạm sai lầm như vậy, chỉ cần quản lý nguyên ý nghe nàng giải thích, cũng tha thứ nàng lúc này đây.

"Em chỉ cần trả lời chị, tối hôm qua em có đi hội trang phục mới YSL sao?" Thái Mỹ Lâm mặt không biểu tình hỏi.

Nàng vội vàng gật đầu."Có."

"Trên tay người xách chính là cái gì?" Thái Mỹ Lâm đột nhiên đem ánh mắt theo trên mặt nàng dò xuống đến trên tay nàng chỗ xách túi giấy.

"Đây là. . . . ." Đồ Xuân Tuyết lời còn chưa nói hết, vẫn đứng tại nàng bên cạnh Eva lại đột nhiên thân thủ đem trong tay nàng túi giấy, sau đó trực tiếp phóng tới bàn quản lý xử lý, sẽ đem trong túi quần áo, giày, bao da chờ linh kiện tất cả đều mở ra tại quản lý trước mặt.

"Quản lý, người xem." Eva chỉ chứng cứ rõ ràng nói.

Thái Mỹ Lâm trong nháy mắt cảm thấy rất thất vọng. Nàng vẫn cho là Đồ Xuân Tuyết là một người nhu thuận biết tiến tới, làm đến nơi đến chốn, không nghĩ tới nàng không chỉ có hướng tiến xa, còn không có học được đi đã nghĩ bay, lại đi ăn cắp!

Eva nói nàng thư mời không thấy, mà Lily cùng SaSa nói đã từng trông thấy Đồ Xuân Tuyết tại nàng đưa tới tủ vật trước có điểm lưu luyến, nàng còn trách cứ các nàng không có chứng cứ chớ nói lung tung. Về sau có người khách đến cầm sửa chữa nhỏ quần áo, lại phát hiện quần áo không thấy, nhưng lại không chỉ quần áo, trong tiệm lại lục tục phát hiện vài vật thương phẩm mất trộm, mà Đồ Xuân Tuyết lại không giả bỏ nhiệm sở thì nàng mới không lời nào để nói.

Trên thực tế ngay cả như vậy, nàng nhưng mang theo một tia hi vọng, hi vọng đây hết thấy cũng chỉ là cá hiểu lầm hoặc là trùng hợp, nhưng là bây giờ cả người cùng tang vật đều lấy được, nàng còn có thể nói cái gì?

"Người có thể trở về đi, bắt đầu từ ngày mai không cần đi làm." Nàng mặt không biểu tình nói.

"Quản lý?" Đồ Xuân Tuyết nghe vậy, khiếp sợ tròn to hai mắt.

"Người chờ đến ngày phát lương tháng này, sẽ tự động chuyển trưởng đến tài khoản ngân hàng của người." Thái Mỹ Lâm không mang theo cảm tình nói, "Eva, mang nàng đi ra ngoài."

"Dạ, quản lý." Eva xoay người đi đến nàng bên cạnh, thân thủ chế trụ cánh tay của nàng. "Đi thôi!"

Đồ Xuân Tuyết dùng sức lắc đầu, cầu xin nhìn gần đây quản lý đối với nàng yêu thương phải phép, lên tiếng buồn bã cầu: "Cầu xin chị, quản lý, mời chị một lần nữa cho em cơ hội, em thề từ nay về sau tuyệt đối sẽ không tái phạm sai lầm, mời chị một lần nữa cho em cơ hội, cầu xin chị!"

Eva không đợi nàng nói xong, liền dùng sức đem nàng hướng bên ngoài phòng làm việc ném ra đi, sau đó đóng phòng quản lý.

"Quản lý đã nói rất rõ ràng, bảo người bắt đầu từ ngày mai không cần đi lên ban rồi, người còn muốn nói điều gì? Ta chưa từng xem qua so với người da mặt còn dầy hơn người!" Eva hai tay vòng ngực ngăn phòng quản lý trước cửa, châm chọc khiêu khích liếc nhìn nàng nói.

"trưởng phòng, em van cầu chị, chị giúp em cùng cầu tình quản lý được không? em thề từ nay về sau tuyệt đối sẽ không lại phạm sai lầm, em van cầu chị giúp đỡ em được không?" Đồ Xuân Tuyết lệ theo trong hốc mắt lăn xuống, lã chã - chực khóc thật mỹ lệ giống như nữ diễn viên phim tám giờ, nhưng như vậy diễm đạm bộ dáng đáng yêu, cũng chỉ làm cho Eva cảm giác càng đồ kị càng hóa đại mà thôi.

"Người có đi hay không? Không để cho ta dùng quét đuổi người." Nàng đẩy ra trước mắt kính hoảng bộ dáng, gương mặt lạnh lùng nói ra.

"trưởng phòng. . . . ." Nàng thật sự rất muốn đợi ở chỗ này!

"Lily, giúp ta lấy hốt rác tới." Eva không chút lựa chọn giương giọng kêu lên.

"Dạ, trưởng phòng." Lily cao hứng lập tức lĩnh mệnh mà đi.

"trưởng phòng. . . . ." Đồ Xuân Tuyết khó có thể tin nhìn đồng sự ngày xưa, không rõ vì cái gì nàng tuyệt tình như vậy.

"trưởng phòng, hốt rác tới đây" Lily nhanh chóng đi đến mà quay lại, trong tay quả thật nhiều hơn một cái hốt rác.

"Còn không đi sao?" Eva lạnh lùng nhìn nàng, cho nàng một cơ hội cuối cùng.

Đồ Xuân Tuyết thấy thế, dùng sức hít mũi một cái, hai mắt nhắm lệ mơ hồ nhìn cửa lớn phòng quản lý đóng chặt, rốt cục chậm rãi xoay người, đi ra cái này một lần làm cho nàng cảm thấy có thể lúc này sống yên phận địa phương.

Ly khai trong lúc này, không chỉ có làm cho nàng mất đi công tác, cũng mất hứng này sinh chí hướng, cùng với một vị đối với nàng chiếu cố tất cả tín nhiệm

Nàng thật sự cảm thấy thật là khổ sở, thật là khổ sở. . . . .

"Cái gì? Không có người này?" Lãnh Quân Giương chau căng lông mày, tuyệt đối không nghĩ tới lại nghe thấy như vậy một ra ngoài ý liệu đáp án.

Hắn rõ ràng hỏi qua đơn vị chủ sự, xác định xem ra thư mời chia gian phòng này Chris-tian Dior, không có đạo lý hắn đến nơi đây sẽ tìm không đến của hắn Tiểu Tuyết Nhi.

"Các người xác định trong tiệm thật không có một vị gọi Đồ Xuân Tuyết sao?" Hấn không chết tâm hỏi lại lần nữa.

"Xác định không có." Eva chém đinh chặt sắt lắc đầu.

Phiền chết!"Ta nhưng dùng thấy các người trưởng phòng sao?" Nếu không vội vã tìm được giai nhân, hấn đã sớm bày ra thói mặt đối phó con mắt rút gân háo sắc nữ rồi!

"Ta chính là trưởng phòng, ta gọi là Eva."

Vốn tưởng rằng tìm người phụ trách nơi này, liền có có thể sẽ tìm được đáp án, không nghĩ tới bây giờ đứng ở trước mắt hấn, từ đầu tới đuôi đều ở đối với hấn mãnh liệt phóng điện háo sắc nữ, dĩ nhiên cũng làm gian phòng này chỉ nhánh điểm trưởng phòng. Hấn lập tức thất vọng rũ xuống khóe môi.

"Các người tại Đài Bắc còn có mấy gian chi nhánh, có thể cho ta địa chỉ chi nhánh khác?" Việc đã đến nước này, hấn quyết định là ngựa chết thì trước mắt thấy ngựa sống thì chọn, làm không tốt là hấn làm cũng nói bất định.

"Đương nhiên có thể. Chẳng qua nếu như người là muốn tìm cái này Đồ. . . . . Ách, Đồ họ tiểu thư mà nói..., ta nhớ người có thể sẽ thất vọng" Eva mỉm cười đối với trước mắt cực phẩm soái ca nói ra.

"Vì cái gì?" Lãnh Quân Giương nhìn nàng chăm chăm không chuyển mắt.

"Bởi vì công ty chúng ta công nhân viên có định kỳ luân điều quy định, cho nên mọi người đều tương đương quen thuộc, cho dù là mới tiến công nhân viên, nhưng là ta chưa từng nghe qua người vừa mới nói tên trên. Lily, người nghe qua sao?"

"Không có." Lily nhìn xem Lãnh Quân Giương, cho đã mất ái tâm lắc đầu nói.

Eva lại chuyển hỏi một bên đồng sự, "Sasa, người sao?"

Sasa cũng lắc đầu, bên môi tựa hồ thấy được một chuỗi khả nghi trong suốt vật nhỏ.

"Nếu như chỉ có ta một người chưa nghe nói qua lời mà nói..., có lẽ là ta lầm, nhưng là nếu ngay cả các nàng cũng không còn nghe qua lời mà nói..., vậy không có sai rồi, công ty của chúng ta lý hấn là không có người muốn tìm người này." Eva vẽ mặt thành tâm thành ý rất đúng hấn nói ra.

"Có thể xin hỏi một chút sao?" Lily nhin không được mở miệng.

Lãnh Quân Giương hồ nghi quay đầu nhìn về phía nàng.

"Người như vậy vội vã muốn tìm người này là vì cái gì sự?" Lily có chút phần hận nghĩ. Không có đạo lý liên cực phẩm nam đều yêu cái ngu ngốc kia a?

"Người vì cái gì muốn biết?" Lãnh quân giương hoài nghi là không đáp hỏi lại.

"Nếu như là việc gấp lời mà nói..., có lẽ chúng ta có thể hỗ trợ." Lily phản ứng cực nhanh, "Chúng ta có thể giúp người gọi điện thoại đến những thứ khác chi nhánh hỏi một chút xem, có hay không người muốn tìm người này, như vậy người sẽ không cần phải đi nhiều chuyến. Trưởng phòng, giúp vị tiên sinh này, hấn là không có vấn đề a?" Nàng lộ ra vẻ thèm thường nhìn trưởng phòng sử liệu cá nhân sắc.

"Nếu quả thật có việc gấp lời mà nói..., đương nhiên không có hỏi khóa." Thu được ám hiệu, Eva lung tung đốt đầu, cùng với khác hai cái trợ thủ cùng một chỗ nhìn không chuyển mắt trước mắt cực phẩm soái ca, tuy nhiên không thể sờ, xem cũng sưng.

"Cám ơn, không cần." Lãnh Quân Giương từ chối, sợ hãi chính mình lại tiếp tục tại đây với ba cái háo sắc nữ trước mặt chờ lâu thượng một phút đồng hồ, sẽ hướng các nàng bảo tố ra liên tiếp mắng khó nghe. Hấn thật sự nhin đủ rồi khi nữ nhân ném hấn trên người đối khát mục quang, quả thực làm cho người ta buồn nôn!

Vì vậy hấn nhanh chóng xoay người đi nhanh rồi đi.

"Trời ạ, thật sự rất đẹp trai đó! Ta chưa từng gặp qua một người nam nhân, có thể như hấn như vậy toàn thân đều tràn ngập nam tính mị lực ." Eva nhìn qua bồi bóng lưng rồi đi, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

"Đúng rồi, không chỉ tướng mạo suất, của hấn nhất cử tay một nhấc chân đều tràn đầy mê người mị lực, thanh âm đều rất mê người." Lily càng vẽ mặt mê luyến tán thưởng.

"Không biết hấn có bạn gái hay không?" Sasa thì thảo nói.

"Không biết hấn tại sao phải tìm Đồ Xuân Tuyết?" Lily lời vừa ra khỏi miệng, cả người cũng đi theo cứng .

Nàng quay đầu nhìn về phía Eva cùng Sasa, chỉ thấy hai nàng cũng đang dùng vẻ mặt nghi hoặc, suy đoán cùng khó hiểu biểu lộ nhìn lại nàng.

Đồ Xuân Tuyết rốt cuộc đi nơi nào tìm ra một cái đẹp trai như vậy, như vậy có mị lực, hơn nữa xem xét cũng biết là có thương thức lại là nam nhân có tiền? Mà hấn lại vì chuyện gì, không phải tìm được Đồ Xuân Tuyết không thể?

Vì cái gì nàng luôn có thể có được tất cả chuyện tốt? Ngoại trừ tuổi trẻ, đáng yêu, có được quản lý đặc biệt thiên vị, hiện tại lại toát ra một cái đại suất ca tiến đến tìm nàng? Thật là làm cho người không cam lòng!

"Tóm lại, "Eva thông thả mở miệng, "Chúng ta trong tiệm hiện tại xác thực không có người này, chúng ta cũng không có đối với hần nói dối."

"Đúng vậy." Sasa tăng thêm ngữ khí.

"Hiện tại không có, từ nay về sau cũng sẽ không có." Lily như là tại tuyên cáo cái gì dường như.

Ba người đối liếc mắt nhìn, đồng thời dạng nâng một vòng cười, nụ cười kia, tràn đầy hắc ám.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Làm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

"Mọi người, rời giường ăn điểm tâm."

Buổi sáng 9h30', Đồ Hạ Mỹ tỉnh thần phần chân mang theo bữa sáng đẩy ra cửa chính, trong phòng vẫn đang hoàn toàn yên tĩnh không tiếng động, cái này cũng tỏ vẻ lâu hai trong phòng ngủ ba con người lười biếng còn đang tham ngủ, chưa rời giường.

Vì vậy nàng đem trên tay bữa sáng tới trên bàn sách, sau đó lên trên lầu hai, đi vào trong khu phòng ngủ, một bên xốc chăn bông trên người bạn cùng phòng, bên lớn tiếng kêu lên: "Xuân Tuyết, Đông Nhan, Thu Phong, rời giường a!"

Đây là một gian nhà trọ gần khu học, chuyên môn cho thuê gian ngoài, chọn gian phòng xếp đặt này cao bốn thước trong lầu kiến trúc xưa cũ.

Gian phòng này có hai giường nằm ở phòng kế bên tính cả lầu, có thể sử dụng bình vải gần có tám bình, nói một cách khác, cao thấp không gian có bốn bình gì đó. Dưới lầu không gian bao gồm một gian phòng tắm, cùng với phòng khách các nàng bình thường đọc sách nghỉ ngơi, mà trên lầu chính là phòng ngủ của bốn người các nàng.

Ở đây không lớn, nhưng nội thất đầy đủ, mà lại quan trọng nhất là tiền thuê tiện nghi, một tháng chỉ cần bốn ngàn tệ, điểm ấy quả thực phù hợp kinh tế của các nàng.

Ngủ đến một nửa bị người không thức thời đánh thức, trên giường ba người miễn cưỡng mở mắt, mở to mắt nhìn về phía người ồn ào.

"Mấy giờ rồi?" Bôi Đông Nhan dụi dụi mắt, ngồi dậy đầu tiên.

"Hơn 9h30 rồi." Bôi Hạ Mỹ nhếch miệng cười.

"Còn sớm như vậy, lại cho ta ngủ tiếp." Mở miệng nói chuyện chính là Đồ Thu Phong, nàng chỉ là trở mình, lẩm bẫm vừa muốn thiếp đi.

"Không được, dậy nhanh a! Chúng ta còn muốn đón xe lửa." Đồ Hạ Mỹ vội vàng kéo nàng ngồi dậy. "không phải hôm nay đã nói cùng bà nội về sớm 1 chút sao? Hiện tại không dậy nổi giường chuẩn bị đi, nếu ko thì giữ trưa mới về đến nhà a!"

"Vậy về trễ một chút chứ sao." Đồ Thu Phong lại muốn nằm xuống, lại độ bị Đồ Hạ Mỹ kéo lại.

"Không được!" Nàng phi thường kiên trì.

"Được rồi, không được thì không được sao! Mà chúng ta chỉ có 1 gian phòng tắm, Đông Nhan dùng trước, sau đó đổi Xuân Tuyết, ta là cuối cùng, cho nên còn có thể ngủ thêm 1 chút." Đồ Thu Phong thì thảo nói xong, lại muốn ngã xuống.

"Người đứng dậy trước thay quần áo!" Đồ Hạ Mỹ lời kéo nàng đứng dậy, chính là không cho nàng ngủ tiếp. cái này trời biết nàng vừa nằm xuống đi, đợi tí nữa muốn tốn bao nhiêu thời gian gọi nàng rời giường! Thu Phong thật là cái gì cũng tốt, tội một cái làm người ta vô cùng mệt mỏi.

"Nôn!"

Đột nhiên xuất hiện thanh âm buồn nôn hấp dẫn ánh mắt của mọi người, không chỉ có Đồ Đông Nhan, Đồ Hạ Mỹ, thậm chí người còn ngủ Đồ Thu Phong bị kiểm hãm đều đồng loạt nhìn ở trong nháy mắt đưa mắt nhìn sang Đồ Xuân Tuyết dùng hết sức che miệng.

"Xuân Tuyết, người làm sao vậy?" Đồ Đông Nhan quan tâm hỏi.

Chỉ thấy người trong cuộc lắc đầu, nhưng đột nhiên mùi mờ đột nhiên thổi qua chớp mũi, nàng lại bắt đầu buồn nôn, nôn ra một trận. Chỉ thấy nàng chăm chú ngăn chặn miệng, nhanh chóng bỏ ra khỏi giường, sau đó lao xuống lầu, nhanh như trận gió tiến vào phòng tắm.

"Nôn —— nôn ——" kể tiếp liền nghe nàng phát ra liên tiếp âm thanh nôn mửa.

Đồ Đông Nhan cùng Đồ Hạ Mỹ hoài nghi liếc mắt nhìn ra sau, không hẹn mà cùng rời giường đi xuống lầu, lập tức rời khỏi giường Đồ Thu Phong.

Ba người đi theo, ngu ngơ đứng ở ngoài cửa phòng tắm, không biết làm sao nhìn Bồi Xuân Tuyết ngồi chồm hổm nôn khan không ngừng vào bồn cầu bên cạnh.

Chuyện gì xảy ra? Nàng ăn xấu bụng sao? Chính là tối hôm qua ăn vào hiện tại mới nhà, hệ tiêu hoá của nàng phản ứng quá chậm?

"Xuân Tuyết, người có khỏe không?" Thấy nàng có chút dấu hiệu ngừng nôn mửa, Đồ Đông Nhan mới tiến vào trong phòng tắm, nhẹ vỗ về sống lưng của nàng, lo lắng khom người hỏi.

Nhưng Đồ Xuân Tuyết đã ko còn 1 chút hơi sức trả lời.

"Người tối hôm qua ăn những thứ gì?" Đồ Hạ Mỹ lông mày căng biệt hỏi.

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu, căn bản cái gì cũng không nhớ rõ.

"Người đứng lên được sao?" Đồ Đông Nhan hỏi nàng. "Người phải đi gặp bác sĩ mới được."

"Ta không sao." Khoát khoát tay, Đồ Xuân Tuyết suy yếu mở miệng.

"Nôn thành như vậy, làm sao có thể không có việc gì?" Đồ Hạ Mỹ tuyệt đối không tin tưởng.

Nàng kéo ra một nụ cười suy yếu, trấn an từ nhỏ đến lớn hảo bằng hữu, "Ta hiện tại cảm thấy khá."

"Người đều ới hết rồi, đương nhiên sẽ cảm thấy khá." Đồ Hạ Mỹ nói một tiếng.

"Xuân Tuyết, người vì cái gì trong lúc đó cảm thấy muốn nôn?" Đồ Thu Phong đột nhiên thông thả mở miệng nói, biểu hiện trên mặt có chút kỳ quái.

Đồ Xuân Tuyết quay đầu nhìn về phía nàng, mặt không có chút máu. "Ta không biết, giống như có đầy hương mờ . . . ."

"Cái này sao?" Đồ Thu Phong giương lên trên tay sandwich. Đây là bữa sáng mà Hạ Mỹ hảo tâm làm cung cấp miễn phí vô hạn lượng, các nàng bốn người sớm đồ ăn Trung Quốc bình thường đều dựa vào hân, cũng bởi vậy giảm đi không ít tiền.

Vừa nhìn thấy trên tay hảo tỷ muội là bữa sáng, nguyên bản đã ngưng nôn mửa Đồ Xuân Tuyết lại lần nữa cảm thấy buồn nôn, lập tức lại ôm bồn cầu ới ra.

"Nôn —— nôn ——"

"Xuân Tuyết!" Đồ Đông Nhan vẻ mặt khẩn trương không liệu, không ngừng lặp lại hỏi, "Tại sao như vậy chứ? Tại sao như vậy chứ?"

"Không được, ta đi cách vách cùng mượn xe máy đưa nàng đến bệnh viện, các người giúp nàng thay quần áo trước." Đồ Hạ Mỹ quyết định thật nhanh nói, muốn hướng ngoài cửa lớn phóng đi.

"Chờ một chút." Đồ Thu Phong kéo lại nàng.

Đồ Hạ Mỹ bỗng dừng quay đầu lại nhìn xem người giữ chặt mình, biểu hiện trên mặt nghiêm túc lo lắng, bất quá Đồ Thu Phong so với nàng còn chăm chú.

"Người trước đi mở cửa sổ ra, sau đó đem cái này bỏ ngoài cửa đi." Đồ Thu Phong chỉ huy đem bữa sáng trên tay bỏ vào túi nhựa đưa cho nàng.

"Vì cái gì?" Đồ Hạ Mỹ cau chặt lông mày, căn bản là không biết nàng muốn làm cái gì.

"Người trước làm việc ta bảo." Đồ Thu Phong không nói lời gì đem trên tay bữa sáng nhét vào trong tay nàng, sau đó đi vào trong phòng tắm, cầm một chén nước cho Đồ Xuân Tuyết.", Xuân Tuyết, người trước súc miệng."

Cảm giác chán ghét đã qua Đồ Xuân Tuyết suy yếu vô lực làm theo lời của nàng, sau đó làm cho Đồ Thu Phong cùng Đồ Đông Nhan một trái một phải vịn đi tắm rửa, trong phòng duy nhất một ghế sofa ngồi xuống.

Đồ Đông Nhan vẫn là vẻ mặt lo lắng nhìn qua nàng, mà Đồ Thu Phong nhưng lại nghiêm túc chú thị hảo hữu.

Lúc này tất cả cửa sổ trong phòng đã được mở ra, cũng đem bữa sáng bỏ ngoài cửa, Đồ Hạ Mỹ cũng đã đi tới, trên mặt đồng dạng hiện đầy lo lắng cũng mờ mịt.

"Thu Phong. . . . ." Đồ Hạ Mỹ cau mày mở miệng, thanh âm lại bị Đồ Thu Phong đột nhiên xuất hiện câu hỏi.

"Xuân Tuyết, của ngươi kinh nguyệt mấy tháng này có đúng giờ tới sao?" Nàng một tay vỗ vỗ cằm, như có điều suy nghĩ hỏi.

Đột nhiên nghe vấn đề, không chỉ Đồ Xuân Tuyết biểu lộ hồ nghi, mà ngay cả Đồ Đông Nhan cùng Đồ Hạ Mỹ cũng là vẻ mặt ngạc nhiên, hoàn toàn nghĩ không ra nàng tại sao phải ở phía sau, đột nhiên đề cập cùng hiện tại nên thảo luận chuyện tình hoàn toàn không liên hệ chuyện.

"Thu Phong, ngươi là còn chưa ngủ tỉnh có phải ko? Làm chi đột nhiên hỏi việc này?" Đồ Hạ Mỹ nhin không được mở miệng, tức giận liếc mắt.

"Xuân Tuyết?" Đồ Thu Phong cũng không có để ý nàng, vẫn là nhìn không chuyển mắt ngóng nhìn hảo hữu khó chịu, chờ câu trả lời của nàng.

Xem nàng hỏi như vậy, Đồ Xuân Tuyết đành phải dùng sức hồi tưởng lại lần trước đến đã là khi nào. Tháng này xác định không có, tháng trước. . . . . Tháng trước có đến không? Giống như cũng không có, tốt nhất tháng. . . . .

"Xuân Tuyết?" Đồ Thu Phong không kiên nhẫn.

"Tháng này còn chưa tới, tháng trước chưa có tới, ta không nhớ rõ." Nàng trả lời ngay.

"Có lầm hay không nha? Kinh nguyệt sờ dĩ trải qua, không phải là bởi vì mỗi tháng đều tới quan hệ sao? Ngươi tháng trước làm sao có thể chưa có tới?" Đồ Hạ Mỹ vẻ mặt kinh ngạc kêu, nhưng không chú ý tới chuyện nghiêm trọng tính, nhưng Đồ Thu Phong cùng Đồ Đông Nhan tuy nhiên cũng đã đoán được.

Bởi vì Xuân Tuyết vô cùng có khả năng mang thai. Hai người bọn họ biểu lộ trong nháy mắt trở nên đã trầm trọng lại lo lắng, còn có một loại khó có thể hình dung phức tạp.

"Xuân Tuyết, ngươi đã từng cùng người phát sinh qua quan hệ đúng không?" Đồ Thu Phong hít sâu một hơi, đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Nếu như đáp án dĩ nhiên là xác định lời mà nói..., như vậy chuyện nàng mang thai, đại khái tự tám chín phần mười.

Đồ Xuân Tuyết đầu tiên là khiếp sợ, mở lớn hai mắt, không nghĩ tới hảo hữu lại sẽ biết chuyện này, lập tức lại cảm thấy bộ mặt một hồi ngăn chặn không ngừng hồng nhiệt, vì vậy nàng hồ thẹn cúi đầu xuống, chấp nhận chuyện này.

"Xuân Tuyết, ngươi có bạn trai khi nào? Như thế nào đều không theo chúng ta nói nha?" Đồ Hạ Mỹ khó nén kinh ngạc kêu lên, cả người cũng còn tại tình huống ngoại."Hắn là 1 người như thế nào? Các ngươi là tại sao biết nhau? Là ở trường học quen, hay là ——"

"Hạ Mỹ, ngươi an tĩnh chút, đừng nói nữa." Đồ Đông Nhan nhin không được cắt đứt tiếng huyền ảo.

"Chính là Xuân Tuyết nàng ——"

"Nàng mang thai." Đồ Thu Phong thỉnh linh mở miệng.

Đồ Xuân Tuyết bỗng nhiên ngẩng đầu, khuôn mặt phút chốc trở nên tái nhợt, mà trước một giây vẫn không rõ sở tình huống Đồ Hạ Mỹ bị dọa đến cứng họng.

"Mang thai?" Đồ Xuân Tuyết lắp bắp.

"Mang thai?" Đồ Hạ Mỹ dùng so với bình thường cao hơn gấp năm lần âm vực thét lên.

"Tuy nhiên còn chưa xác định, nhưng là tỷ lệ hẳn là có chắc tám phần." Đồ Thu Phong thở dài.

"Làm sao ngươi biết?" Đồ Hạ Mỹ lớn tiếng hỏi. Nàng cả người nhưng ở vào kinh hãi ở bên trong, không cách nào tiếp nhận hài nhi đột nhiên xuất hiện như vậy.

Đây là hay nói giỡn a?

"Ta nghiên cứu qua." Sờ sờ cái mũi, Đồ Thu Phong lạnh nhạt nói.

Đồ Hạ Mỹ ngây ngốc hỏi: "Nghiên cứu qua cái gì?"

"Chuyện mang thai."

"Ngươi không có chuyện gì sao đi nghiên cứu loại sự tình này, cũng không phải học y, ngươi không có việc gì tìm việc làm sao?"

"Bởi vì ta cũng mang thai." Đồ Thu Phong nhàn nhạt lại lần nữa quăng tiếp theo khóa rung động bắn ra.

Thời gian tựa hồ ở đằng kia một giây đồng hồ hoàn toàn ngừng lại.

Chỉ thấy một mảnh trầm tĩnh nho nhỏ trong phòng, trong phòng bốn người cũng không nhúc nhích giữ nguyên tư thế, biểu lộ khác nhau. Đồ Thu Phong

vẫn lạnh nhạt nói, Đò Hạ Mỹ thì chịu đủ kinh hãi, Đò Đông Nhan vẻ mặt khiếp sợ, Đò Xuân Tuyết thì là ghen hờn nhìn trần trời.

"Thu Phong!" Đò Hạ Mỹ đột nhiên quát to một tiếng, lập tức phá vỡ bốn phiá thời gian đông lại. "Người không cần phải mở loại này vui đùa được không?" Nàng lớn tiếng quát khiển trách.

"Người nghĩ rằng ta và người đang nói đùa sao?" Đò Thu Phong không cho là đúng lúc đâu, sau đó cúi đầu xuống, nhìn bụng mình vẫn đang bằng phẳng nói ra: "Thật sự của ta đã mang thai đã hơn hai tháng, chỉ bất quá bây giờ còn nhìn mà thôi."

Đò Hạ Mỹ nhìn không được dùng hai tay che lỗ tai, không tiếp nhận hết thấy sự thật. "Ta không thích nghe, các người nhất định đều ở gạt ta, tại theo ta hay nói giỡn, nghĩ dẫn ta rút lui, sau đó lại đến cười nhạo ta nói, ta làm sao có thể dễ dàng như vậy bị lừa. Ta lần này tuyệt sẽ không bị lừa!"

"Hạ Mỹ!" Đò Đông Nhan thân thủ lôi kéo nàng, bắt đắc dĩ lắc đầu.

"Đông Nhan, người sẽ không theo các nàng cùng một chỗ hợp mưu khi dễ ta đi?" Đò Hạ Mỹ đáng thương dựa vào hướng nàng, tìm kiếm minh hữu.

"Có hay không mang thai, chỉ cần đến bệnh viện kiểm tra thoáng cái sẽ biết." Đò Đông Nhan nhẹ nhàng nói, thần sắc trở nên có chút hoảng hốt. "Chúng ta bây giờ vấn đề không tại ở có hay không mang thai, mà là nếu quả thật mang thai rồi mà nói..., chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Là phải đem tiểu hài tử bỏ đi, hay là muốn sinh hạ đến? Nếu như muốn sinh hạ tới rồi nói, của chúng ta việc học nên làm cái gì bây giờ? Còn có tương lai sinh hoạt phí cũng là vấn đề rất lớn."

"Đông Nhan. . . . ." Thu Phong đột nhiên mở miệng gọi nàng, trên mặt sạch khó có thể tin thần sắc.

"Người nói chúng ta? Chẳng lẽ nói người. . . . . Người cũng là?"

"Cũng là cái gì?" Đò Hạ Mỹ nhìn không được âm thanh chất vấn, nàng hiện tại miễn cảm căng cứng được ngay cả đám điểm ánh xạ lời nói đều không tiếp thụ được.

"Thực xin lỗi, Hạ Mỹ." Đò Đông Nhan vẻ mặt áy náy rất đúng nàng nói, sau đó mới quay đầu nhìn về phía Đò Thu Phong trả lời vấn đề của nàng. "Ta còn không thể xác định, nhưng là đã muộn một tuần lễ."

"A!" Đò Hạ Mỹ nhìn không được lên tiếng thét lên, "Ba người các người người là muốn bức ta điên khùng có phải không?"

"Thực xin lỗi, Hạ Mỹ." Đò Đông Nhan khổ khuôn mặt xin lỗi. Nàng cũng không biết sự tình sẽ biến thành như vậy a!

"Không cần phải nói xin lỗi với ta!" Nàng tức giận vội vàng nói, "Hiện tại, ngay lập tức đi thay quần áo! Chúng ta đến bệnh viện đi!"

Dương tính phản ứng

Dương tính phản ứng

Dương tính phản ứng

Nghe được người thứ nhất dương tính phản ứng thì Đò Hạ Mỹ còn cảm thấy giận không kềm được, nghe được thứ hai dương tính phản ứng thì phần nộ của nàng đã bị khiếp sợ thay thế, nghe nữa đến người thứ ba dương tính phản ứng, nàng đã không biết nên có cái gì biểu lộ, chỉ có thể ngây ra như phỗng đứng ở nơi đó, hi vọng trên thế giới thực sự có người gian bocc hơi loại sự tình này, bởi vì nàng giờ này khắc này thâm nghĩ dứt khoát ngay tại chỗ biến mất không thấy gì nữa tính.

Làm sao có thể phát sinh loại sự tình này?

Loại sự tình này làm sao có thể phát sinh?

Xuân Tuyết, Hạ Mỹ, Thu Phong, Đông Nhan cái này là bốn cái tên mà viện trưởng bà nội y theo các nàng bị ném vứt bỏ tại nhi đồng thôn trước cửa theo mùa mà đặt ra, tuy nhiên không biết xác thực sinh nhật ngày, nhưng là các nàng bốn bởi vì tuổi tương tự, cho nên từ nhỏ tựu cùng một chỗ du ngoạn, cùng nhau lớn lên, cùng nhau đi học, cảm tình hảo được giống như là chính thức tứ bào thai đồng dạng, hơn nữa chưa bao giờ tách ra qua, cũng không có cái gì bí mật là đối phương không biết .

Nhưng là bây giờ như thế nào? Các nàng lại đồng thời mang thai cả 3 người, nhưng lại đánh chết cũng không chịu nói ba ba của hài tử là ai! Các nàng, các nàng là có chủ tâm muốn đem nàng hù chết, muốn đem nàng tức chết có phải là?

Chỉ thấy bốn tuổi trẻ nữ sinh đứng ở bệnh viện tường ngoài bên cạnh, như là bởi vì nhiều giác luyến mà hẹn đi ra đàm phán diễn viên, mỗi người thần sắc căng cứng nghiêm túc mà lại trầm mặc không nói, nhưng là nhìn ra được các nàng đều rất kiên định, ai cũng không muốn thối lui co lại.

"Ta muốn đem con sinh." Yên lặng hồi lâu, Đò Thu Phong rốt cục quyết định dường như mở miệng tuyên cáo.

"Ta cũng là." Đò Đông Nhan vẻ mặt bình tĩnh, tựa hồ đã vì nghênh đón tân sinh mệnh mà chuẩn bị sẵn sàng.

"Ta cũng vậy đồng dạng." Đò Xuân Tuyết lập tức đi theo nói.

"Ta sắp bị các người tức chết rồi, không cần phải nói được đơn giản như vậy được không?" Đồ Hạ Mỹ lạnh giọng cảnh cáo.

Nàng bây giờ, liền hướng các nàng khí lực gầm rú cũng bị mất.

"Các người nghĩ đến đám các người hiện tại bao nhiêu tuổi? Cho rằng sinh con cũng chỉ đem con sinh ra đến như vậy đơn giản mà thôi sao? Sinh ra đến từ sau, không cần dưỡng dục hẳn sao? Mà bây giờ các người, có tư cách hoặc có năng lực nuôi một cái hài tử sao?" Nàng xem thấy các nàng, trước kia chỗ không có đứng đắn ngữ khí, nghiêm túc rất đúng các nàng nói ra: "Không, không phải một cái hài tử, mà là ba cái hài tử."

"Không có năng lực cũng tất yếu nuôi." Đồ Thu Phong kiên định nói.

"Nuôi như thế nào? Giống cha mẹ chúng ta cha mẹ đem chúng ta ném cho cô nhi viện nuôi sao?" Đồ Hạ Mỹ nhin không được tức giận, nói móc trong lời nói cũng lập tức thốt ra ra.

Đừng xem nàng bình thường bốn người chính giữa tối sáng sủa không lo một cái, bất quá là nàng màu sắc tự vệ mà thôi, trên thực tế, nàng là bốn người chính giữa để ý nhất mình là một cô nhi bị cha mẹ vứt bỏ.

Bốn người gian hào khí, bởi vì này câu đột nhiên cứng đờ lên.

"Ngay cả như vậy, ta còn là rất cảm tạ bọn họ đem ta sinh xuống, mà không phải ngay từ đầu tự phụ quyết của ta quyền lợi sinh tồn." Đồ Xuân Tuyết đột nhiên thấp giọng nói.

"Bởi vì còn sống để cho chúng ta gặp viện trưởng bà nội, cũng gặp các người." Đồ Thu Phong thông thả nói tiếp: "Ta không cách nào lừa gạt mình nói ta chưa từng oán hận qua bọn họ, nhưng là tự bọn họ đem ta sinh hạ tới đây một điểm, ta là tự đáy lòng cảm tạ, bởi vì còn sống để cho ta nhờ có các người." Nói xong lời cuối cùng, trong mắt nàng đã vì hiện lệ quang.

Đồ Đông Nhan đột nhiên mở ra hai tay, đem các nàng ba người chăm chú ôm vào cùng một chỗ. "Ta cũng vậy thật cao hứng có thể có được các người, bởi vì các người, ta cũng không tịch mịch." Nàng khàn giọng nói.

Lúc này, Đồ Hạ Mỹ đột nhiên "Oa" một tiếng khóc lên. "Thực xin lỗi, thực xin lỗi!" Nàng ôm tỷ muội môn không ngừng khóc nói xin lỗi.

"Người lại không làm sai sự, làm chi theo chúng ta nói xin lỗi? Nên thực xin lỗi chính là chúng ta."

Đồ Thu Phong nhin không được khóc, nàng cùng Đồ Đông Nhan đồng dạng, cũng mở ra hai tay đem mọi người ôm lấy.

Đồ Hạ Mỹ dùng sức lắc đầu, bốn tỷ muội cứ như vậy ôm ở cùng một chỗ khóc thành một đoàn.

Qua sau một lúc lâu, Đồ Hạ Mỹ mới ngẩng đầu lên, thân thủ đem nước mắt trên mặt lau đi.

"Tốt lắm, vậy như vậy quyết định, đem con sinh hạ đến đây đi. Các người không cần phải lo lắng, ta nhất định sẽ chiếu cố của các người, ta liền không tin bằng chúng ta bốn người đại nhân hội nuôi không sống ba giờ hài tử." Nàng về mặt kiên định, lời thề son sắt thề.

"Hạ Mỹ. . . . ." Đồ Xuân Tuyết cứng ngắc nuốt phải nói không ra đầy ngập cảm kích cùng lòng biết ơn.

"Đến ngày hôm qua mới, ta còn một mực do dự, có hay không muốn đem chuyện này nói cho viện trưởng bà nội, " Đồ Thu Phong thanh âm bởi vì vừa mới khóc mà có vẻ khàn khàn. "Hiện tại, " nàng xem thấy cùng nàng có đồng dạng làm phức tạp hai người, mặt lộ vẻ ưu sầu hỏi: "Các người cảm thấy thế nào, muốn cùng viện trưởng bà nội nói chúng ta mang thai chuyện sao?"

Nghe vậy, bốn người lập tức lâm vào sâu lo cùng do dự cảm xúc trung.

"Ta không nghĩ gia tăng viện trưởng thêm phiền não cùng lo lắng, nhưng là giấy không thể gói được lửa, bụng của chúng ta hội càng ngày càng lớn, đến lúc đó muốn như thế nào tiếp tục giấu diếm?" Đồ Đông Nhan khách quan phân tích.

"Chỉ cần chúng ta không quay về là đến nơi." Đồ Thu Phong một cái trong nháy mắt, cảm thấy không quay về có thể đã lừa gạt giống như thân sinh người nhà viện trưởng.

"Một hai tháng không quay về có lẽ còn có thể, nhưng là lâu quá không về, viện trưởng bà nội nhất định sẽ sinh nghi. " Đồ Xuân Tuyết không đồng ý điềm ra sự thật.

"Cho nên tất cả mọi người cảm thấy, hay là không cần phải nói cho viện trưởng bà nội tương đối khá, đúng không?" Đồ Hạ Mỹ chen lời nói.

Cái khác ba người đồng thời quay đầu nhìn về phía nàng, sau đó lại không hẹn mà cùng rất đúng nàng nhẹ gật đầu.

Tất cả mọi người không muốn làm cho viện trưởng con bà nó lo lắng.

"Hảo, vậy không chỉ nói." Đồ Hạ Mỹ gật đầu đồng ý. Tôn trọng quyết định của các nàng. "Về phần tương lai làm như thế nào giấu diếm viện trưởng bà nội, chúng ta lại từ từ nghĩ tốt lắm, dù sao cách các người bụng nổi lên tới thời gian, còn có nhiều tháng không phải sao?"

Nghe nàng vừa nói như vậy, căng biệt lông mày ba người lúc này mới thoáng buông lỏng một điểm.

"Đi thôi." Đò Hạ Mỹ hít sâu một hơi rồi nói ra.

"Đi đến chỗ?" Đò Xuân Tuyết mờ mịt hỏi.

"Đương nhiên là trở về xem viện trưởng bà nội, chúng ta đã nói hôm nay phải đi về không phải sao? Cũng là các người nghỉ tạm thời đổi ngày, sau đó làm cho viện trưởng bà nội kể từ bây giờ mà bắt đầu hoài nghi, lo lắng chúng ta là không phải chuyện gì xảy ra?" Đò Hạ Mỹ nhìn xem các nàng, biết rõ cái này nói từ tuyệt đối sẽ làm cho các nàng gật đầu đồng ý.

Một hồi trăm mặc sau, Đò Thu Phong dẫn đầu sửa sang lại hảo chính mình, sau đó dùng kiên định thần sắc cùng giọng điệu gật đầu, "Chúng ta không thể để cho viện trưởng bà nội sinh nghi, cho nên đi thôi!"

Dùng trong chốc lát, nàng lại nói: "Hiện tại chỉ là bắt đầu mà thôi, tương lai còn sẽ có càng nhiều càng gian khổ khiêu chiến đang chờ chúng ta, cho nên, chúng ta muốn cùng một chỗ chung!"

"Không biết, tìm không thấy, thực xin lỗi, thật xin lỗi! Các người ngoại trừ sẽ nói mấy câu nói đó bên ngoài, không nói khác đi sao?"

Tiếng gầm gừ phần nộ tràn ngập tại to như vậy trong phòng, đủ để nhắc lên óc nhà âm thanh rỗng to từ 'phòng cho tổng thống' ần ần đung đưa, nhưng đứng ở trên hành lang phụ trách quét dọn nhân viên, cũng không vì thế mà thay đổi tiếp tục trong tay công tác, như là không nghe thấy.

Kỳ thật bọn họ cũng không phải không nghe thấy, chỉ là đã thành thói quen mà thôi, bởi vì này chính là hình thức tiếng rỗng giận dữ đã giằng co gần một tháng, hiện tại mọi người đều biết 'phòng cho tổng thống' ở đây có một đại soái ca đẹp đến không được, nhưng tính tình cũng xấu tới cực điểm.

Thật sự là đồng tình những người kia phải ra vào gian phòng đi đối mặt với bạo long.

Mọi người chỉ có thể thờ dài mà thôi, cửa thang máy tại "Đình" một tiếng sau, lại có hai người đáng thương đến đây, hai người này người ngoại quốc gần nhất mỗi ngày đều đúng giờ đến nơi đây tìm mắng lần lượt, cũng không biết có cái gì sai, thật sự là đáng giá đồng tình.

Nhân viên vệ sinh mang theo ánh mắt đồng tình nhìn hai bóng lưng hai người kia, nhìn xem bọn họ đi đến cuối hành lang phòng cho tổng thống' trước cửa sau khi dừng lại, do dự gần có năm phút đồng hồ lâu, mới nổi lên nhắc tay đề xuống cạnh cửa chuông điện dừng khi.

Trong cửa lập tức vang lên một chuỗi để nghe tiếng chuông cửa, cùng với một câu làm cho người run rẩy khủng bố kêu gào thanh.

"Không sợ chết tự cắt cho ta!"

Davy cùng Roger nhìn nhau, cười khổ một cái, lại thâm sâu hít một hơi sau, mới đẩy cửa phòng ra đi vào.

Trong phòng nguyên bản đưa lưng về phía cửa phòng mà đứng Lãnh Quân Giương khi nghe thấy người tới tiếng bước chân thì đột nhiên xoay người, nét mặt của hắn âm trầm phần nộ, cái cằm căng cứng, trên trán thậm chí nhấp nhô gân xanh.

"Hắn hôm nay tâm tình thật tệ nha!" Davy không tiếng động rất đúng Roger nói.

"Tâm tình của hắn có ngày nào đó không hồngбет?" Roger không tiếng động trả lời.

Chép miệng, Davy dùng ánh mắt trả lời, "Nhưng hôm nay bộ dạng lại càng hồngбет."

"Người ngày hôm qua cũng nói như vậy." Roger trừng đồng bọn liếc.

"Làm cái gì?" Lãnh Quân Giương mở miệng, thanh âm lãnh được đủ để cho cả gian phòng kết băng, Davy cùng Roger không tự chủ được rung mình một cái."Không có việc gì tự cắt ra ngoài cho ta!" Quân Giương từ thần mặt đen tại nhìn thấy bọn họ không nói một câu sau, càng tức giận rỗng to.

"Có, đương nhiên có chuyện." Davy vội vàng nói ra. Không có việc gì hai người bọn họ bị đến tìm mắng lần lượt nha?

Lãnh Quân Giương không kiên nhẫn nhìn của bọn hắn."Có việc nói mau, có rắm mau thả."

Davy đột nhiên dùng ba vai nhẹ đụng phải thoảng cái Roger."Người nói." Hắn dùng ánh mắt ý bảo.

"Tại sao phải ta nói? Tự người nói!" Roger cũng trở về đụng phải hắn xuống.

"Không muốn nói tự cắt ra ngoài cho ta." Lãnh Quân Giương đã có động thù dọa người.

"Tổng tài mệnh lệnh người lập tức trở về Paris." Davy lập tức thốt ra ra.

Nghe vậy, hắn chậm rãi nheo lại hai mắt."Mệnh lệnh?"

"Không, ta nói sai rồi, thỉnh." Davy không tự chủ được lui về phía sau một bước, cổ đề xuống sợ hãi, nhanh chóng sửa lời nói: "Tổng tài nói, ‘ thỉnh ’

ngươi ở đây tuần trong trở lại Paris."

Lãnh Quân Giương trầm mặc hạ xuống, trì hoãn vừa nói nói: "Nếu như ta nói không?"

"Tổng tài nói . . . ." Davy lại nuốt thoáng cái nước miếng, "Hắn nói ngươi không dám nói không."

"Ta không dám sao?" Hắn âm bên cạnh xốt xa cười lạnh.

Davy thấy thế, nhìn không được lại hướng lui về phía sau một bước.

Hào, thật là khủng khiếp nha~! Chính là vì sinh kế, vì hắn đáng yêu nữ nhi cùng kiều thế, vì có thể bảo trụ hiện tại cái này bát cơm, hắn cũng chỉ có thể kiên trì mập tổng tài theo như lời nói thuật lại một lần.

"Tổng tài nói . . . . . Hắn nói, ngươi nếu không phải trở về lời mà nói..., hắn muốn, muốn đăng báo đem ngươi bí mật công chư hậu thế." Hắn cả lăm run rẩy.

"Hắn dám?" Lãnh Quân Giương xanh đại hai mắt, trong nháy mắt rít gào lên tiếng.

"Tổng tài nói . . . . . Hắn nói hắn, hắn đương nhiên dám." Vì cái gì tổng tài không chính mình cùng tòa núi lửa hoạt động nói a! Hắn dám, chính là đứng ở chỗ này cũng không phải hắn! Davy bị ai nghĩ.

"Con mẹ nó hỗn đản! Cái tên đáng chết nọ hắn cũng dám, hắn. . . . . Hỗn đản! Cái kia chết tiết hỗn đản!" Lãnh Quân Giương nổi trận lôi đình lớn tiếng điên cuồng hét lên, không ngừng nhô ra liên tiếp chửi bới.

Davy cùng Roger đồng thời bất đắc dĩ nghĩ. Trên thế giới này dám mắng bọn họ tổng tài hỗn đản, trước mắt đại khái cũng chỉ có Bạo Long này thôi.

Chỉ là dựa vào tình huống hiện tại này, khoảng cách bọn họ đạt thành nhiệm vụ cái kia một ngày, căn bản chính là xa xa không hẹn, bởi vì Lãnh tiên sinh bọn họ, Lãnh đại sư, Lãnh tổng giám, liền Tổng tài đại nhân cũng dám mắng, như thế nào lại nghe theo tổng tài mệnh lệnh phản hồi Paris?

Nhưng là chân chính làm cho bọn họ ghen hòng nhìn trần trối, nhưng lại khi hắn đột nhiên yên tĩnh sau mở miệng nói lời.

"Ta biết rồi, ta và các ngươi trở về."

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Làm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

"Xin chào, ngài khỏe chứ, ta họ Đồ, rất hân hạnh phục vụ ngài." Trước sau như một giọng nói lễ phép lại lạnh nhạt đáp trả điện thoại cho khách.

"Đồng Nhan, là ta! Ngươi đang bề bộn sao? Cũng không thể được ——"

"Không thể." Đồ Đồng Nhan không chút nghĩ ngợi trực tiếp cự tuyệt.

"A, ngươi không cần phải như vậy a, ta cầu ngươi, cầu xin ngươi, buổi tối nấu xong liệu mời ngươi. . . . ." điện thoại một chỗ khác, giọng nữ làm nũng thỉnh cầu.

Trợn trắng mắt, nàng tức giận nói: "Tốt lắm, hãy bớt sàm ngôn đi. Ngươi lại muốn muốn ta giúp ngươi chuyện gì?"

"Giúp ta gửi tiền đến số tài khoản." Giọng nữ vừa nghe thấy nàng đáp ứng, lập tức mở miệng.

"Tiền?"

"Ta tới không kịp chỗ ngươi lúc 3 giờ 30', nhưng là 5 giờ trước nhất định có thể."

Âm thanh nữ nhân làm nũng vang lên liên tục không ngừng cam đoan.

"5 giờ? Tiểu thư, ngân hàng đóng cửa lúc 3 giờ 30, không phải 5 giờ, ngươi không biết sao?" Mỗi lần đều như vậy!

"Ta biết rõ nha, cũng là bởi vì biết rõ, cho nên mới mời ngươi hỗ trợ chứ sao. Được rồi, được rồi, ta đang bận lắm, ta trước 5 giờ sẽ đem tiền qua, số tiền là mười lăm vạn bảy ngàn tám trăm nguyên. Vậy cứ như thế nha, bye!"

Không đợi đầu bên kia điện thoại Đồ Đông Nhan có gì phản ứng, Đồ Xuân Tuyết liền nhanh chóng đem điện thoại cắt đứt, sau đó thở ra một ngụm thở mạnh.

Có tỷ muội tại trong ngân hàng công tác giỏi quá, chỉ cần một trận điện thoại có thể gửi tiền hoặc chuyển tiền, mà không cần phải đứng 3 giờ 30, thật sự là quá dễ dàng.

Bất quá khuyết điểm duy nhất chính là, sau đó được bị chửi thành đầu heo.

Nàng không tiếng động cười khan, trên mặt lộ ra biểu tình có thể làm khác sao. Nói thật, nàng cũng không muốn mỗi lần đều phiền toái Đồ Đông Nhan như vậy, nhưng là thân là công ty có một người, nàng chuyện gì đều phải tự làm, tại thời gian làm việc thượng khó tránh khỏi sẽ có chút ít chật chội, đành phải có thể mời người trợ giúp thôi.

Kỳ thật không chỉ trong công tác ngân hàng, Đồ Đông Nhan cũng thường bị nàng làm phiền, mà ngay cả tại làm tại xe hơi tiêu thụ công tác Hạ Mỹ, cùng Thu Phong làm việc công ty ngoại thương, cũng thường thường bị nàng chộp tới lao động miễn phí, đội cứu nạn thông minh và năng suất của nàng.

Thường xuyên nhất bị bắt tới cứu giúp Hạ Mỹ tự thường nói nàng là canh chừng các nàng rồi, chính là các nàng cũng đồng dạng nha, bởi vì công tác quan hệ, mà đem con toàn bộ nắm cho nàng chiều cổ, cho nên nói tới cũng nói lui, các nàng bốn người kỳ thật giống như là nước giúp cá, cá giúp nước đồng dạng, ai cũng như nhau thôi!

Chỉ là thời gian trôi qua thực vui vẻ, không nghĩ tới tại trong nháy mắt, các nàng bốn người cũng đã hai mươi lăm tuổi rồi, năm bọn tiểu tử cũng tất cả đều vào học tiểu học.

Năm?

Đúng nha, thật là năm. Ngoại trừ Hạ Mỹ sinh đôi, nàng cùng Thu Phong, Đồ Đông Nhan đều tất cả sinh một đứa con trai, cho nên bọn họ bốn nữ nhân tổng cộng có được năm tiểu hài tử, hay là năm người tiểu quý lớn, thiên phú dị bẩm.

Nguyên lai kế nàng, Thu Phong cùng Đồ Đông Nhan chưa lập gia đình mang thai, hai tháng sau, Hạ Mỹ lại cũng có thai, sau đó nàng đột nhiên xuất ra một số khoản tiền lớn nhìn muốn ghen hờn, nói là tiền chia tay, mà kim ngạch khoảng chừng năm trăm vạn hơn, còn cười đối với các nàng nói cái này không cần phải lo lắng tiền việc gì, sau liền chết tiệt cái gì cũng không chịu nói.

Số tiền cho đến nay vẫn còn một một số, các nàng đều đoán, Hạ Mỹ có phải là vì các nàng mà bán chính mình.

Nhưng mà ngoại trừ đau lòng, ảo não cùng tự trách ra, các nàng lại cũng không nói gì, bởi vì năm trăm vạn tựa như ốc đảo trong sa mạc, cứu lúc ấy đã gần như tuyệt vọng các nàng.

Thật sâu thở dài, Đồ Xuân Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu, đem suy nghĩ từ quá khứ trong trí nhớ cường kéo lại.

Hết thấy đều đã trôi qua, bởi vì các nàng bây giờ đều rất hạnh phúc. Tuy nhiên không giàu có, ngẫu nhiên hay là sẽ gặp đã bị một ít ánh mắt khác thường, nhưng là các nàng bây giờ có chỗ ở, có công tác, tỷ muội lẫn nhau quan tâm cùng chiều cổ, hơn nữa quan trọng nhất là, các nàng còn nhờ có năm đứa con tri kỷ, thông minh lại xinh đẹp, cái này đã như là có toàn bộ thế giới hạnh phúc, vậy là đủ rồi.

Vừa nghĩ tới năm tiểu tử kia, trên mặt của nàng liền không tự chủ được nổi lên mỉm cười.

Đưa điện thoại di động bỏ vào bao da trong, sau đó đi đến bồn rửa tay trước gương hơi chút sửa sang lại thoáng cái dung nhan, kéo chỉnh cổ áo, nàng mới đi ra nhà vệ sinh nữ, xoa tay chuẩn bị đối mặt kế tiếp khiêu chiến.

Kỳ thật nàng hôm nay hành trình cũng không kể muốn tới gian phòng cấp năm sao khách sạn lớn, chỉ là đến chỗ chủ quán hai gian đại lý nhà máy hiệu buôn tính khoản tiền thu hàng, sau đó lại đi một chuyến đến ngân hàng xử lý ngày mai đến kỳ phiếu khoản mà thôi, chính là, tại nàng trong lúc thu tiền hàng thì không cẩn thận nghe thấy được một cái đại tin tức.

Nghe nói lực ảnh hưởng lớn nhất Pari tập đoàn LVMN xếp đặt tổng giám bí mật đến Đài Loan, hiện tại sẽ ngụ ở gian phòng này trong.

Nghe nói hấn mục đích của chuyến này là muốn đến tìm kiếm nhà thiết kế Đài Loan Tân Tú, chỉ cần có thể làm cho tập đoàn LVMN vừa ý, dù cho nhà thiết kế vốn chỉ bình thường hay là nhà thiết kế nổi danh, đều có thể bởi vì tập đoàn LVMN mà thay đổi cả đời, trở thành nhà thiết kế trang phục mới nổi danh trong tương lai.

Bất quá, nàng cũng không phải là bởi vì ngấp nghé có thể trở thành nhà thiết kế trong tập đoàn LVMN mới chạy tới nơi này.

Nàng sở dĩ sẽ đến trong lúc này, là vì nghe nói tập đoàn LVMN xếp đặt tổng giám ỨNG Đài Loan mới giới thiệu nhiều vị cấp quan trọng, sẽ tại Đài Loan tổ chức một buổi tọa đàm, mà nàng cũng muốn tham gia.

Bất quá nghĩ thật là đơn giản a, muốn làm đến đã có thể khó khăn.

Đại sư sở một thế giới đích thân tới giảng bài, tại Đài Loan phạm là người cùng trong nghề ai mà chẳng muốn có một ghế, mà nàng, thân là một cái buôn bán nhỏ trên mạng tự nghĩ ra nhãn hiệu tiệm trang phục, vẫn thế nào khả năng có được được mời vinh hạnh? Cho nên hấn mới có thể chạy đến nơi đây đến tìm hiểu tương quan tin tức, chờ mong có thể gặp được gặp kỳ tích.

Kỳ tích, kỳ tích, sớm biết như vậy cần dựa vào kỳ tích lời mà nói..., vừa mới tại tới chỗ này trước, nên trước vậy quanh đi bái phỏng xung quanh mới đúng, thật sự là thất sách.

Đến gần quầy hàng, Đồ Xuân Tuyết hướng tiểu thư quầy hàng lộ ra lớn nhất lực tương tác mỉm cười.

"Xin chào, ta nghĩ xin hỏi một chút đến từ Paris Lãnh tiên sinh ở tại một chút phòng?" Nghe nói vị kia LVMN xếp đặt tổng giám hộ Lãnh.

"Đến từ Paris Lãnh tiên sinh sao? Xin đợi một lát, ta thay ngài tra xuống." Quầy hàng tiểu thư hòa thiện đích nói.

Đồ Xuân Tuyết mỉm cười gật đầu, chính tâm hi nghĩ giống như không có khó khăn như vậy thì quầy hàng tiểu thư lại ngẩng đầu nói với nàng: "Thật xin lỗi, cũng không có ngài người muốn tìm đó!"

"Không có?" Nàng ngu ngơ dưới, lập tức nhú mày."Chính là ta nghe nói hẳn là ở tại các khách sạn này nha, cô có thể giúp ta cẩn thận tra xuống. Ừ. . . . . Có lẽ hẳn không họ Lãnh, nhưng là ta xác định hẳn là theo Paris tới."

"Thật xin lỗi, nếu như ngài không thể xác định đối phương tính danh, ta chỉ sợ không cách nào thay ngài tìm được ngài người muốn tìm." Quầy hàng nhân viên áy náy cự tuyệt.

"Đối với người biết rõ hẳn là theo Paris tới, hơn nữa gần nhất xứng đáng rất nhiều nổi danh nhân sĩ tới chơi, sau đó. . . . ." Nàng dừng lại, đột nhiên hít sâu một hơi, "Được rồi, ta nói thẳng tốt lắm, hẳn là LVMN tập đoàn xếp đặt tổng giám, cho nên người bây giờ nên biết ta muốn tìm người là ai, đúng hay không?" Nàng chờ mong nhìn nhân viên phục vụ.

"Thật xin lỗi." Quầy hàng tiểu thư mỉm cười lắc đầu.

Nàng nhìn không được nhăn đầu lông mày."Người là thật sự không biết ta nói là người nào, vẫn không thể nói cho ta biết về người này?" Nàng hồ nghi hỏi.

"Thật xin lỗi." Quầy hàng tiểu thư biểu lộ như trước không thay đổi.

Nàng suy sụp hạ vai, thất vọng nói: "Cho nên đáp án là không biết?"

"Thật xin lỗi."

Đồ Xuân Tuyết lẳng lặng nhìn biểu lộ thủy chung như một cửa quầy hàng tiểu thư trong chốc lát, rốt cục minh bạch, nếu muốn muốn theo quầy hàng trong lúc này tìm được tin tức nàng muốn, thật sự cũng chỉ có thể dựa kỳ tích.

Làm sao bây giờ? Ngồi tại chỗ này chờ được ai? Hay là lên lầu một đi đến gõ cửa từng phòng tìm người? Chỉ sợ thực làm như vậy lời mà nói..., nàng còn không có tìm được người, cũng đã trước hết để cho trong khách sạn ném nàng ra ngoài.

Cho nên chuyện bây giờ có thể làm, cũng chỉ có dùng chính là đứng tại chỗ này chờ người đó xuất hiện, nhưng là làm như vậy cũng không đúng nha, nàng lại không biết cái kia tổng giám lớn lên là tròn hay dẹp, muốn như thế nào chờ đây? Hơn nữa nàng còn phải đem tiền hàng đưa đến ngân hàng cho Đông Nhan tính gửi tiền.

Thiệt là, nhiều chuyện cùng lúc là sao nha?

Nếu để cho Đông Nhan cùng Thu Phong biết rõ nàng lại làm như vậy không hề có kế hoạch mà tính chuyện ngu xuẩn, khẳng định sẽ bị niệm đến thôi đầu.

A, nàng thật là một cái đầu heo a!

Ảo não thân thủ gõ đầu của mình, sau đó quay đầu đối quầy hàng tiểu thư nhẹ gật đầu nói: "Thực xin lỗi, cảm ơn người." Nói xong nàng liền ừ rừ xoay người, hướng cửa chính phương hướng đi đến.

"Ngu ngốc, đầu heo, đưa ngốc! Ngu ngốc!" Nàng bên cạnh cúi đầu tự mắng chửi mình, đối với mình là không tiến bộ cảm thấy tức giận.

"Phanh" một tiếng, cúi đầu đi đường nàng đột nhiên đụng trúng "bức tường", còn không kịp phản ứng, cả người liền bị xung kích lực bắn ngược đánh ngã, cái mông lên tiếng chạm đất, đột nhiên xuất hiện đau đớn, đau đến làm cho nàng hai mắt nhắm nghiền, lộ ra thống khổ biểu lộ.

Khách sạn đại sảnh vừa rộng lại lớn, làm sao có thể như vậy gặp xui xẻo, vận xui làm cho nàng không cẩn thận đụng trúng người?

"Làm cái quỷ gì? Người rốt cuộc có hay không đang nhìn đường hả?"

Phần nộ tiếng gầm phút chốc trên đỉnh đầu nàng nổ tung, làm cho nàng không thể không mở ra hai mắt còn đang khóc, ngẩng đầu nhìn hướng đối phương.

"Thực xin lỗi!" Nàng tranh thủ thời gian xin lỗi, bởi vì vừa mới rồi thật sự nàng không có nhìn đường. Chính là đối phương căn bản sẽ không để ý nàng, mà là tất cả chú ý của hắn đặt phía trước đeo kính râm, vừa trầm lặng yên không nói nam nhân.

"Thực xin lỗi, ngài không có sao chứ? Có hay không ở đâu bị đụng thương cảm thấy không thoải mái? Thật sự thật xin lỗi, đều là chúng ta bảo vệ khinh xuất mới khiến cho nữ nhân lễu lĩnh này đụng vào ngài, xin ngài tha thứ. Đối với nữ nhân gây kinh hãi đến ngài, ngài muốn kện sao? Nếu như phải cần lời nói, ngài chỉ cần nói một tiếng, hết thầy ta đều muốn sẽ vì ngài làm thỏa đáng." Nam nhân kinh sợ liên thanh hỏi thăm, chỉ sợ đắc tội cái này hay không dễ dàng mời đến khách quý.

Kiện sao?

Đồ Xuân Tuyết phất chốc mờ lớn hai mắt, không tin mình chỉ là không cẩn thận đụng vào một người, lại hội làm cho hậu quả nghiêm trọng như vậy. KIỆN sao? Ý tứ của hần là muốn tố cáo nàng ra tòa sao?

Nàng dùng sức lắc đầu, sau đó nhện đau, có chút quái dị tư thế nhanh chóng theo trên sàn nhà bò lên.

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi!" Đồ Xuân Tuyết lập tức hướng bọn họ cúi người nói xin lỗi, còn nói liên tục ba lượt thực xin lỗi. "Ta không phải cố ý đụng vào các người, thật là không cẩn thận mới như vậy, các người đại nhân đại lượng, tha thứ ta đây lần thứ nhất được không? Van cầu các người tha thứ ta, không cần phải kiện ta, mặc kệ người muốn ta làm cái gì, ta đều nguyện ý, van cầu các người, ta nhờ các người." Nàng chấp tay trước ngực cúi đầu, cảnh giác sợ hãi bọn họ thỉnh cầu.

"Người bây giờ nói cái gì đều ——"

"Làm cái gì người đều nguyện ý?" Mang kính mắt nam nhân đột nhiên mở miệng, cắt đứt đáng về người am bệ vệ tiếng gào thét, cũng sợ ngậy người đứng ở phía sau hần hai người.

Đồ Xuân Tuyết kinh hi ngẩng đầu lên nhìn hần, sau đó dụng lực gật đầu lại gật đầu.

"Đúng, ta đều nguyện ý, chỉ cần người đừng kiện ta, bất kể làm cái gì ta đều nguyện ý." Nàng luôn mãi cam đoan.

"Rất tốt, vậy người đi theo ta." Mang kính mắt nam nhân nói đột nhiên tiến lên một bước, tại nàng còn không kịp phản ứng trước bỗng nhiên cầm tay của nàng, nắm nàng liền hướng thang máy khách sạn đi đến.

"Tiên sinh ——" nàng ngu ngơ một chút, vội vàng giẫy dụa lấy mở miệng, lại bị hần cắt đứt.

Đeo mắt kính râm nam nhân quay người lại, nhìn nàng một cái, "Người không phải nói, làm cái gì người đều nguyện ý sao?" Cầm lấy nàng bàn tay không có chút nào ý tứ buông ra.

Nàng ngăn ngại, chán nản buông tha cho giấy dựa, trong nội tâm không ngừng kêu rên.

Hôm nay thật sự là ngày xui xẻo mà, ô. . . . .

Thấy nàng toàn thân căng cứng, vẻ mặt câu nệ lại sợ hãi biểu lộ ngồi ở trên ghế sa lon, một cử động cũng không dám, trộm nhìn hình dạng của hần, tựa như đang hấp thẩm họa, nhìn vừa đáng thương vừa đáng yêu.

Trời ạ! Cũng đã qua bảy năm thời gian, vì cái gì nàng lại một chút cũng không thay đổi, vẫn có thể giống trong quá khứ hồn nhiên như vậy?

Nàng bây giờ vẫn còn tóc xoắn như công chúa, cho tới bây giờ hần còn nhớ rõ tay của hần xuyên qua nàng tóc dài giờ mềm mại xúc cảm.

Nàng ngủ quan cũng cùng hần trong trí nhớ đồng dạng, cũng không đặc biệt xinh đẹp, nhưng chính là làm cho người ta có loại như tắm gió xuân thoải mái cảm giác, dễ dàng làm cho người ta nghiện.

Hần còn nhớ rõ chính mình —— như vừa hôn qua đôi môi mềm mại của nàng.

Lãnh Quân Giương không khỏi nhìn vào đôi môi phấn nộn đỏ mọng, cảm giác dưới bụng trong nháy mắt tựa hồ căng thẳng lên. Nguyên lai nàng đối với hần lực ảnh hưởng một chút cũng không nhỏ bởi mà thay đổi qua thời gian, hần vẫn đang muốn nàng, khát vọng trình độ giống năm đó đồng dạng.

Bảy năm rồi, hần thủy chung không có quên nàng, quên người từng cùng hần từng có chuyện tình một đêm.

Năm đó, hần tại khắp nơi tìm không tìm được nàng, lại bị bức bách rời khỏi, cũng không có bởi vậy chuyện tìm kiếm nàng hết hy vọng, về sau hần lại lén lút trở lại nơi này ba lượt, mục đích chỉ là vì tìm được nàng.

Đáng tiếc chính là, ngoại trừ không ngừng tích lũy thất vọng, hần thật là không tìm được. Có lẽ đây chẳng qua là một giấc mộng mà thôi.

Về sau hần thử bắt đầu tự nói với mình, đây chẳng qua là một giấc mộng mà thôi, nàng chỉ là tình nhân lý tưởng do hần tưởng tượng mà thôi, thật sự không tồn tại.

Chính là ngay cả như vậy, khi tập đoàn muốn phát triển đến Đài Loan, hần vẫn không bỏ được tâm tư này mà không cho ai có thể đi ngoài trừ hần.

Hiện tại hần thật sự thật cao hứng, thật sự thật cao hứng chính mình khi chưa bao giờ tin tưởng nàng chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Trời ạ, hần thật muốn đổi toàn bộ thế giới lớn tiếng hò hét, hần rút cuộc tìm được nàng!

Hần rút cuộc tìm được nàng!

"Xin hỏi, người muốn ta làm cái gì, mới nguyện ý tha thứ ta vừa mới không cẩn thận đụng vào người?" Cửa hần trầm mặc làm cho Đồ Xuân Tuyết rút cục nhìn không được nhút nhát e lệ mở miệng hỏi.

"Gả cho ta." Lãnh Quân Giương lời vừa ra khỏi miệng, chính mình lại càng hoảng sợ, nhưng cũng phát hiện mình cũng không bài xích cùng nàng sống chung cả đời.

"Cái gì?" Nàng ngây ra như phỗng trùng mắt nhìn hần, "Thực xin lỗi, người vừa mới nói cái gì? Ta không có nghe rõ, có thể phiền toái người nói lại lần nữa?" Nàng trùng mắt nhìn, lại lắc đầu, một lần nữa mở miệng hỏi.

"Gả cho ta." Hần lại nói nữa, lần này ngữ khí so với vừa mới lại kiên cố hơn định.

Đồ Xuân Tuyết khó có thể tin nhìn của hần, một bộ "Người điên rồi sao" biểu lộ.

"Không có." Lãnh Quân Giương dương dương tự đắc nâng khóe miệng, cảm thấy tâm tình chưa bao giờ giống hôm nay đồng dạng vui vẻ qua.

Nàng ngơ ngác liếc hần, "Cái gì?" Không có gì?

"Ta cũng không có nổi điên." Nữ nhân này như thế nào ngay lập tức quên lời của mình đã nói?

Nàng không biết mình đã đem trong nội tâm lời nói bật thốt lên nói ra, nhưng lại hoàn toàn không tin đầu óc của hần không có vấn đề.

"Người không có nổi điên mới là lạ! Bằng không làm sao người có thể sẽ đối một nữ nhân lần đầu tiên gặp mặt lại xa lạ nói ra gả cho ta đây? Nếu không phải người nổi điên, thì phải là ta điên rồi, mới có thể xuất hiện nghe nhầm" Nàng đột nhiên dừng lại, đột nhiên tròn to hai mắt, lộ ra một bộ khiếp sợ bối rối biểu lộ. "Làm sao bây giờ? Sẽ không phải thật là ta nổi điên đi?"

Lãnh Quân Giương ngẩn ngơ, chợt cười to lên tiếng, "Ông trời của ta a, ha ha. . . . ."

"Người, người cười cái gì cười nữa?" Nàng sắc mặt hoảng hốt kêu to. Cho dù nàng mơ hồ, thần kinh lớn một tí, cũng nghe được là hần đang cười nhạo mình.

"Làm sao người có thể đáng yêu như thế?" Hần thu hồi tiếng cười, mỉm cười ôn nhu nói.

Nghe thấy hần dùng chăm chú ôn nhu ngữ điệu nói ra những lời này, Đồ Xuân Tuyết nguyên bản chỉ có nổi lên ửng đỏ sắc mặt tại trong nháy mắt bạo hồng.

"Người, người người này rút cuộc là chuyện gì xảy ra, thật sự điên rồi sao? Làm chi, làm chi một mực nói lung tung?" Nàng cả lăm hướng hần trách mắng.

"Ta nói đều là lời nói thật." Hần thoải mái ngồi ở trên ghế sa lon, khóe miệng khẽ nhếch lần nữa nói với nàng: "Gả cho ta."

Nàng dùng sức lắc đầu, hai tay không ngừng vung loạn lên.

"Vì cái gì?" Hần đột nhiên nghĩ đến một sự kiện, "Chẳng lẽ nói người đã kết hôn rồi?" Nghĩ đến cái khả năng này, hần không tự chủ được cau chặt lông mày, giận tái mặt chờ câu trả lời của nàng.

Đồ Xuân Tuyết căn cứ vào trực giác, đầu tiên là dùng sức lắc đầu, lập tức lại đột nhiên dừng lại, hậu tri hậu giác nghĩ đến chính mình làm chi thành thật như vậy, chi cần gạt đầu nói dạ, vấn đề này có thể dừng lại giải quyết.

Nàng thật là một cái đầu heo, đàn a!

Vừa thấy nàng lắc đầu, Lãnh Quân Giương lập tức lộ ra thoải mái mỉm cười.

"Đã chúng ta nam chưa lập gia đình, nữ chưa gả, ta xem không ra còn có cái gì vấn đề có thể ngăn cản."

"Ai nói không có vấn đề, vấn đề rõ ràng cũng rất nhiều được không?" Nàng nhanh chóng phản bác.

"À? Vậy người nói tới nghe một chút, có vấn đề gì?" Hai tay khoanh trước ngực, dù bận vẫn ung dung thoải mái trở lại hỏi.

"Chúng ta căn bản không biết đối phương, không thương đối phương, liền đối phương gia thế bối cảnh đều hoàn toàn không biết gì cả. . . . . Những điều này đều vấn đề." Nàng liên tiếp nói ra rất nhiều vấn đề, cuối cùng còn nói: "Ta thậm chí đến bây giờ cũng còn nhìn không thấy ánh mắt của người!" Hần làm chi một mực đeo kính râm. Chẳng lẽ ánh mắt của hần có lớn nhỏ vấn đề? Thật là quái dị cực kỳ!

"Phải không? Ta lại không biết là những thứ này vấn đề." Lãnh Quân Giương ở một bên lạnh lạnh nói.

"Ngươi, ngươi người này thật là kẻ điên, ta không thèm nghe ngươi nói nữa, ta muốn trở về." Nàng bỗng đứng theo trên chỗ ngồi đứng lên, xoay người phải đi.

"Ngươi không sợ ta kiện ngươi sao?" Hắn đột nhiên nói ra.

Đồ Xuân Tuyết lập tức dừng bước lại.

Trời ạ, nàng đã quên còn có chuyện này!

"Ngươi rốt cuộc muốn như thế nào a?" Nàng xoay người đối mặt hắn, tức giận kêu to, ôn nhu khuôn mặt bởi vì tức giận mà càng thêm hồng nhuận.

Lãnh Quân Giương vô tội nhún vai. "Ta cho rằng đã vừa mới nói được rất rõ ràng, ta muốn ngươi gả cho ta."

"Chuyện này ta làm không được." Nàng trừng mắt liếc hắn một cái.

"Ta nghĩ đến ngươi vừa mới nói là, chuyện gì ngươi đều nguyện ý làm." Hắn móc móc lỗ tai, cố ý hỏi.

"Gả cho ngươi chuyện này ngoại trừ, chuyện khác ta đều nguyện ý làm." Nàng kiên định nói.

"Ngươi xác định tại thời điểm này ngoài chuyện này, chuyện khác ngươi đều nguyện ý làm?" Lãnh Quân Giương không lưu tình chút nào nói móc.

"Ta thề tuyệt đối sẽ không." Nàng giọng lên thề.

"Nếu như có?" Hắn tìm kiếm cam đoan.

"Nếu như có. . . . ." Nàng chậm rãi nhún mày, hao tổn tâm trí suy tư về.

"Như thế nào?"

"Vậy ngươi đi kiện ta là được." Nàng hít sâu một hơi. Bất cứ giá nào nói.

Sao biết sau khi hắn nghe xong, chậm rãi lắc đầu.

"Không tốt, cái này không hiệu quả." Hai tay của hắn như cũ, dường như cảm thấy nhàm chán từ chối đề nghị của nàng.

"Cái gì?" Nàng khó nén tức giận trừng mắt hắn, đột nhiên có cổ muốn xông tới hung hăng đá hắn một cái.

"Ta xem thôi như vậy, nếu như ngươi có thì phải gả cho ta đi!" Hắn cười một tiếng.

"Cái gì?" Nàng không nghe lầm chứ? Tại sao lại trở lại như cũ rồi?

"Làm chi kích động như vậy, hay là ngươi sợ ngươi sẽ nuốt lời?" Khóe miệng của hắn nhin không được lại giương cao vài lần. Rõ ràng đang cười, nhưng lời nói lại toan tính mười phần, làm cho người ta vừa nghe đã cảm thấy tức giận.

"Ta sẽ không!" Đồ Xuân Tuyết tức giận tới mức giọng chân.

"Tốt lắm. Tôi đây đi." Hắn thành linh mệnh lệnh.

"Làm chi?" Nàng về mặt đề phòng, hoài nghi nhìn của hắn, đứng ở tại chỗ cũng không nhúc nhích.

"Chuyện gì đều nguyện ý." Hắn nhướng cao lông mày, mười phần khiêu khích nhìn thấy nàng.

Nàng tự biết đuối lý, chỉ phải trừng mắt liếc hắn một cái, mới rầu rĩ hướng hắn đi tới.

"Ngươi rốt cuộc muốn làm sao a?" Nàng đứng cách hắn ước chừng một bước khoảng cách xa trừng mắt hắn, không kiên nhẫn hỏi.

Hắn tự tay nhẹ nhàng mon trón của mình môi dưới, sau đó nói: "Tôi hôn ta."

Nghe vậy, nàng khiếp sợ hai mắt tròn lên, không thể tin được bật thốt lên hỏi: "Ngươi nói cái gì?"

"Không phải nói chuyện gì đều nguyện ý sao? Cũng là ngươi muốn gả cho ta?" Hắn nhìn chăm chăm nhìn qua nàng, phi thường cam tâm tình nguyện nàng lựa chọn hắn.

Người này nhất định là ma quỷ! Tiểu nhân hèn hạ! Hắn lại thiết hạ như vậy bấy rập cho nàng nhảy, thật là. . . . . Đáng giận!

"Cho nên ngươi đã quyết định thay đổi chủ ý muốn gả cho ta?" Thấy nàng hơi nhếch môi biện, tức giận nhìn mình lom lom, hắn cười đến tương đương ý xấu.

"Không có!" Đồ Xuân Tuyết lập tức hướng hấn rống lớn nói. Cái này đáng giận tên vô lại!

"Vậy ngươi còn đang chờ cái gì? Chờ ta ngủ sao? Nguyên lai ngươi thích làm chuyện xấu với nam nhân đang ngủ à!" Hấn về mặt bừng tỉnh đại ngộ.

"Ngươi ——" nàng tức giận được nghiêng răng nghiêng lợi.

Tính, một cái hôn có thể không cần gả cho cái này đáng giận ác ma, tuyệt đối là đáng giá giao dịch, chỉ là một hôn mà thôi, không cần nghĩ quá nhiều, nháy mắt sẽ vượt qua.

Vì vậy nàng hít sâu một hơi, một bước đi hướng hấn, sau đó xem đúng mục tiêu, đem thân thể đi phía trước nghiêng, cong lên môi nhanh chóng hôn một cái.

Nói thực ra, nàng tuyệt không xác định chính mình có hay không đụng phải miệng của hấn, chỉ biết mình xác thực hôn đến gì đó, sau đó thì không đứng dậy nổi.

Vì vậy đáng giận, nam nhân đó lại nhốt chặt eo nàng cùng, phất chốc đem nàng cả người đến trên người hấn!

"Uy —— ngô!"

Nàng giãy dụa muốn ngăn cản hấn, chỉ là miệng mới hé ra mở, hấn nóng ướt lưỡi liền nhân cơ hội tiến vào trong miệng của nàng, tận lực bồi tiếp một hồi nhiệt tình kịch liệt hút, đột nhiên xuất hiện kích thích khiến nàng không cách nào tự hồi cũng vô lực kháng cự, sau đó chậm rãi cùng kinh hãi, cứng ngắt khôi phục, dần dần bị hấn ngoài ý muốn ôn nhu cùng thương tiếc cuốn vào một cô lả lăm sóng triều dục vọng.

Nàng không phải chưa từng cùng nam nhân hôn môi qua nhưng lại chưa bao giờ thể nghiệm qua như thế hôn nồng nhiệt, hấn bá đạo, xâm lược lại mười phần hấp dẫn nhấm nháp, làm cho nàng không tự chủ được run rẩy.

Nàng chỉ cảm thấy thân thể càng lúc càng nóng, mãnh liệt mạch đập tại dưới da thịt nàng kinh hoàng, nàng cảm thấy choáng váng, cảm thấy cực nóng khó chịu, khao khát lại không có trợ, không biết như thế nào cho phải.

Nhưng hấn tựa hồ biết rõ như thế nào giúp nàng thoát ly như vậy khôn cảnh, hoảng hốt ở bên trong, chỉ nghe thấy hấn ôn nhu nỉ non những lời nói mà nàng không hiểu, ôn nhu trấn an nàng, bàn tay to của hấn không ngừng ở trên người nàng dao động, trấn an nàng nóng lên rung động mỗi một tác da thịt, làm cho nàng không khỏi thoải mái rên rỉ lên tiếng, mơ hồ cảm giác được có loại căng cứng cứng rắn không ngừng hướng nàng đến gần.

Nàng dồn dập thở hào hển, vô ý thức hướng hấn lên thân thể, căn bản không có phát hiện mình trên người quần áo từng cái bị rút đi, cũng không còn phát hiện mình chính xích lửa giằng chân ôm nam nhân, không chút nào bố trí phòng vệ. Nam nhân ôn nhu lại nhiệt tình điên cuồng giữ lấy nàng, thẳng đến cao trào đưa bọn họ mang tất cả đến khó có thể tưởng tượng cuồng hi cùng trong sự thỏa mãn.

Sau đó, nàng toàn thân vô lực, đầu trống rỗng ngồi phịch ở trên người hấn, hoàn toàn không thể tin được chuyện vừa mới phát sinh ở trên người mình.

Nàng lại cùng hấn. . . . . Hấn lại đối với nàng. . . . .

Nàng kinh hoàng mở mắt ra, chỉ thấy sô pha bên cạnh trên bàn trà vừa vãn bình hoa, vì vậy nàng không chút nghĩ ngợi đưa tay ra, nắm lên cái chai liền hướng nam nhân bồi vì thỏa mãn mà hai mắt nhắm lại trên đầu đập tới.

"Thương!"

Bình hoa theo trong tay nàng nát bấy, trong bình thủy cùng hoa trong nháy mắt đổ hai người một thân, nàng xem thấy hấn đột nhiên tròn to hai mắt, khó có thể tin trừng mắt nàng.

"Thực xin lỗi!" Đồ Xuân Tuyết phản xạ lập tức xin lỗi, đã thấy hấn tại hạ một giây đồng hồ lại nhắm mắt lại, ngất đi.

Thấy thế, tim đập của nàng phất chốc bão tố cao, hô hấp dồn dập lại lớn tiếng, cả người ở vào một loại đã sợ hãi lại lo lắng trong sự sợ hãi.

Nàng sẽ không đem hấn đánh chết à?

Do dự vrun run rẩy đích tay, dò xét dò xét hơi thở của hấn, xác định hấn còn thở, Đồ Xuân Tuyết một ngụm thở mạnh, căng cứng thần kinh cũng đi theo buông lỏng xuống.

Thật tốt quá, hấn còn sống.

Mấy phút đồng hồ sau, nàng cẩn cẩn dục dục theo trong phòng chạy ra ngoài, nhanh chóng thoát đi căn phòng trong khách sạn 5 sao như bị nguyên rủa này, bởi vì nàng đột nhiên nghĩ đến, bảy năm trước nàng cũng là trong này thất thân .

Trời à, nàng sẽ không phải thật sự bị nguyên rủa à?

Chương 5

"Mẹ."

Cảm giác được ngoại lực nhẹ nhàng đẩy, Đồ Xuân Tuyết đang trong mộng đột ngột hồi tỉnh thần lại, cúi đầu xuống nhìn xem không biết con trai đi vào bên người nàng khi nào.

"Làm sao vậy?" Nàng xoa xoa tóc của con.

"Đây là lỗi mà con hỏi mẹ mới đúng. Người làm sao vậy, mẹ?" Đồ Hạo Vân vẻ mặt nghiêm túc, lo lắng nhìn nàng, cái kia bộ dáng tuyệt không giống trẻ năm tuổi.

"Vì cái gì hỏi như vậy?"

"Mẹ đang ở đây ngăn người."

"Con không phải thường nói mẹ cũng hay ngồi ngăn người sao, có gì kì lạ đâu?" Đồ Xuân Tuyết tập mãi thành thói quen trả lời.

Đồ Hạo Vân lắc đầu. "Không giống."

"Ở đâu không giống?"

"Mẹ tuy nhiên động một chút lại đang ngăn người, nhưng là con gọi là mẹ sẽ có phản ứng."

"Lần này mẹ không phải cũng có phản ứng sao? Nếu không con cho rằng mẹ bây giờ đang ở làm cái gì, một bên ngăn người một bên đang cùng con nói chuyện sao?" Nàng tức giận nhẹ gõ một cái lên đầu con trai.

Chỉ thấy Đồ Hạo Vân đột nhiên hít một hơi thở mạnh, như là đang nhấn nạy lấy cái gì dường như.

"Mẹ, cho ta tiền." Hắn đột nhiên vươn tay.

"Làm chi đột nhiên theo mẹ đòi tiền?" Nàng hoài nghi nhìn.

"Con ngày mai sau khi tan học cùng với các bạn cùng đi chơi bộ cánh cứng vương giả."

Đồ Xuân Tuyết nghe vậy lập tức sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, trừng mắt.

"Không được!" Nàng nghiêm khắc quát tháo, "Con thực cho rằng mẹ kiếm tiền rất dễ dàng, hoặc là mẹ nhiều tiền đến có thể cho con như vậy phung phí sao? Chơi lần thứ nhất muốn 30 đồng, dưới đời này nào có mắc như vậy chơi trò chơi đoán số? Con nếu quả thật như vậy yêu chơi đoán số..., mẹ có thể cùng con đoán, của con 30 khối cho mẹ lợi nhuận!"

Nàng nghiêm túc hướng con trai nói, đến nay không nghĩ là hiện tại cha mẹ đến tột cùng là rất có tiền, còn không có thời gian giáo dục con cái, lại làm cho bọn nhỏ như vậy đi học tính lãng phí.

30 đồng có lẽ đối với hiện tại đối với nhiều người không đáng kể chút nào, nhưng là mỗi ngày trả 30 đồng đi đòi một cái thẻ, đoán lần thứ nhất có thể hay không quá mắc? 30 khối có lẽ không nhiều lắm, nhưng là mỗi ngày 30 khối, sáu mươi khối, chín mươi khối tích lũy, kim ngân cũng là hủ chết người?

Hạo Vân từ nhỏ chính là tiểu hài tử lười nhác, cho tới bây giờ cũng không cần nàng lo lắng, nhưng là từ cái kia gọi "Bộ cánh cứng vương giả" máy chơi game xuất hiện, bình thường đều để tiền tiêu vặt, thậm chí còn có thể lúc đầu ở nàng lần tiếp theo cầm tiền xài vặt cho hắn thì nói cho nàng biết mình còn có tiền, cho nên không cần cho, lại trở nên sẽ cùng nàng đưa tay đòi tiền! Cái này thật sự làm cho nàng cảm thấy rất đau lòng.

"Đây mới là phản ứng bình thường, mẹ." Đồ Hạo Vân nhìn nàng nói, "Chính là mẹ biết không? Buổi chiều con đòi tiền nói muốn đi chơi bộ cánh cứng vương giả thì mẹ cái gì đều không nói liền cho ta một ngàn khối nha, mẹ còn nhớ rõ sao?"

"Con nói cái gì? Mẹ cho con một ngàn khối đi chơi bộ cánh cứng vương giả?" Đồ Xuân Tuyết ghen ghét nhìn trần trời kêu to.

Hắn khẳng định nhẹ gạt đầu.

"Tiền đâu?"

Đồ Hạo Vân lập tức toàn thân cứng đờ, không tự chủ được lộ ra biểu tình thấp thỏm không yên.

"Đồ Hạo vân!" Nàng tức giận kêu lên: "Con đem tiền toàn bộ cầm lấy đi chơi bộ cánh cứng vương giả có phải không?"

Hắn bỗng nhiên nhảy dựng lên, nhanh chóng thối lui đến nơi mẹ bắt không được, "Không phải con một người chơi mà, Hạo Đình, Hạo Anh, Hạo Tế, Hạo Lôi bọn họ cũng có chơi." Hắn biện giải cho mình.

"Đồ Hạo Vân, con tới đây cho mẹ."

"Mẹ, con biết sai rồi, mẹ không thể đánh con nha. Mẹ đã nói con trưởng thành, không thể đánh, muốn dùng lời nói, mẹ đã quên sao? Hơn nữa đây cũng không phải là trọng điểm." Hạo Vân tranh thủ thời gian lớn tiếng nói.

"Đây không phải trọng điểm?" Nàng neho lại hai mắt, hết sức tức giận, "Vậy con nói, cái gì mới là trọng điểm?"

"Di Đông Nhan nói mẹ kết giao bạn trai, trên cổ có dấu hôn." Hắn nhìn xem trong nháy mắt mẹ che cổ, hai mắt tròn lên, cẩn cẩn dục dục (*cẩn thận*) hỏi: "Mẹ phải giúp con tìm một người cha sao?" Nói xong, hắn lại bổ sung một câu, "Đây mới là trọng điểm."

Dù cho con trai đứng ở trước mắt, Đồ Xuân Tuyết lại đứng ngốc một chỗ, sau đó nhịn không được chạy tới kế bên bàn máy tính, bàn trang điểm, đem tay che cổ chậm rãi đi xuống.

Dấu hôn? Ở nơi nào? Rõ ràng sẽ không trông thấy nha!

"Mẹ, chúng nó tại lỗ tai của mẹ, còn có gáy, mẹ xem không đến a." Một cách tinh quái tiểu quỷ nhịn không được mở miệng.

Chỉ thấy nàng đột nhiên đem vòng tại trên đỉnh đầu trường tóc xoắn buông, vô ý thức đem tay che phần gáy, lúc này mới do dự xoay người mặt hướng con trai, mặt một mảnh đỏ bừng.

"Cái kia. . . ." Nàng làm như thế nào giải thích?

"Mẹ, mẹ thật sự phải giúp con tìm một ba ba sao?" Đồ Hạo Vân mở miệng lần nữa hỏi.

Nàng đầu tiên là giật mình sửng sốt một chút, mới vội vàng lắc đầu phủ nhận, "Cái kia không phải. . . ."

"Mẹ, ta hi vọng mẹ có thể tìm được hạnh phúc." Hắn dùng biểu lộ thành tục, chân thành nói với nàng.

"Hạo Vân. . ."

"Con đã trưởng thành, mẹ không cần thay con lo lắng. Con hi vọng mẹ có thể có được hạnh phúc, cho nên nếu như mẹ thật sự thích thúc thúc, nhất định phải nắm chắc cơ hội, không cần phải vì con bỏ được không?"

Đồ Xuân Tuyết kinh ngạc nhìn con trai khuôn mặt chân thành nhỏ nhắn, nước mắt nhịn không được mờ hồ hai mắt.

Nàng biết con trai rất hiểu chuyện, cũng so với đứa trẻ năm tuổi đều thành thực cùng tri kỷ hơn, nhưng là nàng tuyệt đối không thể tưởng được, có một ngày hội theo trong miệng của con nghe thấy như vậy làm cho nàng trăm mối cảm xúc ngồn ngang trong lời nói.

Hắn nói, hắn hi vọng nàng có thể được đến hạnh phúc, hắn chẳng lẽ không biết, có được hạnh phúc chính là nàng hạnh phúc sao?

Con nói con đã trưởng thành, không cần nàng lo lắng, thử hỏi đam mê bộ cánh cứng vương giả, con mỗi lần thấy có bộ sưu tập mới ra thì hưng phấn nhịn không được nhảy lên nhảy xuống, thật sự đã lớn đến không cần nàng lo lắng sao?

Con nói, không cần phải vì hắn bỏ cơ hội, hắn thật sự cho rằng nàng có thể tiếp nhận một người không thích con của nàng, không thương con của nàng, không cách nào đem con của nàng xem không vừa mắt sao? Loại nam nhân như thế sao có thể đem cho nàng hạnh phúc? Cái này căn bản là không có khả năng!

Đột nhiên, một đôi tay sấm hối nho nhỏ duỗi đưa lên thay nàng chà lau nước mắt trên mặt. "Mẹ đừng khóc. Nếu như con nói cái gì cho mẹ thương tâm..., mẹ có thể đánh con nha, đừng khóc được không?" khuôn mặt nhỏ nhắn rõ ràng là không biết làm sao cùng sấm hối.

Đồ Xuân Tuyết trông thấy con mình như thế, càng nghẹn ngào nói không ra lời.

"Mẹ"

Nàng cũng nhịn không được nữa đưa con kéo vào trong ngực, nghẹn ngào khóc ròng nói: "con chính là hạnh phúc của mẹ, mẹ không cần người khác, chỉ cần có con, chỉ cần có con là đủ rồi!"

Đồ Hạo Vân ngẩn ngơ, vội vàng dùng sức lắc đầu. Ý tứ của hắn cũng không phải như vậy, hắn là hi vọng mẹ có thể tìm tới một người có thể chiếu cố nàng, yêu mến nàng, hơn nữa làm cho nàng không cần lại vì cuộc sống vất vả bận rộn, cũng không phải muốn nàng như vậy nha.

"Mẹ. . . . ." Hắn vội vàng muốn mở miệng giải thích.

"con yên tâm, mẹ tuyệt đối sẽ không rời đi con." Nàng nhẹ nhàng đẩy con trai ra, rung rung hai mắt nhìn hắn, "Dù cho ngày nào đó mẹ thật sự gặp một người trong lòng, nhưng là nếu như hắn không cách nào tiếp nhận con, không cách nào cùng mẹ đồng dạng yêu con, mẹ cũng sẽ không thích hắn."

"Mẹ, con không phải ý tứ này, "hắn sốt ruột vì vừa rồi trong lời nói giải thích, "con hi vọng mẹ có thể hạnh phúc, cũng không muốn nhìn mẹ khổ cực như vậy, con. . . . ."

"Mẹ biết rõ, mẹ cũng biết. Con là con ngoan, là con trai hiếu thuận, mẹ cả đời này hạnh phúc lớn nhất chính là sinh con."

"Chính là mẹ. . . . ." Cứu mạng a! Vì cái gì mẹ luôn xuyên tạc lời của hắn?

"mẹ biết rõ con không hy vọng mẹ khổ cực như vậy công tác, cũng biết con đau lòng mẹ, nhưng là nói đi phải nói lại, nếu như con thật sự như vậy đau lòng mẹ vất vả, vì cái gì luôn không nghe mẹ khuyên bảo, tốn tiền nhiều như vậy chơi bợ cánh cứng vương giả?"

A a a! Như thế nào mẹ còn nhớ rõ sự kiện?

"con. . . . . Mẹ,con đi sửa sang lại túi sách." Hắn lập tức rời khỏi ngực mẹ, lập tức xoay người nhanh chóng chạy ra bên ngoài.

Thấy thế, Đồ Xuân Tuyết không khỏi bật cười lắc đầu, thân thủ lau đi nước mắt trên mặt, lại cảm khái khẽ thở dài một hơi.

Tuy nhiên nàng vẫn đối với con trai thông minh hiểu chuyện cảm thấy tự hào, nhưng là nghe hắn nói quá nhiều lời nói thành thực thì tránh không được sẽ cảm thấy đau lòng, cùng với cảm thấy thực xin lỗi hắn.

Một cái vừa mới bảy tuổi, tiểu hài tử hắn là muốn vô ưu vô lự, còn có rất nhiều tiểu hài tử khả năng nhưng không không chế đại tiểu tiện, buổi tối ngủ còn phải bao tã mà con của nàng cũng đã vì nàng vất vả lo lắng, thậm chí nguyện ý hy sinh chính mình, cũng hi vọng nàng có thể được đến hạnh phúc.

Đối mặt như vậy thành thực hiểu chuyện, lại để cho nàng đau lòng không thôi về con trai, nàng có thể nói cái gì?

Có lẽ lấy tiền cho hắn chơi bợ cánh cứng vương giả, dùng 30 khối đổi được hắn trong nháy mắt thiên chân vô tà khoái hoạt cùng khuôn mặt tươi cười, kỳ thật cũng không phải như vậy tội không thể tha .

Được rồi, nàng quyết định. Bắt đầu từ ngày mai, chỉ cần hắn hiểu được lượng tiền tiêu xài ra, nàng cũng không lại ngăn cản hắn cầm tiền xài vật đi chơi bợ cánh cứng vương giả .

Tuy nhiên nàng không giàu có, nhưng là mỗi ngày vài chục đồng tiền tốn hao, cùng lắm thì vất vả thêm một chút, nhiều xếp đặt tiền lời mấy bộ y phục, tiền lãi thì tốt rồi.

Hiện tại nàng rốt cục minh bạch những cha mẹ lấy tiền cho con họ chơi bợ cánh cứng vương giả là thế nào nghĩ rồi, thiên hạ tấm lòng của cha mẹ quả nhiên đều là đồng dạng, chỉ cần tiểu hài tử khoái hoạt lại không phạm pháp, cha mẹ thêm chút vất vả lại có gì không thể?

Mặc dù có điểm sợ hãi gặp lại gã kia bị nàng dùng bình hoa đánh bất tỉnh, nhưng là Đồ Xuân Tuyết y nguyên đề nén không được muốn tham gia LVMN tập đoàn xếp đặt tổng giám chủ giảng tọa đàm, tại đau khổ vùng vẫy hai ngày sau đó, quyết định, mạo hiểm trở lại gian phòng này của khách sạn cấp năm sao để tìm hiểu tin tức.

Nàng hôm nay mặc một bộ màu gỉ sét (*chắc màu nâu đồng*) gọn gàng, đây là theo trong tủ quần áo Hạ Mỹ vụng trộm cho mượn ra, nàng còn đem tóc cuộn lại, chế tạo ra một loại nữ cường nhân giới giang biểu hiện giả dối, làm cho người ta hội không tự giác rất đúng nàng sinh ra một cổ kính ý.

Nàng đẩy trên sông mũi mắt kính dùng dọa người, trầm ổn tư thái đi về hướng quầy, trong nội tâm lại không ngừng cầu nguyện ta van người có thể hù qua những người kia, dù sao không nhìn mặt tăng cũng phải nhìn mặt Phật, nàng hôm nay tới trong lúc này, đã trước đi Thiên cung đã lạy.

"Ngài khỏe."

Nàng vừa mới tiếp cận quầy, nhân viên phục vụ đã trước hướng nàng tôn trọng thiện ý, làm cho nàng lo sợ bất an tâm tình lập tức ổn định rất nhiều.

Tốt bắt đầu là thành công một nửa! Nàng thầm nghĩ tự nói với mình.

"Chào, ta cùng LVMN tập đoàn xếp đặt tổng giám ước hẹn, phiền toái mời em cho ta thông báo một tiếng." Nàng dùng trầm ổn khí thế cùng thái độ nói ra.

Trước giả trang ước hẹn, xác định đối phương là thật ở tại khách sạn cấp năm sao, nàng hôm nay chính yếu nhất xác định mục tiêu, nếu như thuận lợi mà nói..., có lẽ nàng còn có thể cảm tạ nhân viên lễ tân thông tri đối phương họ tên, nếu là lại thuận lợi một điểm lời nói..., nói không chừng có thể được số phòng, hoặc là nhìn thấy mặt đối phương.

Đương nhiên, nàng hoàn toàn không dám hy vọng xa vời sự tình hội phát triển được thuận lợi như vậy, nhưng là chỉ cần có thể xác định đối phương thật sự là ở chỗ nào, như vậy nàng có thể chấp hành kế hoạch, dù cho không thấy được đại sư, cũng có thể từ trước đến cùng đại sư tiếp xúc, thăm thính ra một ít về tọa đàm biết rồi tin tức mới đúng.

Nàng nhất định sẽ không buông tha cho bất luận cái gì có thể tham gia buổi biểu diễn kia, tuyệt đối sẽ không!

"Đúng vậy, xin hỏi tiểu thư họ gì?"

"Ta là The Four Sea—son lão bản." Nàng đem danh thiếp đưa cho đối phương, âm thầm may mắn chính mình có việc trước hết nghĩ đến vấn đề này, cho nên nhớ rõ chuẩn bị danh thiếp.

"Xin ngài xin chờ một chút." nhân viên lễ tân cúi đầu nhìn một chút trên danh thiếp tên người, vội vàng chạy đến quầy hàng khác, cùng một vị khác tương đối cao, như là nam chủ quản cấp châu đầu ghé tai lên.

Đồ Xuân Tuyết nhìn xem bọn họ xì xào bàn tán, lập tức trở nên toàn thân cứng ngắc, đột nhiên có loại muốn chạy đi.

Phụ trách mời nàng nhân viên tiếp tân đi trở về, sau lưng còn đi theo chủ quản nhân viên.

"Ngài khỏe." quản lý khách sạn mỉm cười cùng nàng chào hỏi, nhưng nàng lại chỉ muốn khóc.

Nàng xong đời sao? Hiện tại xoay người chạy còn kịp sao? cửa chính khách sạn cảnh vệ hội hảo tâm tha cho nàng một lần sao?

Đáng giận! Đi đi Thiên cung cúng bái căn bản cũng không có dùng, sớm biết như vậy nàng sẽ đem tiền xe cùng tiền mua kim hương (*chắc nhang quá*) tất cả đều tiết kiệm cho con trai chơi bọ cánh cứng vương giả rồi, thật sự là hối hận không kịp.

"Xin hỏi cái card này là của ngài sao?" quản lý khách sạn cực kỳ khách khí, lại dẫn theo một vòng nho nhỏ hoài nghi biểu lộ dừng ở nàng hỏi.

Nàng ngu ngơ một chút, cẩn cẩn dực dực (*cẩn thận*) nhìn hắn, gật đầu nói: "Đúng, xin hỏi có vấn đề gì không?"

Phản ứng của hắn hoàn toàn vượt quá ý nghĩ của nàng, hắn không phải hắn là uốn nắn nàng nói dối hành vi, hoặc là thỉnh cảnh vệ đến đem nàng mang đi ra ngoài sao? Như thế nào chỉ là hoài nghi trên danh thiếp người có đúng là nàng hay không? Nàng cũng không phải đại nhân vật nào, cho nên sẽ không có người nghĩ cầm tên của nàng đi ra giả danh lừa bịp a?

"Xin ngài đưa ra chứng minh, chứng minh trên danh thiếp ngài là Đồ tiểu thư?" quản lý khách sạn khách khí gật đầu nói.

Tuy hoài nghi, nhưng nàng theo bao da xuất ra chứng minh, trên có hình của nàng, đối phương có nên không lại hoài nghi trên tấm ảnh người có đúng là nàng không nha?

Chỉ thấy quản lý khách sạn rất chân thành so ảnh chụp cùng bản thân nàng, trên ánh mắt hạ cao thấp nhìn chỉ ít có ba lượt nhiều.

"Xin hỏi kiểu tóc ngài. . . . ."

Ta van người, thậm chí ngay cả tóc của nàng cùng trong hình đều muốn hỏi đó?

"Xin hỏi các người đối với khách tới gần đây đều muốn như vậy cẩn thận địa bàn đối chiếu tư cách, địa vị, thậm chí cả hình chụp đều muốn trông nom sao?" Nàng nhin không được mở miệng hỏi.

"Không, thực xin lỗi, thất lễ." quản lý khách sạn có chút sợ hãi hướng nàng cúi người chào nói xin lỗi, "này chứng minh trả lại cho ngài, ta đánh trước thông điện thoại thông tri Lãnh tiên sinh ngài đã đến, lại vì ngài dẫn đường. Xin ngài chờ một chút xuống."

"Ý của người là nói, ta như thế này có thể nhìn thấy hắn sao? Cái kia LVMN tập đoàn xếp đặt tổng giám?" Đồ Xuân Tuyết đối với sự tình không giải thích được thuận lợi tiến triển, cảm thấy khó có thể tin.

"Đúng. Có vấn đề gì không?"

"Không, không có, ta vấn đề gì đều không có." Nàng cả kinh, lập tức dùng sức lắc đầu.

"xin ngài ở chỗ này chờ một chút." quản lý khách sạn lập tức xoay người cầm lấy điện thoại phục vụ khách hàng.

"Hảo." Nàng vội vàng nghiêm chỉnh thần sắc, lại nhưng có loại nằm mộng cảm giác, bởi vì nàng căn bản sẽ không ngờ tới, việc này thậm chí có cơ hội cho nàng nhìn thấy LVMN tập đoàn xếp đặt tổng giám.

Trời ạ, nguyên lai đến đi Thiên cung cúng bái thật sự có dùng!

Nếu như như thế này thật sự làm cho nàng như nguyện tìm được thư mời hoặc vé vào cửa buổi tọa đàm, hoặc là tổng giám đại nhân nguyện ý mở miệng vàng, vì nàng xếp đặt chỉ điểm một ít sai lầm..., nàng thề chính mình ngày mai sẽ hội trở lại đi Thiên cung để lễ tạ thần, sau đó từ nay về sau mừng hai, mười sáu cũng sẽ định kỳ thăm viếng, dâng lên hoa quả tươi.

Tuy nhiên nàng hiện tại rất khẩn trương, cũng rất sợ hãi như thế này nói dối sẽ bị vạch trần, nhất định sẽ bị vạch trần, nhưng là ta van người, nàng hi vọng tổng giám đại nhân là cái người tốt, ít nhất nguyện ý lễ phép tiếp kiến nàng, cùng nàng hơi chút trò chuyện, mà không muốn lập tức khiến cho người đem nàng đá ra khách sạn.

"Thực xin lỗi, làm cho ngài đợi lâu, thỉnh hướng bên này đi." quản lý khách sạn đi ra quầy, mang theo khuôn mặt cười thân thiết ám áp đi đến bên người nàng, đối với nàng nhẹ gật đầu.

Đồ Xuân Tuyết vì vậy mang theo không yên bất an tâm tình đi theo hắn đi vào trong thang máy.

Theo thang máy chậm rãi hướng lên trên, lòng của nàng cũng đi theo chậm rãi tăng cao, tim đập trong ngực có chút nhanh hơn, hô hấp cũng trở nên dồn dập, cả người không tự chủ được căng cứng.

Đợi cửa thang máy sau khi mở ra, nàng khẩn trương chính là đi ra thang máy, lại phát hiện ngoài thang máy không gian bố trí làm cho nàng có loại không hiểu sao có cảm giác quen thuộc, giống như nàng lúc trước đã từng đi qua trong hành lang đồng dạng.

Bất quá nói đi phải nói lại, gian phòng này của khách sạn mỗi tầng lầu bố trí hẳn là đều giống nhau nha? Hai ngày trước nàng từng cùng một cái tên đáng giận đi trở về phòng của hắn, này hành lang cùng lúc trước đi qua cái kia điều hẳn là chỉ là trang hoàng tương tự mà thôi, tuyệt đối không thể sẽ là cùng một cái, nàng suy nghĩ nhiều quá.

Đi vào cuối hành lang trước của phòng, quản lý lễ phép nhấn chuông cửa, liền đem cửa phòng đẩy ra, hướng nàng làm cái động tác mời.

Nàng trừng mắt nhìn, hoài nghi tay chỉ vào chính mình hỏi: "ta đi vào sao?"

quản lý mỉm cười gật đầu.

"Ta một người đi vào sao?" Nàng nhìn không được lại hỏi nữa lần thứ nhất.

Mà quản lý là mỉm cười rất đúng nàng gật đầu.

Đứng ở tại chỗ do dự ba giây đồng hồ, nàng rốt cục tại hít sâu một hơi, cất bước đi vào trong cửa phòng.

Bởi vì cái gọi là không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, hơn nữa, nàng còn muốn cảm tạ khách sạn thái độ tôn trọng khách nhân, không có nhắm mắt theo đuôi đi theo nàng đi vào trong phòng, xác định nàng tìm hiểu khách tư cách, địa vị mới đúng, nếu không khó bảo toàn nàng sẽ không tại trước tiên vốn nhờ nói dối bị vạch trần mà bị đuổi ra khách sạn, đến lúc đó đừng nói từ nay về sau nàng còn muốn cùng vang danh xa gần tổng giám đại nhân nói một câu hoặc gặp mặt một lần, chỉ sợ nàng liền gian phòng này khách sạn cửa chính đều vào không được.

Cơ hội không phải trên trời cho xuống, mà là cần nhờ chính mình sáng tạo. Tuy nhiên nàng gần đây hết lòng tin theo những lời này, nhưng là ngẫu nhiên cũng là sẽ có ngoại lệ thời điểm, nhất là nàng buổi sáng mới đi qua đi Thiên cung thăm viếng qua, cho nên bất kể như thế nào, nàng nhất định phải nắm chặt lần này cơ hội, nhất định phải!"

Cửa phòng ở sau lưng nàng nhẹ nhàng đóng, làm cho nàng tâm cũng nhìn không được nữa đi theo nhảy xuống.

Nàng nhanh chóng quay đầu lại nhìn đóng cửa phòng, sau đó mới lại quay lại mở mắt ra rồi hít sâu, bắt buộc chính mình trầm tĩnh lại, mới kiên định hướng trong phòng đi đến.

Chỗ đó, có một nam nhân cao ráo đưa lưng về phía nàng, đứng ở cửa sổ sát đất trước nhìn xem sáng ngời ngoài cửa sổ.

"Ngài khỏe chứ, ta gọi là Đồ Xuân Tuyết, tiệm trang phục network The Four Seasons lão bản. Thật sự rất cảm tạ ngài nguyện ý thu xếp công việc bớt chút thì giờ thời gian, cho ta cơ hội này cùng vinh hạnh cùng ngài gặp mặt." Nàng chủ động mở miệng tự giới thiệu, trong thanh âm tràn đầy khẩn trương.

Hắn không có quay đầu lại, chỉ là nhẹ giọng mở miệng lặp lại nàng tiệm trang phục danh, "The Four Seasons?"

Thanh âm của hắn trầm thấp đặc biệt, ngoại trừ tràn ngập từ tính, còn có một loại mê người khí chất. Đồ Xuân Tuyết mê muội nghĩ, rồi lại không hiểu cảm giác mình tựa hồ nghe qua như vậy tiếng nói.

Ừ, hẳn là lỗi của nàng cảm giác à?

"Phải tuy nhiên hẳn chỉ là gian network tiệm trang phục, nhưng là bên trong bán tất cả đều là chính mình xếp đặt quần áo, theo năm năm trước bắt đầu, đến nay do do ta thiết kế quần áo kiểu dáng đã vượt qua một trăm khoản rồi, quần cùng váy cũng có năm mươi khoản. Trong tiệm buôn bán gạch đang tại từng năm kéo lên chính giữa, năm trước thậm chí còn có hai gian chủ quán chủ động cùng ta bàn bạc, hi vọng ta có thể đáp ứng làm cho bọn họ bán hộ nhãn hiệu quần áo The Four Seasons, giống như ta vậy một cái không phải chính quy xuất thân, là người ngoài nghề, có thể có thành tựu hiện tại, ta cảm thấy cực kỳ tự hào."

Bởi vì hắn đều không có mở miệng cắt đứt nàng, cho nên Đồ Xuân Tuyết liền bất tri bất giác nói một tràng, chỉ là nàng sau khi dừng lại, hẳn lại như cũ cũng không nhúc nhích trầm mặc không nói, nàng mới hậu tri hậu giác phát hiện tình huống không ổn.

"Thực xin lỗi, ta quá nhiều lời nói." Nàng vội vàng xin lỗi.

"Người bao nhiêu tuổi?" Lãnh quân giương đưa lưng về phía nàng hỏi.

"Cái gì?" Không nghĩ tới hắn hội tóe ra một câu không chút nào tương quan lời mà nói..., nàng không khỏi ngu ngơ một chút, mới vội vàng trả lời: "Hai mươi lăm tuổi."

Lãnh Quân Giương nghe vậy, thiếu chút nữa kêu không ra tiếng. Năm đó gặp phải nàng về sau chỉ biết nàng còn rất tuổi trẻ, nhưng là mười tám tuổi? Trời ạ, hẳn là không phải hẳn là may mắn ngay lúc đó nàng ít nhất đã trưởng thành? Hẳn lại đã yêu một người nhỏ hơn hẳn mười hai tuổi, còn là nữ nhân có thể lấy bình hoa đập bẻ đầu hẳn?

Hắn nhìn không được lộ ra một nụ cười khổ, "Hai mươi lăm tuổi? Vậy người hẳn là còn là một đệ tử mới đúng, cha mẹ của người hôn đã đồng ý người đang ở đây lên mạng mở cửa tiệm, vì cái gì không cho người đọc tương quan khoa hệ?"

Người vừa mới nói người là không phải chính quy xuất thân, ta không nghe lắm chứ?" Hắn thông thả hỏi.

Đối với nàng, hẳn có rất nhiều nghi vấn, tại cội nàng đến trình độ nhất định trước, hẳn phải thận trọng, hơn nữa cẩn thận dùng LVMN xếp đặt tổng giám tư cách, địa vị làm yểm hộ, để tránh nàng lại đem bình hoa đập bẻ hẳn, sau đó thoát được không thấy bóng dáng.

Nàng đã theo bên cạnh hắn né ra qua hai lần rồi, hẳn tuyệt đối sẽ không lại làm cho nàng có lần thứ ba né ra cơ hội, hẳn thề.

"Phụ mẫu ta cũng không có đồng ý hoặc không cho ta làm cái gì, bởi vì ta là cô nhi, không có cha mẹ."

Nghe vậy, Lãnh Quân Giương phút chốc xoay người xem nàng, khiếp sợ.

"Người là cô nhi?"

"Đúng." Nàng gật đầu, hai mắt không tự chủ được tròn to.

Wase, nam nhân đó rất đẹp trai! Khắc sâu ngũ quan, kiên nghị cái cằm, mũi cao thẳng, còn có 2 con mắt thâm thúy mê người.

Nàng hiện tại rốt cuộc biết vì cái gì vị này quốc tế nổi danh xếp đặt tổng giám thủy chung không để cho mình ảnh chụp bọc quang, bởi vì một khi lộ ra, chỉ là ứng phó nổi gót tới người ái mộ tựu sẽ khiến hẳn mệt chết, cho nên tự nhiên là nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Bất quá hẳn như thế nào bị thương, no đủ trên trán lại dán một cái OK kéo căng?

"Trán của người như thế nào bị thương, không có sao chứ?" Nàng không khỏi quan tâm hỏi.

Hắn nhìn xuống nhẹ dưới lông mày, căn bản không nghĩ tới nàng lại hội nhận thức không ra chính mình. Hẳn có mang kính mắt cùng không có mang kính mắt bộ dạng, hẳn là không có kém nhiều như vậy a?

Bất quá nhận không ra cũng tốt, như vậy hẳn có thể hào phóng trước mặt đối với nàng, nhìn xem nàng nói chuyện, quan sát nàng từng cái rất nhỏ cử động, mà không cần phải gắng phải chính mình đưa lưng về phía nàng, còn làm cho nàng cùng hẳn phạt đứng.

"Không cẩn thận bị cắt vỡ một cái vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại." Hắn nhàn nhạt trả lời, sau đó đối với nàng đưa tay tư thế một cái mời ngồi, chính mình liền dẫn đầu chọn lấy trang sô pha ngồi xuống.

Đồ Xuân Tuyết nhìn hẳn một cái sau, mới cần cần dục dục đi theo ngồi xuống.

"Người nói người là cô nhi, như vậy người là tại tình huống nào, dùng một cái người ngoài nghề thân phận đi kinh doanh network tiệm trang phục?" Hắn hiểu kỳ đặt câu hỏi.

"Đó, về chuyện này, nhưng thật ra là. . . . ."

Không nghi ngờ gì, nàng chậm rãi mở miệng trả lời vấn đề của hẳn, hơn nữa còn có hỏi cần phải đáp.

Về sau bọn họ hàn huyên thật lâu, quả thực đến muốn ngừng mà không được, nguyên lai hẳn đã lên mạng xem qua nàng network tiệm trang phục, cuối cùng còn mời nàng cùng một chỗ ăn bữa tối, làm cho nàng đã cao hứng lại hưng phấn.

Cái này quốc tế nổi danh xếp đặt tổng giám, người thật sự là tuyệt đến không được, không chỉ có lớn lên suất, còn bình dị gần gũi đến cơ hồ muốn cho nàng cảm động đến rơi lệ. Để cho nhất nàng khó có thể tin chính là, hẳn lại chủ động mở miệng hẹn nhau ngày mai gặp lại, còn cùng nàng muốn hành động xin số điện thoại!

Trời ạ, tuy nhiên nàng chưa bao giờ ngấp nghé danh hiệu, nhưng là nếu có cái này cơ vận lời mà nói..., nàng cũng sẽ không cự tuyệt, chỉ cần nàng xếp đặt kĩ lưỡng, là có thể nổi danh cũng kiếm nhiều tiền, dạng như vậy con trai cùng nàng, cùng với Đông Nhan, Hạ Mỹ, Thu Phong, cùng Hạo Đình và mấy đứa khác, thậm chí là nhi đồng người trong thôn tiểu hài tử, đều muốn có thể qua rất tốt cuộc sống.

Đúng vậy, chính là như vậy, tuy nhiên nàng chưa bao giờ khát vọng qua nổi danh, nhưng là vì mọi người, nàng nhất định phải có càng lớn dã tâm mới được.

Đúng vậy, nàng nhất định phải cố gắng lên.

Cố gắng lên!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Làm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Điện thoại trên bàn vang lên, đang kiểm tra tiệm trang phục trên mạng liền bỏ xuống. Đồ Xuân Tuyết tiện tay liền đem điện thoại tiếp lên, nhìn đều không nhìn nhiều.

“A lô?”

“Đồ Xuân Tuyết?” Truyền đến chính là một âm thanh nam trầm thấp có từ tính hảo nghe.

“...”

“Tôi là Lãnh Quân Giương.”

Đầu của nàng trong nháy mắt trống rỗng, vì vậy hoài nghi đem chú ý theo màn hình máy tính chuyển qua trên tay cầm điện thoại, nhìn thoáng qua số điện thoại lạ lắm.

“Lãnh Quân Giương? Ai nha? Tôi không biết anh nha, anh có phải hay không đánh sai điện thoại?” Nàng đem điện thoại một lần nữa thả lại bên tai, nhú mày nói ra.

Đầu bên kia điện thoại dừng lại ba giây đồng hồ, sau đó mới vang lên đối phương hơi một tia bất đắc dĩ.

“Đánh sai điện thoại lời mà nói..., còn có thể gọi được ra tên của em sao?”

“Á?” Đồ Xuân Tuyết ngẩn ngơ, nhớ tới hần vừa mới, nhưng là. . . . .” Anh là ai nha, tại sao biết rõ số di động của tôi?” Nàng chau căng lông mày, lại nghe gặp đầu bên kia điện thoại truyền đến một tiếng vô lực thở dài.

“LVMN xếp đặt tổng giám.” Giọng nam hảo tâm công bố đáp án.

“LV——a!” Nàng không khỏi quát to một tiếng, cả người lập tức theo trên chỗ ngồi nhảy dựng lên, phảng phất đối phương đang đứng ở trước mặt nàng, liên thanh cúi người chào nói xin lỗi, “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi, tôi không nghĩ tới ngài gọi điện thoại cho tôi, thực xin lỗi, Lãnh đại sư.”

“Nếu như em thực cảm thấy thực xin lỗi lời mà nói..., cũng đừng có tùy tiện giúp ta cải danh tự.”

“Á?”

“Tên của ta Lãnh Quân Giương, không phải Lãnh đại sư.” Hần nhẫn nại tính tình uốn nắn.

“Tôi biết rõ, đại sư chỉ là của tôi đối với ngài tôn xưng.” Nàng chân thật gật đầu, mặc dù đối phương vốn là nhìn không thấy nàng.

“Ta không thích cái này tôn xưng.” Theo hần ghét bỏ ngữ khí dùng nghe tới, tựa hồ thật sự không thích xưng hô thế này.

“Tôi đây gọi ngài Lãnh tổng giám——”

“Ta không thích.” Hần trực tiếp cắt đứt.

”Lãnh tiên sinh?” Nàng thử đổi lại danh xưng.

“Ta không thích.”

”Lãnh nhà thiết kế?” Nàng thử lại, ngữ khí không khỏi trở nên nhỏ hơn.

“Lãnh Quân Giương.” Hần dùng không có thương lượng ngữ khí quả quyết nói ra.

“Chính là như vậy có thể hay không quá không tôn trọng ngài?” Đồ Xuân Tuyết có chút do dự hỏi.

“Ta cảm thấy được như vậy rất tốt.” Hần nói, dùng thoáng cái sau lại nói: “Trên thực tế, nếu như em chịu trực tiếp bảo ta Quân Giương lời mà nói..., sẽ tốt hơn.”

“Á?” Nàng nhin không được nghĩ thầm. Dù thế nào bình dị gần gũi, cũng có thể phải có cá hạn độ a?

“Ta mới từ khách sạn ra, nói cho ta biết nhà của em đi như thế nào?” Thanh âm của hắn thình lình lại lại lần nữa vang lên.

“Ngài muốn tới tìm ta?” Nàng ngạc nhiên kêu sợ hãi.

“Chúng ta ngày hôm qua không phải nói hôm nay gặp mặt sao?” Hắn dùng đương nhiên giọng điệu trả lời nàng.

“Dạ, đúng vậy. Nhưng là bây giờ. . . . .” Nàng liếc một cái thời gian phía dưới màn hình máy tính, “Mới buổi sáng chín giờ mà thôi.”

“Vậy thì thật là tốt, chúng ta có thể cùng đi ăn điểm tâm, em hẳn là còn không có ăn đi?” Hắn tiếp được tương đương thuận miệng.

” còn không có, nhưng là ——”

“Vậy như vậy quyết định, chúng ta cùng đi ăn điểm tâm.” Hắn phách đạo quyết định. “Em còn không có nói cho ta biết địa chỉ.”

“Lãnh đại sư ——”

“Lãnh Quân Giuong hoặc Quân Giuong.” Hắn cắt đứt nàng, lại thúc giục nói: “Nhanh lên, nói cho ta biết địa chỉ, lái xe tắc xi còn đang chờ!”

Nhất thời không thể cự tuyệt lý do của hắn, Đồ Xuân Tuyết đành phải đem trong nhà địa chỉ nói cho hắn, sau đó lại nghe hắn thuật lại cho lái xe.

“Cần bao lâu thời gian mới có thể đến?” Nàng nghe thấy hắn tại điện thoại bên kia hỏi.

“Bây giờ còn có điểm kẹt xe, đại khái cần 40’.” Nàng nghe thấy có một thanh âm trả lời như vậy.

“lái xe taxi nói muốn 40’.” Hắn lập lại lần thứ nhất lái xe trong lời nói.

“Ta nghe thấy” nàng cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

“Chúng ta đây bốn mươi phút sau gặp.”

“Ừ, đợi tí nữa gặp.”

Cúp điện thoại, nàng đứng ở tại chỗ ngăn người một lát thời gian, lúc này mới đột nhiên phục hồi tinh thần lại.

Mặc dù có điểm làm cho không rõ ràng lắm hiện tại đến đây là cái gì tình huống, nhưng là hiện tại cũng không phải nghĩ chuyện này thời điểm, nàng chạy nhanh đánh răng rửa mặt thay quần áo, nếu có dư thừa thời gian, còn phải đem đơn đặt hàng nhóm in ra, lại sửa sang lại hàng hóa.

A, rất bận nha! Hắn làm sao có thể sáng sớm tìm đến nàng? Nàng còn tưởng rằng chính mình ít nhất có thể dùng buổi sáng thời gian sửa sang lại hàng, gửi hàng, không nghĩ tới sự tình sẽ biến thành như vậy.

Đáng giận, thật sự không có thời gian đứng ở chỗ này phiền não rồi, nàng phải nhanh một chút, tình huống hiện tại quả thực là tranh thủ thời gian nha!

Bốn mươi phút sau, Đồ Xuân Tuyết đeo lên bao da, hoá tốc lao xuống chờ nghênh đón khách quý, sao biết hắn đã đến, đang đứng tại cửa nhà trọ đưa tay ấn chuông điện, thẳng đến trông thấy nàng xuất hiện, mới chậm rãi đưa tay buông.

“Hi!”

Hắn mỉm cười cùng nàng chào hỏi, ánh mặt trời chiếu vào hắn cao thẳng ngạo nhân tư thái cùng mị lực khiếp người, suýt đủ để khiến người nín hơi, làm cho nàng không khỏi xem ngây người.

Tựa hồ biết mình hơn người mà lại anh tuấn làm cho nàng giật mình sửng sốt, Lãnh Quân Giuong nụ cười trên mặt tại trong nháy mắt sâu sắc, càng lộ vẻ mị lực mười phần.

“Nước miếng của em muốn chảy xuống.” Hắn tự tay nhẹ nhàng đẩy thoảng cái cằm của nàng, đem nàng giương miệng cho đóng lại, nhẹ giọng cười nói.

Đồ Xuân Tuyết nghe vậy cả kinh, lập tức che miệng lại lau nước miếng, lại phát hiện khóe miệng căn bản cũng không có vật gì đó thì mới biết được chính mình bị gạt.

Lãnh Quân Giuong thấy thế, mừng rỡ cười khê một tiếng, mà nàng thì nhin không được trừng mắt liếc hắn một cái.

“Em không mời ta lên lầu ngồi một chút?” Hắn một bộ rất muốn lên lầu.

Nàng nhanh chóng lắc đầu. “Nhà của tôi loạn lắm lại chật vật, không thích hợp chào hỏi khách khứa, chúng ta hay là đi ra bên ngoài tốt lắm, hơn nữa ngài không phải nói muốn ăn bữa sáng sao?”

“Em có thể không cần phải dùng kính ngữ cùng ta nói chuyện sao?” Hấn nhìn không được nhẹ chau lại lông mày.

“Uhm!” Tuy nhiên cùng hấn tiếp xúc không lâu sau, nhưng nàng đã mơ hồ cảm giác được hấn cố chấp, một khi hấn quyết định, sẽ nghĩ hết biện pháp đạt tới mục đích.

“Em nghĩ ăn cái gì?”

“Sao cũng được, tôi không kén ăn.”

“Vậy thì do em tới lựa chọn, ta đối với nơi này bữa sáng văn hóa không quen.” Hấn mỉm cười, “Mà ta cũng vậy không kén ăn.”

“Thật không kiêng ăn hay là giả không kén ăn?” Nàng nhìn không được hoài nghi nhìn hấn liếc, hỏi: “Anh dám ăn cháo sao?”

“Chao?” Lãnh Quân Giương thanh âm giống như là cổ bị người ghim chặt đồng dạng căng cứng.

“Anh không phải nói không kén ăn?” Nàng buồn cười liếc xéo của hấn, ngữ mang nói móc.

“Ta không biết em mà ngay cả bữa sáng đều ăn cháo.” Hấn rõ ràng vẻ mặt sợ hãi, rồi lại cố giả bộ trấn định trả lời.

“Bữa sáng là không có, bắt quá buổi chiều thì có, ta hiểu rõ một nhà hàng có món cháo ngon lắm, vốn nghĩ giới thiệu cho anh, đáng tiếc anh không dám ăn,” nàng nhìn không được lắc đầu, “Đi thôi, tôi dẫn anh đi một nhà hàng ăn ngon lại tiện nghi, hơn nữa tuyệt đối không có bán cháo bữa sáng.”

“Em thích ăn cháo?” Đứng bên người nàng, Lãnh Quân Giương nhìn không được hỏi.

“Rất yêu.” Đò Xuân Tuyết không chút lựa chọn nói, sau đó hiểu kỳ ngẩng đầu, “Anh là ăn rồi mới không dám ăn, hay là căn bản là chưa ăn qua?”

“Ta không thích hương vị.” Hấn nhấn lại hé ra khuôn mặt tuần tú, tay còn đang trước mũi không ngừng huy động.

“Cho nên anh căn bản là chưa ăn qua sao? Thật sự là đáng tiếc.”

“Đáng tiếc cái gì?”

“Sai sót nhân gian mỹ vị.” Nàng vẻ mặt say mê bộ dáng.

“Ta rất khó tưởng tượng loại hương vị gì đó sẽ có thật tốt ăn.”

Nàng rung đùi đắc ý nói lên đạo lý lớn, “Cái này cùng người không nhìn tướng mạo đạo lý là giống nhau, chỉ nghe hương vị là không thể quyết định gì đó ăn ngon hay không.”

“Vấn đề là hương vị cũng đã chịu đủ khó khăn, thế nào có biện pháp có thể đem nó ăn vào trong miệng, nuốt vào trong bụng?” Lãnh Quân Giương lên tiếng nghi vấn.

“Nhắm mắt lại, nín thở.” Nàng đành phải đề nghị như vậy.

” ăn như vậy còn có cái gì niềm vui thú?”

Đò Xuân Tuyết hơi chút trầm mặc hạ xuống, mới gật đầu phụ họa, “Uhm.”

Sau đó nàng lại nói tiếp đi: “Bắt quá cũng may mắn anh không dám ăn, nếu không một khi giống như tôi vậy yêu tư vị đó, không ở tại Đài Loan anh không phải sẽ tiêu sao? Khá tốt, tôi đây chắc chắn là không thể nào rời đi Đài Loan rồi, may mắn, may mắn.”

“Ai nói em không có khả năng rời đi Đài Loan, em đương nhiên sẽ rời đi, bởi vì em hội. . . . .” Hấn đột nhiên cảm mồm, ảo não chính mình thiếu một ít vừa muốn đem nàng cho dọa chạy.

“Tôi sẽ như thế nào?” Nàng hiểu kỳ theo dõi hấn.

Hội gả cho ta. Hấn nhìn nàng không chớp mắt trong lòng trả lời, đầu thì là nhanh chóng chuyển động, lập tức liền có quyết định.

“Em biết ta lần này đến Đài Loan có mục đích?” Hấn không đáp hỏi lại.

“Nghe nói là vì tìm kiếm mới nhân tài mới, nhân tài mới xuất hiện.” Nàng gật đầu.

“Vậy em nên biết, một khi LVMN tập đoàn vừa ý người, muốn đến Paris, Milan, Luân Đôn to như vậy lưu học ba năm, đương nhiên, học phí cùng sinh hoạt phí đều do LVMN tập đoàn tài trợ chuyện.”

“Ta có nghe qua.” Đò Xuân Tuyết chỉ là thuận miệng đáp.

“Cho nên sao?” Hấn nhìn xem nàng.

“Cho nên cái gì?” Nàng cũng nhìn xem hắn, chỉ là trên mặt biểu lộ đã đơn thuần lại mờ mịt.

Lãnh Quân Giương nhin không được than nhẹ, “Chẳng lẽ em một chút cũng không có nghĩ qua, có lẽ em chính là cái kia có thể là nhân tài, nhân tài mới xuất hiện sao?” Hắn nhìn xem nàng, chờ nàng đến chậm phản ứng.

Đồ Xuân Tuyết đầu tiên là ngơ ngác nhìn của hắn, sau đó cả người đột nhiên nhảy dựng lên, quát to một tiếng, “A!”

“A cái gì?” Hắn cười xem nàng thú vị bộ dạng, chỉ cảm thấy đáng yêu.

“Ý của anh là nói. . . . . Nói là. . . . .” Nàng về mặt khó có thể tin, cả lăm nhìn hắn.

“Ta cái gì cũng chưa nói.” Hắn thông thả lắc đầu, nhưng khóe miệng lại có chút gợn lên. “Chuyện này không phải do ta một người quyết định, nhưng là thật sự của ta đã cho em một phiếu, cho nên em không ngại có thể suy nghĩ một chút, khi em đến nước ngoài không có chao có thể ăn về sau, nên làm cái gì bây giờ?”

Chỉ thấy nàng lại sững sờ trong chốc lát sau, kích động được nhin không được bên đường lại gọi lại nhảy dựng lên.

“Đó, trời ạ, là quyết định sao? Anh nói có thật không? Ông trời của tôi a, ông trời của tôi a!” Nàng thậm chí còn còn đánh về phía hắn, ôm thật chặt hắn không tha, hơn nữa lại hôn hắn thoáng cái mới buông tay ra.

“Ta thật là cao hứng! Ta thật là cao hứng đó!” Nàng khó nén kích động nói cho hắn biết.

“Ta nói rồi, đây không phải do ta một người quyết định, cho nên em có thể hay không tuyển còn là một vấn đề chưa biết.” Hắn quyết định nhắc lại.

“Không quan hệ.” Nàng dùng sức lắc đầu, “Ta tuyệt chưa từng mơ tưởng được tuyển, chỉ cần ngài có thể khẳng định thiết kế của ta, vậy đủ!”

“Em đề ý như vậy cái nhìn của ta?”

“Đương nhiên!” Nàng lập tức gật đầu như bầm tỏi, “Anh không suy nghĩ Anh là ai? Anh là nhà thiết kế hàng đầu số một số hai, có thể được đến của anh khẳng định. Bằng tìm được toàn bộ giờ quốc tế còn lưu hành giới khẳng định đồng dạng.” Nàng mừng rỡ hoa chân múa tay vui sướng.

Nàng khoa trương thuyết pháp làm cho Lãnh Quân Giương nhin không được bật cười lên tiếng, “Ta không có vĩ đại như vậy.”

“Không, anh thật vĩ đại, thật sự thật vĩ đại.” Nàng dùng về mặt thành thật biểu lộ liên tục gật đầu nói ra.

“Như vậy, em cảm thấy làm cho giống ta vĩ đại như vậy yêu mến nữ nhân, hội hạnh phúc sao?” Hắn như có điều suy nghĩ nhìn nàng liếc, đột nhiên mở miệng.

“Đương nhiên hội.” Nàng không chút lựa chọn nói.

“Hội khoái hoạt sao?” Hắn lại hỏi.

“Đương nhiên hội.” Câu trả lời của nàng không thay đổi.

“Hội nguyện ý tiếp nhận của ta truy cầu gả cho ta sao?”

“Vậy còn phải nói, đương nhiên cũng là hội nha!”

“Phải không?” Hắn chưa phát giác ra. Không hiểu được là ai còn lấy bình hoa đập bể của hắn?

“Anh có người trong lòng?” Đồ Xuân Tuyết nhin không được hiếu kỳ hỏi, trong đầu có một chút điểm ghen ghét vị nữ nhân may mắn kia.

“Ừ.” Hắn thật sâu ngóng nhìn nàng, không nhanh không chậm gật đầu.

“Nàng là người như thế nào? Nhất định là cái xinh đẹp lại có tài hoa, hơn nữa ôn nhu mỹ nữ a?” Nàng suy đoán nói.

“Xinh đẹp khá tốt, bất quá ta cá nhân cảm thấy nàng rất đáng xem, hơn nữa càng xem càng xinh đẹp, ” hắn nhìn không chuyển mắt ôn nhu dừng ở nàng nói: “Thật sự của nàng rất có tài hoa, bất quá dùng nàng bây giờ mà nói, so với như là chưa cần nhắc Ngọc Thạch, về phần ôn nhu nha, ” hắn nhin không được lộ ra một nụ cười khô, “Nói thực ra, ta trên trán miệng vết thương cũng không phải vết cắt, mà là bị nàng đá thương.”

“Á?” Cảm của nàng ngăn chặn không ngừng dưới lên rơi, “Nguyên lai anh yêu mến nữ nhân hung hãn.” Không tự chủ được thốt ra, nhưng ở sau khi nói xong, lập tức không có ý tứ hồng nàng mặt. “Thực xin lỗi.”

“Không quan hệ.” Hắn lắc đầu, buồn cười ở trong lòng suy nghĩ. Nếu như nàng biết rõ nàng chính là cái kia hung hãn chính là nàng, không biết sẽ có phản ứng gì?

“Kỳ thật nàng tuyệt không hung hãn, chỉ là rất mơ hồ, có điểm làm cho không rõ tình huống mà thôi, không, có lẽ nên hoàn toàn làm cho không rõ tình

huống mới đúng. Nàng giống như đối với ta thích nàng điểm này, hoàn toàn không biết.” Hấn có chút bất đắc dĩ mở ra tay, lộ ra đáng thương biểu lộ.

“Thật vậy chăng?” Nàng nhin không được ngẩng đầu lên, đồng tình nhìn hấn liếc.”Sẽ không thật sự có người như vậy chứ?”

Nghe vậy, Lãnh Quân Giương nhưmng mảy đầu gầy nhẹ, giống như cười mà không phải cười thẳng nhìn thấy nàng nhìn.

“Làm sao vậy? Có cái gì không đúng địa phương sao?” Bị hấn thấy không giải thích được, nàng xoay người hết nhìn đông tới nhìn tây nhìn một chút sau, mới khó hiểu quay đầu lại.

Hấn lắc đầu, cảm thấy bây giờ còn không phải thời điểm, hấn phải đợi đến có thể nắm chắc hơn, đợi cho xác định nàng đã trốn không thoát lòng bàn tay của hấn sau mới thu vông.

“Em nói tiệm bán bữa sáng tại nơi nào? Cách nơi này còn rất xa sao? Bụng của ta đã tại kháng nghị.” Hấn đối với nàng giọng lên sáng sửa cười.

“A!” Nàng khẽ kêu một tiếng, phát hiện mình lại hoàn toàn đã quên chuyện này.”Thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi, ” nàng liên thanh xin lỗi, “Con đường này đi đến ngõ cụt, tiếp qua một cái chỗ rẽ đã đến.”

“Phải không? Chúng ta đây cũng sắp đi thôi!” Hấn lôi kéo tay của nàng, dẫn đầu mở ra cuộc bộ.

Đồ Xuân Tuyết phát hiện, mỗi lần cùng Lãnh Quân Giương cùng một chỗ thời điểm, thời gian luôn trôi qua đặc biệt nhanh, rõ ràng vừa rồi trời còn sáng, một giây sau chủ quán cũng đã chạy tới theo chân bọn họ nói xin lỗi, bọn họ tiệm đã muốn đóng cửa.

Đóng cửa? Ta van ngài, hiện tại mới vài điểm nha?

Chỉ là tay nàng vừa nhắc, nhìn ra bên ngoài, lúc này mới phát hiện lại đã sắp mười giờ rồi!

Bọn họ rốt cuộc đang nói chuyện cái gì, như thế nào có nhiều như vậy lời nói có thể trò chuyện nha?

“Làm sao vậy?” Phát hiện trên mặt nàng biểu lộ có điểm quái dị, hấn ôn nhu lên tiếng hỏi thăm.

“Không có, chẳng qua là cảm thấy thời gian tại sao phải trôi qua nhanh như vậy mà thôi.” Nàng cau mày, một bộ nghi không ra biểu lộ.

“Bởi vì khoái hoạt thời gian luôn trôi qua đặc biệt nhanh.” Khóe miệng của hấn khẽ nhếch trả lời.

Hấn đẩy ra cái ghế đứng dậy đi đến phía sau nàng, đợi nàng đứng dậy, lại galant thay nàng kéo ra cái ghế.

“Cám ơn.” Đồ Xuân Tuyết gật đầu nói tạ, liên tục nửa ngày thứ hai ở chung, nàng rốt cuộc dần dần thói quen của hấn phong độ galant.

“Chúng ta đi thôi!”

Nàng đối với hấn gật gật đầu, hai người sóng vai đi ra nhà hàng, sau đó ngồi trên chờ ở ven đường tắc xi.

“Buổi sáng ngày mai em tính toán mang ta đi ăn cái gì bữa sáng?” Hấn mở miệng hỏi.

Trong hai ngày, nàng một ngày dẫn hấn đi ăn bánh nướng bánh quẩy, một ngày dẫn hấn đi ăn dầu com cùng tiên bao, tuy nhiên đều là ổn định giá đến không được gì đó, nhưng lại cũng giống nhau nàng theo lời ăn ngon đến không được, cho nên hấn còn mẫn kỳ đợi ngày mai.

“Ngày mai anh còn muốn tới tìm tôi?” Nàng kinh ngạc xanh đại hai mắt.

“Như thế nào, em ngày mai có chuyện gì sao?” Hấn hồ nghi nhìn nàng liếc.

“Anh không có chuyện gì sao?” Đồ Xuân Tuyết không đáp hồi lại, “Tôi nghĩ đến anh hẳn là sẽ rất bẽ bộn, bởi vì sẽ có rất nhiều người muốn gặp anh mới đúng. Còn có, anh không phải có một trường toạ đàm hội sao? Là ở khi nào thì, anh đều không cần làm việc trước chuẩn bị sao?”

“Ta muốn chuẩn bị cái gì?” Hấn hỏi nàng.

“Tôi không biết, có lẽ là nhìn sân bãi, có lẽ là xác nhận hành trình, hoặc là nghĩ diễn thuyết bản thảo.” Nàng xem thấy hấn, nhử mảy nhưn vai nói ra.

“Sân bãi người khác đi xem là đến nơi, hành trình chờ bọn hấn xác nhận sau lại nói cho ta biết tự OK, về phần diễn thuyết bản thảo bộ phận, đã tại chỗ này của ta.” Lãnh Quân Giương thân thủ chỉ chỉ đầu của mình.

” về anh tới Đài Loan mục đích? Chẳng lẽ anh không cần đi quan sát, đi tìm sao?” Đồ Xuân Tuyết lại hỏi.

Chỉ thấy hấn như có điều suy nghĩ trầm mặc một hồi, sau đó mới nhìn không chuyển mắt chăm chăm vào nàng, trì hoãn thanh hỏi: “Vì cái gì ta cảm thấy được, em có về không hy vọng ta ngày mai tới tìm em?”

Nàng không khỏi sửng sò, lộ ra một tia xấu hổ biểu lộ.

Nói người nàng tại trong phúc không biết phúc cũng tốt, nói nàng không biết tốt xấu cũng được, thật sự của nàng có hi vọng hần ngày mai đừng tới, chính là cũng không phải là tò về nàng không thích hần làm bạn, mà là bởi vì nàng còn có công tác muốn làm!

Hai ngày này hần mỗi sáng sớm hơn chín giờ sẽ tìm nàng, đến buổi tối đại khái gần mười một giờ mới đưa nàng về nhà, nàng căn bản cũng không có thời gian quản lý cùng kinh doanh The Four Seasons network cửa hàng, càng đừng ách nói đem nhận đơn đặt hàng hoặc là ra hàng rồi, cho nên mới hi vọng hần ngày mai đừng đến tìm nàng, làm cho nàng có thời gian có thể công tác.

“Thực xin lỗi, tôi không có ý tứ gì khác, chẳng qua là cảm thấy chính mình tựa hồ không nên chiếm dụng quá nhiều thời gian của anh, hần là chừa chút thời gian cho người khác, cho những nhà thiết kế muốn gặp anh mới đúng.” Nàng ngốc giải thích.

“Ta nghĩ ta hần là không có nghĩa vụ phải thấy mấy người kia?” Hần héch lên môi, trong giọng nói đã có một chút là không cao hứng.

Đôi mắt của hần không vui, nàng trong lúc đó không biết nên nói cái gì đến đánh vỡ cục diện bế tắc.

“Em không thích cùng ta ở một chỗ sao?” Hần trầm giọng hỏi.

Nghe vậy, Đồ Xuân Tuyết lập tức dùng sức lắc đầu.

“Tôi thích cùng anh cùng một chỗ.” Nàng thốt ra nói ra. “Cùng anh nói chuyện phiếm có thể cho tôi học được rất nhiều gì đó, cùng nghe được rất nhiều chuyện chưa từng nghe qua hoặc xem qua, cùng anh một chỗ thời điểm, ta cảm thấy cực kỳ vui vẻ cũng rất thoải mái, có lẽ vừa mới bắt đầu thời điểm có chút khàn trương, nhưng là về sau phát hiện ngài là một cái rất tốt người sau tựu cũng không rồi, hơn nữa cảm giác, cảm thấy cùng anh có chuyện nói không hết, thời gian cũng rất giống trôi qua đặc biệt nhanh, tôi là thật sự yêu mến cùng anh cùng một chỗ, nhưng là. . . . .” Nàng đột nhiên ngừng lại.

“Nhưng là?” Hần nhìn xem nàng.

“Nhưng là tôi không thể luôn như vậy chậm trễ công tác của anh cùng thời gian, ” nàng xem hần liếc, “Còn có, ” nàng cúi đầu nhỏ giọng nói: “Công tác của tôi cũng đồng dạng.”

“Cho nên em không hy vọng ta ngày mai đi tìm em, là bởi vì em ngày mai muốn công tác?”

“Thực xin lỗi.” Nàng nhanh chóng hướng hần nói xin lỗi, đầu rũ xuống được thấp hơn.

Lãnh Quân Giương khẽ thở dài một cái, sau đó vươn tay, ôn nhu nâng lên cằm của nàng.

“Em vốn công tác có thể trực tiếp nói với ta, ta sẽ không bởi vậy tựu tức giận.” Hần thâm tình chân thành dừng ở nàng nói, “Sự khác biệt, ta còn có thể giúp em. cửa hàng trên mạng xử lý tất cả hần là nằm tại nhà của em? Ngày mai chúng ta chia ra, cùng một chỗ đợi tại nhà của em cùng làm xong công việc, em nói được không?”

Đồ Xuân Tuyết kinh ngạc tròn to hai mắt, căn bản nói không ra lời.

Ta van anh, hần là LVMN tập đoàn xếp đặt tổng giám a! Trời biết dùng danh tiếng của hần cùng giá trị con người, một phút đồng hồ có thể lợi nhuận mấy trăm vạn, mà nàng cái này một tháng mới lợi nhuận mười vạn khối không đến tiệm trang phục trên mạng lão bản nương, nào dám đưa hần trở thành miễn phí lao công, muốn hần hỗ trợ đóng gói chuyển hàng gửi hàng nha? Cũng không phải ngại mệnh quá dài, chuyện này như truyền ra ngoài, nàng nhất định sẽ bị mới quyền nhân sĩ chộp tới mắng, sau đó năm ngựa xé xác!

“Không cần, cảm ơn hảo ý của anh.” Nàng vội vàng lắc đầu lại phát tay, “Tôi thói quen một mình ôm lấy tất cả công tác, nếu có người hỗ trợ, ngược lại sẽ rối loạn công tác của tôi, cho nên thật sự cảm ơn anh, không cần.”

“Phải không?”

“Phải” nàng không thể chờ đợi được gật đầu.

“Nếu như em kiên trì trong lời nói ——”

“Tôi rất kiên trì.” Nàng lập tức xen vào.

“Tiên sinh, tiểu thư, đến rồi!” Phía trước lái xe tiên sinh đột nhiên mở miệng.

Đồ Xuân Tuyết đột nhiên quay đầu nhìn về phía cửa sổ xe, “Ta muốn xuống xe rồi, hôm nay thật sự rất cảm ơn anh ——” nàng quay đầu đối với hần nói ra, nhưng lời còn chưa dứt đã bị hần cắt đứt.

“Chờ một chút.” Hần xuống xe, lại qua nên nàng, thay nàng mở cửa xe.

“Cảm ơn.” Nàng xuống xe, hữu lễ nói lời cảm tạ.

“Em ngày mai có công việc, lại không hy vọng ta tới giúp, như vậy ta ngày mai sẽ không tới.” Hần cúi đầu nhìn xem nàng nói.

“Cảm ơn anh.” Nàng lập tức vui mừng lộ rõ trên nét mặt, lập tức lại cảm thấy có chút không có ý tứ, liền hơi chút thu liễm thoáng cái chính mình vô cùng

hân hoan tâm tình.”Hôm nay thật sự rất cảm ơn anh.”.

“Ta lại gọi điện thoại cho em.” Hấn nhìn xem nàng, trong mắt hiện lên một tia không muốn xa rời.

“Vâng.” Nàng gật gật đầu, phát hiện cặp mắt của hấn tại đèn đường chiếu rọi lại có vẻ càng thêm thâm thúy mê người, làm cho nàng không tự chủ được lâm vào trong đó mà không cách nào tự kiềm chế.

“Ngủ ngon.” Hấn nhẹ giọng mở miệng, chậm rãi cúi đầu.

“Ngủ ngon.” Nàng thì thào đáp lại, cuối cùng một chữ lại biến mất khi hấn dần lên gọi cảm môi mỏng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Làm Phu Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Hấn hôn nàng, hấn thật sự hôn nàng sao?

Đồ Xuân Tuyết một chút cũng nghĩ không ra chính mình đến tận cùng là như thế nào đi về nhà, sau đó như thế nào tắm rửa xong, cuối cùng lại là như thế nào nằm dài trên giường? Nàng chỉ nhớ rõ Lãnh Quân Giương hôn nàng, hơn nữa không chỉ lần thứ nhất.

Trời ạ, hấn thật sự hôn nàng sao?

Nàng trên giường lật qua lật lại, đầy trong đầu đều là nụ hôn của hấn. Vì cái gì hấn hôn nàng? đột nhiên tâm huyết dâng trào, hay là đã bị mông lung ánh trăng ảnh hưởng, hay là đây là phương thức hấn cùng băng hữu chào hỏi. . . . .

Không đúng, nếu như đây là hấn chào hỏi phương thức, như vậy ngày hôm qua cùng hôm trước hấn vì cái gì không có cùng nàng làm như vậy để tạm biệt? Là vì ngày hôm qua cùng hôm trước hai người bọn họ còn không quen thuộc, không thể xem như băng hữu sao? Chính là kém một ngày phân biệt nhiều sao như vậy? Thiết là, hấn rốt cuộc tại sao phải hôn nàng nha?

Hấn sẽ không phải là yêu mến nàng, cho nên mới hôn nàng à?

Trời ạ! Đồ Xuân Tuyết, mày đang ở đây nghĩ cái gì nha? Hấn làm sao có thể sẽ thích người giống như tiểu Ma Tước? Đáng người không tốt coi như xong, tướng mạo cũng thường thường, muốn gia thế không có gia thế, muốn tài hoa. . . . . Được rồi, chiếu cái nhìn của hấn là có một chút như vậy, nhưng là như hấn loại người này chỉ Long, thiên chi kiêu tử, vẫn thế nào có thể sẽ vừa ý mày sao? Cũng không phải con mắt cho cấp từ thị hồ đến, hơn nữa quan trọng nhất là, hấn đã có người trong lòng .

Nghĩ vậy, nàng không tự chủ được thở dài một hơi.

Nàng thật sự thật hâm mộ cái kia, người mà hấn thích, bởi vì Lãnh Quân Giương thật sự, thật là một cái dẫn theo đèn lồng cũng tìm không thấy hảo nam nhân, dù cho bỏ qua một bên giá trị con người của hấn cùng tài hoa không nói, của hấn phẩm hạnh, tính tình, người ngoài xử sự thái độ cũng không có gì phản đối, nếu không phải nàng là tự nhiên biết chính mình, biết mình căn bản là không xứng với hấn, cho nên ngay từ đầu sẽ không đoạn nhắc nhở chính mình muốn tự ái, không cần phải vọng tưởng ... Lời nói, nếu không nàng nhất định sẽ không cách nào tự kiềm chế yêu của hấn.

Đáng giận! Vậy hấn rốt cuộc tại sao phải hôn nàng à? Dù cho vậy đối với hấn mà nói, chỉ là băng hữu trong lúc đó bình thường chào hỏi, nhưng là tốt xấu cũng phải nhìn thoáng cái hấn lúc này đang ở đâu nha? Nơi này chính là Đài Loan, hấn rốt cuộc hiểu hay không cái gọi là phong tục dân tình nha? Người Đài Loan lại không thịnh hành tạm biệt cái này được không?

Chính là —— nàng vô ý thức thân thủ nhẹ nhàng đụng chạm môi của mình, cảm giác trong nội tâm có chút ngọt ngào.

Môi của hấn hảo mềm mại cũng tốt ôn nhu, tràn đầy hơi thở của đàn ông, bộ ngực của hấn hảo rắn chắc, cánh tay lại có lực, nhẹ nhàng nhất câu liền đem nàng phác thảo tiến trong ngực. Mà đầu lưỡi của hấn. . . . .

A, trời ạ! Đồ Xuân Tuyết, mày đang ở đây hồi tưởng cái gì? Hồi tưởng hấn hôn sao? Mày đúng là điên rồi!

Quên hấn, quên hấn, toàn bộ đều quên!

Mày có thể nghĩ bất luận nam nhân nào, nhưng chính là không thể nghĩ hấn, bởi vì mày cùng hấn căn bản chính là hoàn toàn bất đồng thế giới, nhất định phải nhớ lấy điểm này.

Đồ Xuân Tuyết cường bức chính mình không suy nghĩ tiếp cái kia làm cho nàng tâm phiền ý loạn, tại trên gối đầu lật qua lật lại vô số lần sau, rốt cục tại

chút bất tri bất giác chậm rãi ngủ.

Nàng ngủ được ngoài ý muốn an ổn, nhưng là tỵ tại nàng đang ngủ say thời điểm, tiệm trang phục trên mạng của nàng đang chậm rãi biến chuyển, một hồi lâu nàng không tưởng được đại sự đang nổi lên men, chờ bộc phát.

Buổi sáng chín giờ, Lãnh Quân Giương đang mặc áo tắm, ngồi ở sân thượng, vừa ăn xong thức ăn do khách sạn cung cấp, đang định xem báo thì cửa phòng lại vang lên. .

Tiếng chuông vang làm cho hắn không khỏi nhú mày, bất đắc dĩ thả báo trong tay ra, đứng dậy đi ra phía trước mở cửa.

Cửa vừa mở ra, bên ngoài Davy cùng Roger lập tức giống như đầu tàu vọt lên tiến đến, khá tốt mấy ngày gần đây tâm tình của hắn đặc biệt tốt, tuyệt không chú ý ngẫu nhiên bị bọn họ trở thành người gác cổng, vì vậy hắn đóng cửa phòng, xoay người đi trở về phòng khách.

"Sớm nha." Hắn chủ động hướng bọn họ chào hỏi.

"Ngài hai ngày này rốt cuộc chạy đến đâu rồi?" Davy hớn hớn hỏi, một câu cơ bản đáp lại đều không có.

"Hẹn hò." Hắn không nhanh không chậm trả lời, cũng không tức giận. .

"Hẹn hò?" Davy nhin không được đề cao âm lượng, "Hai ngày này ngài không giải thích được làm cho mất tích, vọt xuống dưới những người chờ đợi không để ý tới, chính là vì cùng một cái khác nữ nhân dụng tâm kín đáo hẹn hò?"

"Cái gì gọi là dụng tâm kín đáo?" Lãnh Quân Giương hai mắt nhú lại, trầm giọng hỏi.

"Ý của ta chính là, nữ nhân kia tiếp cận ngài căn bản là không có hảo ý, có ý đồ, chỉ có ngài cái này người trong cuộc bị lừa gạt mà không biết!" Davy tức giận lớn tiếng rít gào.

Mấy năm trước hắn và Roger chính thức bị tổng tài sai khiến làm trợ thủ cho Lãnh Quân Giương, tuy nhiên thân là của hắn trợ thủ đắc lực, nhưng bọn hắn ngoại trừ được hướng hắn phụ trách bên ngoài, còn phải đối tổng tài phụ trách, bởi vì ngâm lấy tổng tài phó thác nhiệm vụ, bọn họ ngẫu nhiên cũng phải vi phạm mệnh lệnh của hắn, cho nên dần dà, thì không hề e ngại hắn khí thế, mà dám ở vì tốt cho hắn dưới tình huống cùng hắn nói chuyện lớn tiếng.

"Davy." Roger nhẹ giọng ngăn cản hắn.

Cùng Davy so với, hắn đi chính là bình tĩnh hơn, bất quá, hắn nhìn về phía Lãnh Quân Giương thần sắc, cũng là vẻ mặt nghiêm túc.

"Tổng giám, ngài đối nữ nhân kia là thật tâm đấy sao? Ngài biết nàng tại lên mạng kinh doanh một gian tiệm trang phục sao?" Hắn dùng ngưng trọng ngữ khí hỏi.

"Người tại sao phải biết rõ nàng tại lên mạng kinh doanh tiệm trang phục?" Hắn không khỏi lại chau căng lông mày, "Còn có, Davy vừa nói không có hảo ý, có ý đồ là có ý gì? Cái gì gọi là ta bị xoay mà không biết?" Hắn nhìn về phía trợ thủ của hắn trầm mặt hỏi.

"Tổng giám còn không có xem báo chí a?" Roger quay đầu nhìn về phía bàn cơm trên sân thượng, nhìn thấy tờ báo còn chưa được mở ra.

"Chuyện này cùng báo chí có quan hệ gì?"

"Chính ngài xem!" Davy nổi giận dưng dưng chính là đi tới sân thượng, đem báo chí đưa cho hắn, "Nếu như ngài cảm thấy báo chí nội dung ghi được không đủ tường tận, còn có thể lên mạng nhìn, chuyện này đã tại lên mạng bị truyền được xôn xao, cơ hồ đến không người không biết không người không hiểu."

Lãnh Quân Giương hoài nghi nhìn hắn liếc, sau đó tiếp nhận trên tay hắn báo chí, đem mở ra.

Chỉ thấy giải trí tin tức trang báo ở bên trong, có một trương hắn và Đồ Xuân Tuyết cùng một chỗ ăn bữa tối ảnh chụp bị đăng đi ra, tuy nhiên hai người đều là dùng bên cạnh tư thái kỳ lạ, nhưng là chỉ cần nhận thức người của bọn hắn, hắn là đều nhận ra được đó là bản thân đúng vậy.

Mà tin tức tiêu đề thượng viết: Ma Tước biển Phượng Hoàng? LVMN tập đoàn tổng giám tâm động? chủ cửa hàng thời trang mạng một đêm thành danh, mười vạn người chen chúc như không!

Lãnh Quân Giương trừng mắt lớn nhìn hàng chữ, nhanh chóng đọc nội dung.

Nội dung đại khái viết, LVMN tập đoàn đến đài tìm kiếm, chủ cửa hàng là một mình gây dựng sự nghiệp, người mẹ chưa lập gia đình, điểm này, làm cho tất cả nhà thiết kế tan nát cõi lòng, lần này quyết định có hay không công chính, tổng giám đến tận cùng là tuyển người yêu, hay là vì tuyển người, đáng giá tham khảo, bất quá xác định chính là chủ động thích ra này hạng tin tức The Four Seasons network cửa hàng thông báo, một đêm thành danh mười vạn người như không, tất cả thương phẩm trong nháy mắt nhiệt bán được cung không đủ cầu.

"Thấy rõ ràng chưa? Đây là mục đích nữ nhân kia tiếp cận ngài, bắt ngài làm mảnh lối đến tuyên truyền nàng network cửa hàng, hiện tại ngài đã hiểu chưa?" Davy lớn tiếng giận dữ mắng mỏ, mặt mũi tràn đầy thần sắc tức giận.

Không hiểu! Hắn làm sao có thể hiểu?

Lãnh Quân Giương trừng mắt trên báo chí, nội dung nhìn một lần lại một lần, y nguyên không cách nào lý giải báo viết trong đích một cái danh từ. Cái gì gọi là người mẹ chưa lập gia đình?

Chưa lập gia đình hai chữ này hần hiểu, nhưng là người mẹ?

Nàng có hài từ sao? Vì cái gì nàng cho tới bây giờ đều không đối với hần nhắc tới qua, là cố ý giấu diếm, không cho hần biết chuyện này sao?

Nàng thật sự cảm hần đến tuyên truyền nàng network của hàng? Nàng tiếp cận hần, cùng hần nói chuyện phiếm ăn com, chẳng lẽ thật sự chỉ là vì muốn tạo ra chủ đề đến tuyên truyền nàng trang web, y phục của nàng? Nàng thật sự là một cái hội đùa giỡn tâm cơ nữ nhân sao?

Không, hần không tin!

Nhưng mà sự thật bày ở trước mắt, hần có thể không tin không?

Vứt xuống dưới báo chí, hần lập tức đi trở về phòng ngủ đưa hần notebook lấy ra, lên mạng xác nhận hết thấy.

"Hào, chính ngài tự mình đi nhìn xem, sau khi xem tận mắt ngài sẽ tin." Davy tức giận nói, thanh âm thủy chung mang theo con tức.

Lãnh Quân Giương không có để ý đến hần, phối hợp đánh The Four Seasons địa chỉ Internet, chờ websites mở ra. .

Websites một mở, một cái Flash anime lập tức ở trước mắt hần triển khai, nội dung dĩ nhiên cũng làm LVMN tập đoàn xếp đặt tổng giám cường lực đề cử vẫn, đứng trong còn nghĩ hần đã từng tán thưởng qua nàng sở thiết kế quần áo ưu điểm, — một điền tại thương phẩm bên cạnh, cũng viết LVMN tập đoàn xếp đặt tổng giám tự mình thư xác nhận chữ.

Nàng lại thật sự làm như vậy! Bởi vì hần theo lời những lời kia, trên thế giới này ngoại trừ nàng bên ngoài, sẽ không còn có người thứ hai biết hiểu rồi!

Phần nộ trong nháy mắt nhồi vào cả người hần. Nàng lại như vậy lợi dụng hần đối với nàng tốt, nàng cũng dám?

Hần lại lần nữa đứng dậy đi trở về phòng ngủ cảm lấy hành động điện thoại, thông qua tổ quen thuộc dãy số, lúc này điện thoại mới vang lên một tiếng, đã bị tiếp. .

"Quân Giương." Thanh âm của nàng tràn đầy kinh hoàng, biết đại khái của mình sở tác sở vi sự việc đã bại lộ. .

"Đây là chuyện gì xảy ra?" Hần lạnh giọng chất vấn.

"Ta không biết." Thanh âm của nàng sợ hãi, nghe tới phi thường vô tội.

"Không biết?" Hần lạnh lùng nói: "Cái kia trang web là của người a?"

"..."

"Những lời kia ta chỉ đối với người một người nói qua a?"

"Dạ, chính là ——"

"Như vậy người còn có lời gì có thể nói?" Hần phần nộ cắt đứt nàng, "Người lại lợi dụng ta đối với người tốt, ta đối với người tín nhiệm mà người đối với ta, Đồ Xuân Tuyết, người có thể hay không cảm giác mình hơi quá đáng?"

"Không phải, ta thật sự ——"

"Trên báo chí nói người có một hài từ, có thật không?" Hần đột nhiên lại hỏi.

"Báo chí?" Thanh âm của nàng tràn đầy kinh ngạc.

"Trả lời ta! Người có hài từ có thật không?" Hần thái độ khác thường nghiêm nghị quát.

"Thật sự, ta có một đứa con trai." Nàng ngầy ngốc thừa nhận.

Rùng cả mình phút chốc tháo chạy khắp toàn thân hần.

"Phải không? Xem ra người là triệt để đem ta trở thành một người ngu ngốc đang đùa." Hần tự giễu cười lạnh lên tiếng.

Nàng không hiểu rõ lắm hỏi: "Cái gì?"

"Ta hạn người đang ở đây năm phút đồng hồ, đem trên website tất cả về ta cùng LVMN bỏ hết, nếu không thì đợi lên tòa đi!" Hần lãnh khốc vô tình nói xong, liền đem điện thoại cắt đứt.

Đồ Xuân Tuyết chán nản ngồi ở trên giường, cả người tựa như linh hồn bị kéo ra.

Hắn rất tức giận, còn treo điện thoại của nàng, hẳn cho tới bây giờ chưa từng lạnh lùng như vậy thanh âm cùng nàng nói chuyện qua, còn nói muốn nàng chờ bị kiện, hẳn là muốn như vậy sao?

Đáy lòng đột nhiên cảm thấy một hồi chua xót, nước mắt cũng không biết vì sao theo mắt của nàng rớt xuống, sau đó càng không thể vấn hồi.

Hắn vì cái gì đối với nàng như vậy hung, lạnh đậm như vậy, lại không chịu nghe nàng giải thích? Về trên website chuyện, nàng cũng là vừa rồi mở ra máy tính sau mới phát hiện, đây hết thảy căn bản là không phải nàng làm, hẳn vì cái gì không nghe nàng giải thích?

Nhất định là Hạ Mỹ cùng bọn nhỏ thừa dịp nàng ngày hôm qua không ở nhà thời điểm, tự tiện đem trang web Cập Nhật, khuya ngày hôm trước nàng bởi vì vô cùng hưng phấn quan hệ, liền đem LVMN tập đoàn tổng giám sát dương nàng xếp đặt một chuyện nói ra, vì chứng thật nàng không có nói dối, nàng còn nghĩ hẳn bình luận điểm trời qua từng cái khuyết điểm vạch, một lần nữa đưa hẳn đã nói lại lần thứ nhất.

The Four Sea—seasons mặc dù là nàng cửa hàng, nhưng kỳ thật tất cả mọi người có xuất lực, coi như là cửa hàng của mọi người, cho nên nàng mới có thể không hề giấu diếm cùng tỷ muội chia sẻ sự thành tựu của nàng, nhưng ai biết Hạ Mỹ các nàng phải làm như vậy?

Bất quá điều này cũng không có thể nói các nàng, bởi vì lúc trước nàng đã từng nghĩ tới muốn nhờ LVMN lực ảnh hưởng, vì nàng network cửa hàng gia trị, cho nên không thể trách các nàng.

Nước mắt không ngừng theo nàng trong mắt chảy xuống, nàng cũng không biết mình là làm sao vậy, không phải là một cái hiểu lầm mà thôi, nếu như hẳn nguyện ý nghe nàng giải thích, nàng tự giải thích; nếu như hẳn không muốn nghe, đối với nàng lại có gì tổn thất?

Không có cái gì không đúng? Nhiều lắm là chỉ là mất đi một cái mối vừa quen không đến ba ngày bằng hữu mà thôi, một lần nữa trở lại quá khứ bình thường lại ổn định cuộc sống, bất quá là mất đi một cái thầy tốt bạn hiền, mất đi một cái nàng vừa mới bắt đầu cảm thấy quan tâm, cảm thấy tâm động, cảm thấy có lẽ. . . . .

Có lẽ cái gì?

Đồ Xuân Tuyết, mày sẽ không phải bởi vì tối hôm qua hôn tự thích người ta?

Từ điểm, nàng đại lực lắc đầu, nước mắt trong nháy mắt rơi đầy đất. Biết rõ chính mình không xứng với hắn, như thế nào lại ngất ngốc đi đến yêu mến hắn đến từ lấy hắn nhục? Có đôi khi nàng tuy nhiên mơ mơ màng màng, nhưng là cũng không điên, cho nên hẳn mới không có yêu mến hắn đâu rồi, không có, không có, ô. . . . .

Năm phút đồng hồ!

Nàng đột nhiên nhớ tới hẳn mệnh lệnh nàng tại năm phút đồng hồ trong, đem lên mạng tất cả về hắn và LVMN tập đoàn chữ bỏ đi, nếu không muốn kiện nàng.

Vì vậy nàng vội vàng từ bên giường đứng lên đi về hướng một bên bàn máy tính, chỉ là bị nước mắt mờ hồ tầm mắt làm cho nàng nhất thời không có chú ý chông chênh trên mặt đất thương phẩm mà hạ xuống, trong nháy mắt mất đi cân đối, thẳng tắp té sấp về phía trước mà đập lấy góc bàn.

Nàng giãy dụa bò lên, đưa tay sờ thoáng cái đụng vào cái trán, tuy nhiên rất đau, nhưng là hẳn là không có việc gì, ít nhất không có đổ máu là tốt rồi.

Nàng kéo ra cái ghế ngồi vào trước bàn, bắt đầu cắt bỏ tất cả liên kết websites, nàng không biết Hạ Mỹ tổng cộng đổi mới nhiều ít tư liệu, biện pháp duy nhất cũng chỉ có đem chúng nó toàn bộ cắt bỏ, để ngừa không cẩn thận lưu lại làm cho hắn có thể cáo lý do của nàng cùng vật chứng.

Toàn bộ cắt bỏ chữ mang theo nàng quen thuộc hồ sơ tên, nguyên một đám tại trước mắt nàng nhanh chóng toát ra, tuy nhiên nàng biết rõ những này hồ sơ tại nàng trong máy vi tính nhưng có chuẩn bị phần, nhưng nhìn chúng nó theo lên mạng bị cắt bỏ, nhìn xem nàng vất vả kinh doanh năm năm The Four Sea—seasons cứ như vậy bị hủy bởi trong nháy mắt, lòng của nàng thật sự đau quá đau quá. . . . .

Nước mắt không ngừng tự nàng gò má bên cạnh chảy xuống, vì vậy nàng cũng nhịn không được nữa rồi đi bàn máy tính, trốn vào trong chăn, thương tâm gần chết lên tiếng khóc, mà trên máy vi tính cắt bỏ động tác lại một khắc không có ngừng nghỉ, thẳng đến đem hết thảy trở về bằng không.

"Xuân Tuyết, người có có nhà không?" Đồ Hạ Mỹ đẩy cửa ra, làm cho năm tiêu quý đầu nối đuôi nhau tiến vào trong phòng sau, mới đem cửa chính mở ra, nhưng trong phòng chỉ là một phiên trầm tĩnh.

"Mẹ giống như lại đi ra cửa rồi, chẳng lẽ nàng không phát hiện vậy thì tin tức sao?" Đồ Hạo Vân cha nâng hai hàng lông mày, nhỏ nhỏ trên mặt tràn ngập lo lắng.

Đồ Hạ Mỹ trên mặt cũng có được cùng hắn biểu lộ.

Nàng tuyệt đối không nghĩ tới, bất quá mới một buổi tối thời gian mà thôi, bọn họ Cập Nhật trang web dĩ nhiên cũng làm đưa tới lớn như vậy một hồi phong ba, không chỉ có tại lên mạng xào ngắt trời, còn leo lên báo chí cùng tin tức, hại nàng giữa trưa tại thời gian nghỉ ngơi lúc ăn cơm thấy được tin tức báo viết, thiếu chút nữa không có bị trong mồm đồ ăn cho nghẹn chết! Đều do nàng thái quá mức xúc động, mới có thể bả sự tình khiến cho lớn như vậy, nàng thật sự thật hối hận.

"Mẹ, di Xuân Tuyết không có ra cửa nha!" Nàng con lớn nhất Đồ Hạo Anh đột nhiên lên tiếng.

Đồ Hạ Mỹ lập tức quay đầu nhìn về phía hấn, chỉ thấy nhi tử đang đứng tại Đồ Xuân Tuyết trước cửa phòng thăm dò.

Đồ Hạo Vân nghe vậy lập tức chạy về gian phòng, cũng trên giường trông thấy mẹ hai mắt sưng đỏ, bên trán hiện ra tơ máu.

"Mẹ! Mẹ! Người làm sao vậy? Mẹ!" Hấn sợ tới mức mở lớn hai mắt, vội vàng lay lay Đồ Xuân Tuyết lớn tiếng kêu lên, gấp đến độ hốc mắt đều đỏ.

Bị người dùng lực lay động lại lớn tiếng kêu to, Đồ Xuân Tuyết lúc này mới thông thả theo trong mê ngủ tỉnh lại, nàng mở mắt, che chắn hai mắt từ trên giường ngồi dậy.

"Làm sao vậy? Hạo Vân?" Nàng xem thấy vẻ mặt kinh hoàng, hốc mắt đỏ lên của con trai hỏi.

Lơ đãng ngẩng đầu, mới phát hiện nàng giường bốn phía lại đầy áp người.

"Hạ Mỹ, người chừng nào thì trở về?" Nàng trừng mắt nhìn hỏi: "Người đi trường học tiếp ta sao của bọn hấn? Thực xin lỗi, mấy ngày nay ——" nàng đột nhiên dừng lại, thanh âm thu hết trở lại sự thật.

Nàng chậm rãi quay đầu nhìn về phía bàn máy tính phương hướng, tuy nhiên màn hình đã tiến vào tiết kiệm điện trạng thái, cái gì cũng nhìn không tới, nhưng là nàng biết rõ, The Four Seasons đã theo lên mạng biến mất không thấy.

"Mẹ, chuyện gì xảy ra? Vì cái gì mẹ chảy máu, có đau hay không?" Đồ Hạo Vân bò lên giường, quỳ gối bên người mẹ, thân thủ khẽ chạm nàng đỏ máu bị thương cái trán hỏi.

Đồ Xuân Tuyết hơi sững sờ, đưa tay sờ hạ ả ả làm đau cái trán, sau đó không tự chủ được co rúm lại một chút, nhìn xem dính trên ngón tay thượng tơ máu, nàng không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

"Buổi sáng không cẩn thận té ngã đụng phải, ta còn tưởng rằng không có việc gì." Nàng thì thào trả lời. Đang cảm thấy con trai trên mặt lo lắng thì lập tức xách chân khỏi tình thần, an ủi rất đúng hấn lúc đầu, "Đừng lo lắng, mẹ không có việc gì, chẳng qua là chảy một điểm máu mà thôi, tựa như con lần trước té ngã đồng dạng, sát điểm thuốc hai ba ngày sẽ tốt lắm, con nhớ rõ sao?"

Đồ Hạo Vân tuổi tuy nhỏ, nhưng cũng không thể lừa gạt.

"Mẹ, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?" Hấn vẻ mặt vẻ mặt nghiêm túc, trầm ổn hỏi, tuyệt không như cái sáu, bảy tuổi hài tử.

Thừa dịp mẹ con bọn hấn đối thoại thì Đồ Hạ Mỹ nhân cơ hội lên mạng, lại phát hiện The Four Seasons websites lại không thấy, vì vậy nàng kinh hoảng quay đầu lại kêu to, "Hạo Vân, của chúng ta trang web không thấy!"

"Không có khả năng!" Không chỉ có Đồ Hạo Vân, mà ngay cả trong phòng cái khác bốn tiểu quý đầu, đã ở cùng một thời gian trăm miệng một lời kêu to lên.

Cái kia trang web là do tất cả bọn hấn xây dựng, mặc dù nói không thể bảo đảm trăm phần trăm sẽ không bị hacker xâm lấn, nhưng là chín mươi chín chín phần trăm tuyệt đối sẽ không có vấn đề, làm sao có thể nói không thấy sẽ không gặp?

"Không phải không có, là bị ta cắt bỏ ." Đồ Xuân Tuyết sâu kín mở miệng.

"Cái gì?" Đồ Hạ Mỹ trong nháy mắt hai mắt tròn xoe quay đầu nhìn về phía nàng, năm tiểu quý đầu cũng là vẻ mặt kinh ngạc.

Đồ Xuân Tuyết mím môi biện, kéo nhẹ dưới khóe miệng, không muốn lại hỏi tương hấn lãnh khốc lời nói.

"Xuân Tuyết?" Đồ Hạ Mỹ hỏi thăm nhìn nàng.

"Thực xin lỗi, ta biết rõ cái này trang web mọi người tâm huyết kết tinh, nhưng là nếu như không đem hấn lấy xuống lời mà nói..., chúng ta có thể sẽ bị kiện." Cẩn rằng, nàng xin lỗi vừa nói.

Đồ Hạ Mỹ sững sờ một chút.

"Là bởi vì ta ngày hôm qua cập nhật cái kia chút ít tư liệu sao?" Nàng nhỏ giọng hỏi.

Chỉ thấy Đồ Xuân Tuyết trầm mặc nhẹ gạt đầu, trong phòng liền lâm vào một mảnh tĩnh mịch.

"Thực xin lỗi, Xuân Tuyết, " nàng vẻ mặt sám hối, "Ta không biết không thể làm như vậy, chỉ là muốn đến làm như vậy nhất định có trợ giúp network tiêu thụ công trạng, không nghĩ tới. . . . ."

"Không quan hệ, may mắn ta đã kịp thời đem trang web cắt bỏ, cho nên không cần phải lo lắng sẽ bị kiện, chỉ là khả năng có một đoạn thời gian không thể mở mà thôi." Nàng vẻ mặt trầm trọng nói.

"Như vậy người cùng hấn?"

Đồ Xuân Tuyết sững sờ nhìn Hạ Mỹ, không hiểu nàng là có ý gì.

"Người không phải yêu mến hần sao? Cái kia tên là Lãnh Quân Giương xếp đặt tổng giám." Đồ Hạ Mỹ thỉnh linh nói.

Nghe thấy tên, huyết sắc nhanh chóng theo trên mặt nàng rút đi, chỉ để lại một mảnh trắng bệch, chỉ thấy nàng chậm rãi lắc đầu, sau đó tại khóe miệng kéo ra một vòng miên cưỡng cười yếu ớt.

"Hạ Mỹ, người đừng nói giỡn rồi, như cái kia loại người không phải chúng ta trèo cao mà vượt, ta có bây giờ là nhưng mơ hồ, nhưng lại làm sao có thể hội ngộ đến đi yêu mến một cái cùng mình sinh hoạt tại hoàn toàn bất đồng thế giới người đâu?"

"Phải không?" Đồ Hạ Mỹ về mặt ưu thương nhìn nàng, "Đã biết đến lời nói, vậy người tại sao phải khóc?"

Đồ Xuân Tuyết bỗng dưng cứng đờ, lập tức thân thủ sờ lên mặt của mình, sao biết mặt nàng nhưng lại một mảnh ẩm ướt. Nàng là khi nào thì khóc? Tại sao phải khóc? tại sao muốn khóc?

"Ta đi hướng hần nói xin lỗi, chuyện này là ta làm, không liên hệ gì tới người." Đồ Hạ Mỹ dứt khoát quyết định, xoay người muốn hướng ngoài cửa phòng đi đến.

"Hạ Mỹ!" Nàng lập tức đem chuẩn bị rời đi hảo tỷ muội gọi lại, "Không cần phải đi." Nàng khàn giọng cầu đạo.

"Vì cái gì?"

"Hần sẽ không nghe người giải thích, bởi vì hần ngay cả ta giải thích cũng không chịu nghe." Nàng khàn giọng nói ra, trong thanh âm tràn đầy chính mình không cách nào khống chế khổ sấp cùng tự giận.

Nàng quá tự cho là, lại một lần cho là bọn họ là bằng hữu.

"Tên hỗn đản kia!" Đồ Hạ Mỹ khí cực chửi bới mở miệng.

Đồ Xuân Tuyết lau đi nước mắt trên mặt, "Là chúng ta sai trước, không thể trách hần." Cứ như vậy đi, quá khứ coi như xong.

"Chính là. . ."

"Di Hạ Mỹ, người cũng không thể được trước giúp mẹ con bôi thuốc?" Đồ Hạo Vân đột nhiên mở miệng.

"Bôi thuốc? A, con không đề cập tới ta thiếu chút nữa đều đã quên!" Đồ Hạ Mỹ nhẹ hô một tiếng, vội vàng lao ra ngoài cửa phòng cầm hộp y tế.

"Mẹ, có phải là rất đau, cho nên người mới một mực khóc?" Hần nhìn không chuyển mắt nhìn mẹ, về mặt thành thật hỏi.

Đồ Xuân Tuyết ngăn không được nước mắt của mình, chỉ có thể đối con trai gật gật đầu.

"Ta đây giúp mẹ xoa xoa thôi thôi có phải là có thể không đau?"

Nàng lần nữa nhẹ gật đầu, liền cảm giác con trai lập tức vịn lấy bờ vai của nàng cũng khuynh hướng trước, đối với nàng đỏ máu cái trán xoa xoa thoải thoải không ngừng, làm cho nàng nước mắt tại trong nháy mắt nhịn không được lại vỡ òa.

"Tốt lắm, Hạo Vân, con trước mở ra, làm cho đi giúp mẹ con bôi thuốc." Đồ Hạ Mỹ đem theo hộp y tế trở lại trong phòng, nhẹ giọng thúc giục.

Đồ Hạo Vân lúc này mới đi ra, hần nhảy xuống giường, không có tiếp tục đợi trong phòng, mà là trực tiếp ra khỏi phòng.

"Người tính toán làm như thế nào?" Lớn tuổi nhất Đồ Hạo Lôi đi theo hần phía sau hỏi. Mà Đồ Hạo Anh, Đồ Hạo Tế cùng Đồ Hạo Đình thì là trầm mặc đứng ở phía sau hần, dùng đồng dạng vẻ mặt nghiêm túc nhìn xem hần.

Chỉ thấy Đồ Hạo Vân trầm ngâm trong chốc lát, mới nghiêm túc nói: "Ta muốn đi gặp người kia."

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Làm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

"Mấy người các con, muốn đi đâu?"

Đồ Thu Phong theo chỗ góc cua đi ra, vừa vịn ngăn chặn năm tiểu quý đi đến đầu đường, sợ tới mức năm đứa tại chỗ nhảy dựng lên, sau đó thì cô ấy mới mừng rỡ cười ha ha.

"Mẹ, mẹ làm chi dọa người nha?" Đồ Hạo Lôi nhìn không được mắt tròn trắng, lập tức lại hỏi: "Làm sao mẹ ở chỗ này?"

"Mẹ hỏi vấn đề trước, các con có phải hay không hẳn là muốn trả lời trước câu hỏi của mẹ?" Nàng đối với con trai khiêu mi.

"Mẹ, mẹ cũng biết phải ở chỗ này chặn lại chúng con, chẳng phải tỏ vẻ đã biết mục đích của chúng con, làm chi còn hỏi?" Hắn một bộ tức giận giọng điệu.

"con còn dám nói!" Đồ Thu Phong nhìn không được thân thủ gõ đầu con trai hạ xuống, thương hắn một cái đau điếng.

"Mẹ, mẹ làm chi đánh con a!" Đồ Hạo Lôi xoa đầu kháng nghị.

"Con chính là trong năm người lớn tuổi nhất, chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, nhiều ít cũng có thể biết rõ, cân nhắc một chút ——"

"Con cũng chỉ có hơn Hạo Văn năm ngày mà thôi." Đồ Hạo Lôi nhìn không được vì mẹ lời nói nói thầm giải thích.

"Con còn dám mạnh miệng?" Đồ Thu Phong lại lần nữa tay giơ lên, mà hắn thì mắt mình chân nhanh, nhanh chóng nhảy cách phạm vi công kích của nàng.

"Di Thu phong, là con nói muốn đi, đi không nên trách Hạo Lôi." Đồ Hạo Văn nhanh chóng đứng ra thừa nhận.

"Ta đương nhiên biết là con nói muốn đi, nhưng là đứa này đã quyết định cùng con đi, mà không chịu trách nhiệm báo cho người lớn biết, tốt xấu hẳn cũng là lỗi đại." Nói nàng nhìn không được thờ dài một hơi.

"Chỉ lớn hơn có năm ngày mà thôi." Đồ Hạo Lôi nhìn không được lại nhỏ thanh nói thầm lần thứ nhất.

"Các con tiểu quý rốt cuộc có hay không làm cho tình huống tình huống nha?" Nàng chăm chú nhìn vào cái tiểu hài tử hỏi: "Ta biết rõ các con đều rất thông minh, dù cho đem các con ném ra bên ngoài, cũng có biện pháp tìm được đường trở về, nhưng là chỉ có thân là mẹ cùng đi làm bọn chúng ta đây biết rõ các con có cái này năng lực, nhưng ở người khác xem ra, các con tựa như bình thường sáu, bảy tuổi, chẳng lẽ lại các con như vậy lơ đãng năm tiểu quý cùng đi trên đường, bên người nhưng không có một người lớn nào đồng hành, sẽ không đưa tới người bên ngoài quan tâm cùng chú ý sao? Thật sự nghĩ đến đám các con có thể thông hành không trở ngại, mà không bị thiện tâm nhân sĩ đưa đến cục cảnh sát sao?"

"Chúng con ngồi tắc xi." Đồ Hạo Văn lập tức nói.

"Nếu như đụng phải rắc rối bắt lương lái xe đem các con bắt cóc, vợ vết tài sản chúng ta?" Đồ Thu Phong nói.

"Mẹ, chúng con sẽ không như vậy gặp xui xẻo, vận xui a!" Đồ Hạo Lôi nhìn không được nói ra.

"Làm sao con biết biết? Mẹ con trước kia cũng cho là mình không có khả năng như vậy gặp xui xẻo, vận xui, ai biết ta chưa lập gia đình, sinh con cái đứa này chỉ biết tranh luận, lại một chút cũng không đáng yêu tiểu quý." Đồ Thu Phong thờ dài nói móc con trai nhà mình.

Đồ Hạo Lôi nhìn không được làm quý mặt, có điểm chịu không được mẹ của mình.

"Di Thu Phong, con nghĩ đi gặp người kia, đi có thể theo giúp con không?" Đồ Hạo Văn mở miệng thỉnh cầu.

"Nhìn thấy hắn, con nghĩ làm cái gì?" Đồ Thu Phong đưa mắt nhìn sang hắn, nghiêm mặt hỏi.

"Hướng hắn giải thích trang web chuyện không phải mẹ chú ý, còn có, con nghĩ xem hắn rốt cuộc có hay không tư cách làm cha con." Hắn nhắm lại thu hút, về mặt chăm chú.

"Như hắn căn bản sẽ không muốn làm cha của con?" Nàng thử hỏi.

"Nếu như hắn cam đoan nhất định có thể làm mẹ con hạnh phúc cả đời mà nói..., con sẽ muốn mẹ đưa con đến nước ngoài đọc sách. Con thật sự hi vọng mẹ có thể có được hạnh phúc." Đồ Hạo Văn dùng thận trọng giọng điệu nói.

"A! Tiểu quý, con nghe một chút Hạo Văn nhiều tri kỷ, nếu như con có của hắn một nửa thì tốt rồi." Đồ Thu Phong tán thưởng nhìn hắn, ngoài miệng lại vẫn là không buông tha mãnh liệt tổn hại con của mình.

"Dạ dạ dạ, con biết rằng, nếu có thúc thúc dám cưới mẹ mà nói..., con nhất định sẽ tự động tự phát xuất ngoại đi." Nói xong, Đồ Hạo Lôi nhìn không được hoài nghi nhìn nàng nói: "Chính là thật sự có ngày nào đó sao?"

"Con cái này bất hiếu từ!" Nàng lập tức lại phần thưởng con trai một cái đánh.

Hắn xoa đầu, ảo não chính mình phản ứng không đủ nhanh, không có thể tránh được lần này đột tập.

"Mấy người các con đều đi về nhà, để đi đi cùng Hạo Vân." Nàng đột nhiên hạ lệnh.

"Chính là mẹ, nếu như chúng con đều đi trở về, chỉ có Hạo Vân không có trở về, đi Xuân Tuyết hỏi, chúng con muốn trả lời thế nào?" Đò Hạo Lôi phất chốc kêu.

"Các con thông minh như vậy, sẽ không tự mình nghĩ đáp án nha!" Nàng ngắm con trai liếc, liền xoay người đối Đò Hạo Vân nói ra: "Chúng ta đi thôi."

Nói xong, nàng cứ như vậy bỏ bốn tiểu quý trên đường cái, cũng không quay đầu lại rồi đi.

"Weee, tại sao có thể có nhiều như vậy truyền thông nha?"

Mới đi tiến cửa chính khách sạn, bọn họ đã nhìn thấy trong đại sảnh mắc một đồng lớn máy chụp hình, phẩm chất không đồng nhất màu sắc điện tuyến gần đầy cả ánh sáng, ngoại trừ làm cho người ta nhìn qua than thở, còn có loại e sợ cảm giác.

Bất quá đây là Đò Thu Phong cá nhân cảm giác a! Tuổi còn nhỏ Đò Hạo Vân ngược lại một điểm cảm giác đều không có, chỉ là nhìn nhiều hai mắt liền lôi kéo đi Thu Phong của hắn hướng đại sảnh quầy hàng đi đến, hắn cũng không quên chính mình hôm nay đến nơi đây mục đích.

Chính là đến gần quầy hàng mới phát hiện, quầy hàng độ cao so với hắn thân cao hơn, hắn không khỏi nhú mày, lôi kéo bên đi cạnh không biết quay đầu lại đang nhìn cái gì nhập thần.

"Đi Thu phong, đi đang xem cái gì?"

"Hả? Cái gì? Không có a, đi chỉ là đang nghĩ những này đài truyền hình vì cái gì toàn bộ tụ tập trong này? Nếu như bọn họ tới chỗ này mục đích cùng chúng ta đồng dạng, thậm chí nghĩ thấy kia cái tên lời mà nói..., đi hoài nghi chúng ta là hay không có thể thuận lợi nhìn thấy người?" Đò Thu Phong quay đầu lại nói ra.

"Đi cảm cái này hỏi một chút xem." Đò Hạo Vân từ trong túi tiền móc ra danh thiếp, lộ ra một vòng cười.

"Đây là cái gì?" Nàng hoài nghi tiếp nhận, cúi đầu xuống xem xét, "Con từ nơi này tìm đến người này thiếp vàng danh thiếp nha?"

"Theo mẹ của con bao da lấy ra. Con nghĩ, như cái kia loại người có nên không khắp nơi tóc rối bởi danh thiếp, bà cái này trương danh thiếp mang trên thân thể tại hạ, có lẽ sẽ hữu dụng." Đò Hạo Vân nhún vai, chẳng hề để ý nói.

"Xú tiểu tử, con nghĩ được thật đúng là chu đáo." Đò Thu Phong cười khẽ, sau đó cầm lấy danh thiếp, đứng lên đối mặt quầy hàng nhân viên. "Xin chào."

"Ngài khỏe."

"Trước hết xin cho hỏi, có phải là có đại nhân vật muốn tới? Trong lúc này làm sao có thể náo nhiệt như vậy?" Đò Thu Phong nhin không được hiếu kỳ chỉ chỉ phía sau nàng phượng hướng hỏi.

Quầy hàng nhân viên phục vụ còn chưa tới cập mở miệng, một vị trên cổ treo phóng viên chứng nam nhân đã trước trách móc.

"Nếu như hai ngày này cô có xem tin tức lời mà nói..., hẳn là nghe nói qua LVMN tập đoàn a?" Nam phóng viên nói với nàng.

Nàng dùng sức nhẹ gạt đầu, lộ ra một bộ ham học hỏi biểu lộ.

"Bọn họ xếp đặt tổng giám tại Đài Loan ‘biển thủ’ mà chọc ra lớn như vậy một cái lâu tử, chúng ta đang tại chờ hắn ra mặt nói rõ hết thấy, bất quá đợi hai ngày, bọn họ cũng không có xuất hiện, ta xem còn như vậy xuống dưới, lão bản của bọn hắn không tự mình đi ra xử lý, kể một ít xinh đẹp trang diện lời nói, chỉ sợ sẽ rất khó thu thập tàn cuộc." Nam phóng viên dùng một bộ chờ xem kịch vui biểu lộ nói ra.

"Đó! Xin hỏi một chút, anh nói câu kia biển thủ là có ý gì nha?" Nàng giống như khó hiểu.

"Cô không phải nói cô có xem tin tức sao?" Phóng viên có chút hồ nghi.

"Đúng rồi."

"Vậy người nên biết LVMN xếp đặt tổng giám yêu một người mẹ chưa lập gia đình, vì nịnh nọt nữ nhân kia, không tiếc không đếm xỉa đến của mình chuyên nghiệp tính, đem lưu học đào tạo sâu danh ngạch do tập đoàn cung cấp miễn phí, tư thụ cho cái kia không tài lại không có đức nữ nhân a?"

"Đó, phải không? Như thế nào những này tin tức ta ngay cả nghe đều không nghe qua?" Đò Thu Phong gạt đầu nói.

"Cô không phải nói cô có xem tin tức sao?"

"Đúng nha, bất quá ta chỗ đã thấy đều là một ít không biết phóng viên chỗ báo viết ra tới nhằm chán tin tức, cũng không chuyên nghiệp lại không công chính, càng tự cho là đúng, làm cho người ta hoài nghi đài truyền hình lão bản vì cái gì đến bây giờ còn không ra mặt, kể một ít xinh đẹp trang diện lời nói tới thu thập tàn cuộc." Đò Thu Phong mỉm cười nói.

Nam phóng viên nghe vậy, trong nháy mắt trở mặt, "Cô, nữ nhân này ——"

"A, không có ý tứ, con người của ta không có gì ưu điểm, chính là quá thành thật rồi, sẽ không nói cái gì xinh đẹp tràng diện lời nói, "nàng rất là thật có lỗi cắt đứt hẳn, "Bằng không lời mà nói..., ta nhất định sẽ tán thưởng người lớn lên rất đẹp trai, thể trạng thật tốt, thanh âm thực sự mị lực, tuyệt không như con vịt đang gọi."

"Ý tứ nói đúng là chú lớn lên rất xấu, dáng người béo nục béo nịch, giống như một khóa cầu, thanh âm cũng như con vịt đang gọi, khó nghe muốn chết." Đồ Hạo Vân dùng non nót tiếng nói lớn tiếng nói, lập tức đưa tới người bên ngoài nhìn không được tiếng cười nhẹ.

"Người cái này thôi tiểu quý, người nói cái gì?" Nam phóng viên lập tức tức giận trách mắng.

"Dì, vì cái gì ta nói chuyện đều lớn tiếng như vậy rồi, chú đó còn nghe không được, đây là không phải đã kêu lảng tai nha?" Hấn dùng vẻ mặt hiểu kì biểu lộ chăm chú hỏi thăm.

"Ừ, về vấn đề này, bởi vì dì không phải bác sĩ, cho nên ——"

"Ta biết rằng "Đồ Hạo Vân đột nhiên ngừng đầu, đổi tên kia phóng viên lớn tiếng kêu lên: "Lão bá bá, chú nên đi gặp bác sĩ."

Bốn phía đầu tiên là một mảnh trầm tĩnh, lập tức vang lên một mảnh cười vang thanh.

Chỉ thấy khuôn mặt nam phóng viên trong nháy mắt đỏ bừng, hung hăng trừng mắt nhìn người họa người xướng, chằm chọc nữ nhân của hấn cùng tiểu hài tử liếc sau, giận dữ phẩy tay áo bỏ đi.

Đội thảo nhân ghét tên sau khi rời đi, Đồ Thu Phong mới ngừng đầu, đổi mặt với nhân viên tiếp tân mỉm cười.

"Không có ý tứ. Lãnh tiên sinh cho ta danh thiếp, bảo ta đến nơi đây tìm hấn." Nàng đưa danh tiếp vàng trên tay cho nhân viên xem.

Nhân viên tiếp tân kinh ngạc nhướng nhẹ lông mày, tiếp nhận danh thiếp trên tay nàng, sau đó cẩn thận nhìn một chút xác định thiệt giả, rồi mới đưa danh thiếp trả lại cho nàng.

"Đúng vậy, xin ngài đợi chút." Nàng cung kính nói.

"Tốt." Đồ Thu Phong mỉm cười mà chống đỡ, đặt ở dưới quầy đích tay lại đối bên cạnh Đồ Hạo Vân so một cái V tư thế.

Chỉ chốc lát sau, nhân viên phục vụ khách sạn liền đi hướng bọn họ, vì bọn họ dẫn đường.

Đồ Thu Phong cùng Đồ Hạo Vân tự nhiên không nghĩ ngờ gì đi theo nhân viên phục vụ đi, kết quả lại không giải thích được đưa đến một gian phòng, bên trong còn đứng hai cái người ngoại quốc.

"Xin hỏi Lãnh tiên sinh có ở đây không?" Bởi vì nghe Xuân Tuyết nói qua, Lãnh Quân Giương bên ngoài rất giống người phương Đông, ít nhất tóc xác định là màu đen, cho nên nàng rất tự nhiên mở miệng hỏi.

"Cô là ai, vì cái gì trên tay có tổng giám danh thiếp?" Davy không chút khách khí chất vấn mỹ nữ trước mắt.

"Ta còn tưởng rằng người ngoại quốc đều so với có phong độ thân sĩ, xem ra cái này hoàn toàn là hiểu lầm."

Đồ Thu Phong nhìn xem sô pha trong phòng, dùng không nhò âm lượng thì thảo tự nói.

Chỉ thấy Davy cùng Roger lập tức cứng ngắc, biểu lộ phút chốc trở nên xấu hổ, sắc mặt cũng có chút ửng đỏ.

"Mời ngồi." Roger hữu lễ nói.

"Cám ơn." Nàng mỉm cười, sau đó dùng ưu nhã tư thái chính là đi đến trước sô pha ngồi xuống.

Davy cùng Roger cũng chọn lấy một sô pha khác ngồi xuống, chỉ là chủ đạo cường thế ban đầu, tại bị nàng như vậy cắt đứt sau, khí thế liền không giải thích được yếu đi xuống dưới, rốt cuộc thi triển không được.

"Xin hỏi cô là. . . . ."

"Đang hỏi người khác danh tính trước, có hay không hấn là tự giới thiệu trước tiên?" Đồ Thu Phong có chủ tâm đập phá mở miệng.

"Ta là Davy, hấn là Roger. Chúng ta là nhà thiết kế tập đoàn LVMN, cũng là trợ lý đặc biệt của tổng giám Lãnh Quân Giương tiên sinh."

"Ta là Đồ Thu Phong, chị của Đồ Xuân Tuyết." Nghe xong bọn họ tự giới thiệu, Đồ Thu Phong chỉ là nhàn nhạt báo ra danh tự.

"Đồ Xuân Tuyết? Cái kia nữ lừa đảo dụng tâm kín đáo tiếp cận tổng giám!" Davy kích động từ trên ghế salon đứng lên, nhưng có một thanh âm non nót so với hấn càng thêm kích động.

"Mẹ ta không phải nữ lừa đảo!" Đồ Hạo Vân tức giận kêu to.

Davy cùng Roger ngạc nhiên đưa mắt nhìn sang hán, hai người bọn họ không phải là không có chú ý tới vị này xinh đẹp động lòng người mỹ nữ bên người dẫn theo trẻ em, chỉ là mỹ nữ luôn so với trẻ em dễ hấp dẫn cái nhìn hơn, nhất là nam nhân, cho nên hai người bọn họ từ đầu tới đuôi chỉ là liếc qua cái kia tiểu nam hài mà thôi, sau liền không đem tâm phóng tới trên người hán.

Nhưng là bây giờ bọn họ nghĩ không đi chú ý cái kia tiểu nam hài cũng không được, trừ hán ra lần này bất quá tin tức, bọn họ thành linh phát hiện, cái kia tiểu nam hài lớn lên giống như bọn họ tổng giám!

Bọn họ tròn to hai mắt, mãnh liệt nhìn chăm chăm vào tiểu nam hài trong chốc lát, phảng phất cho là mình nằm mộng hoặc hoa mắt nhắm mắt lại, dùng sức lắc đầu, lại mở mắt ra xem.

Đây không phải ảo giác, thật sự tại trên người tiểu nam hài nhìn thấy bóng dáng tổng giám của bọn họ, tại sao sẽ như vậy chứ?

Davy cùng Roger động tác thông thả quay đầu nhìn về phía đối phương, hai người đều ở trên mặt của đối phương nhìn thấy khó có thể tin, hoài nghi cùng do dự biểu lộ.

"Tiểu đệ đệ, con tên là gì? Năm nay mấy tuổi?" Roger đem ánh mắt dời về Đồ Hạo Văn trên mặt, nhẹ giọng hỏi.

"Mẹ ta không phải nữ lừa đảo." Đồ Hạo Văn không có trả lời vấn đề của hán, chỉ là dùng kiên định thần sắc cùng ngữ khí, nhìn không chuyển mắt nhìn của bọn họ hai người.

"Nàng tự tiện lợi dụng chúng ta tập đoàn LVMN xếp đặt tổng giám nổi tiếng, vì thương phẩm trên mạng của nàng quảng cáo không, đây không phải lừa gạt là cái gì?" Davy nhện không được cường ngạnh nói.

"Sự kiện kia không phải mẹ ta làm."

"Không phải nàng làm là ai làm?"

"Là con làm." Đồ Hạo Văn sáng khoải thừa nhận.

"Tiểu đệ đệ, ta biết rõ con nghĩ giúp mẹ, nhưng là thầy giáo không có dạy con không thể nói dối sao?" Roger nhún đầu lông mày, không đồng ý nói.

"Con không có nói sai, hôm nay con tới nơi này chính là vì muốn chứng minh chuyện này." Đồ Hạo Văn thập phần chăm chú thành thực giọng điệu nói ra.

Davy cùng Roger nhện không được liếc mắt nhìn, tuy bọn họ mới cùng cái này tiểu nam hài nói mấy câu mà thôi, nhưng là hai người cũng đã rất rõ ràng cảm giác được hán và trẻ em bình thường hoàn toàn bất đồng.

"Con muốn chứng minh như thế nào?" Roger hiếu kỳ hỏi.

"Các chú nơi này có máy tính có thể lên mạng?" Đồ Hạo Văn khiêu mi hỏi.

Roger về mặt hồ nghi gật đầu.

"Có thể cho con mượn dùng một chút không?"

Nghe vậy, Roger nhìn về phía Davy, chỉ thấy Davy đối với hán cũng nhún vai, lộ ra một bộ ai biết hán muốn làm sao.

"Đến đây." Roger đứng dậy, hướng Đồ Hạo Văn vẫy tay, liền đem hán đưa đến có trước tấm bình phong đẩy ra, một giây phòng cung cấp lên mạng ở khách sạn ở trước mặt. "Muốn chú giúp con khởi động máy sao?" Hán hỏi.

"Dạ." Đồ Hạo Văn phải tìm nguồn điện mở ở nơi nào, lãng phí thời gian.

"Đồ tiểu thư, hán rốt cuộc muốn làm chi?" Davy nhện không được hỏi Đồ Thu Phong.

Nữ nhân này cũng rất kỳ quái, dĩ nhiên tùy ý để một đứa bé làm xằng bậy mà không ngăn cản, thậm chí còn còn tự động tự phát cầm lấy trên bàn trà điều khiển từ xa, đem TV mở ra xem, khoa trương nhất chính là nàng còn đem hai chân co lại để trên ghế sa lon, lộ ra một bộ dáng trong nhà đồng thanh thân thích ý tự tại, thật là quái dị tới cực điểm rồi!

"Ai biết?" Nàng mỉm cười mà chống đỡ, "Đúng rồi, có thể phiền tới anh hướng bên cạnh một chút, anh ngăn cản ta xem TV ."

Davy trên mặt lập tức trượt xuống ba đường hắc tuyến, đành phải vuốt cái mũi đi đến Roger bên cạnh, nhìn xem cái kia tiểu hài từ đến tới cùng nghĩ làm cái quỷ gì.

Chỉ thấy hán trước mở ra một cái cửa sổ mạng, sau đó khóa đánh một chuỗi địa chỉ Internet, đi vào một cái websites Anh văn, download vài cái lập trình trên máy vi tính, lại giải khóa cùng lắp đặt chương trình chạy.

Động tác của hán liên tục, thuần thục giống như mỗi ngày đều làm chuyện này.

Đứng ở một bên Roger cùng Davy trợn mắt há hốc mồm, ít dám tin tưởng hiện tại ngồi ở trước máy vi tính, là một tiểu hài tử thân cao chỉ tới eo bọn họ.

Sau khi chuẩn bị xong, Đồ Hạo Văn bắt đầu chế tác nâng websites đơn giản, lại đem chúng nó ném lên mạng.

Đại khái tìm hơn một giờ, chỉ thấy hắn đã chế tác hảo một cái websites đơn giản, tuy nhiên bên trong không có gì nội dung, nhưng là tại The Four Seasons thấy được đặc hiệu hoặc công năng, hắn cơ hồ đều thu được đi. Bọn hắn bây giờ hắn là có thể tin tưởng hắn theo như lời nói đi?

Hắn quay đầu nhìn về phía hai cái "A đầu tử" muốn nghe xem bọn họ nói như thế nào, sao biết lại trông thấy hai cái Mộc Đầu Nhân (*tượng gỗ*), cứng hòng, ngay ra như phỗng đứng ở nơi đó cũng không nhúc nhích trừng mắt nhìn màn hình máy tính, rất giống là bị người ngoài hành tinh xâm nhập.

Vì vậy hắn nhún vai, nhảy xuống cái ghế, đi về hướng Đồ Thu Phong nằm trên ghế sa lon xem TV đang ngủ.

"Đi Thu Phong, tỉnh tỉnh, chúng ta về nhà." Hắn tự tay lắc năng, mở miệng kêu to.

"Đại công cáo thành rồi?" Nàng xoa con mắt từ trên ghế salon ngồi xuống, khàn giọng hỏi.

"Không biết, có lẽ ." Đồ Hạo Văn gật đầu, không để ý lắm nói.

"Có ý tứ gì?"

Hắn hướng bên cạnh vừa đứng, làm cho Đồ Thu Phong nhìn xem hai người đứng bất động.

"Bọn họ giống như bị con làm sợ ngây người, cho nên. . . . ." Hắn nhún nhún vai, "Bất quá không quan hệ, lời con muốn nói đều ghi tại trang web vừa tạo, cho nên chúng ta có thể trở về nhà."

"Phải không? Chúng ta đây đi thôi." Nàng từ trên ghế salon đứng dậy, cũng không nói thêm cái gì.

"Dạ." Đồ Hạo Văn gật đầu, hai người liền cùng đi ra khỏi cửa phòng, ly khai gian khách phòng, chỉ để lại hai cái ngốc tử chưa hoàn hồn.

Nửa giờ sau, tại cùng một cái gian phòng, chỉ thấy Lãnh Quân Giương ngồi ở trước bàn máy tính, đọc lấy từng cái điểm văn tự cùng đồ án trên website, dù cho những văn tự kia có nhiều hơn một nửa là phê phán hắn, hoặc là một ít trò đùa dai, nhưng hắn biết nên xem xét kĩ.

Đứng ở bàn máy tính bên cạnh, Davy cùng Roger cổ họng liên hô một tiếng cũng không dám, bởi vì tại mời đến quản lí khách sạn vì bọn họ phiên dịch trên website rậm rạp chằng chịt, nghe nói là chú âm ký hiệu Trung bọn họ cũng đứng ở một bên nghe, cho nên rất rõ ràng mình phạm sai lầm gì.

Xong đời, bọn họ cái này là chết chắc.

"Các người nói đây là con trai nàng làm?" Lãnh Quân Giương trầm giọng mở miệng, sợ tới mức hai người bọn họ tại chỗ nhảy dựng lên.

"Phải" Davy cúi đầu, nhỏ giọng trả lời.

"Trong này làm?"

"Ừm " Roger không dám thở mạnh xuống.

"Vì cái gì các người không ai cho ta biết?"

"Hai chúng ta trước mắt đều bị cái này khó có thể tin một màn sợ ngây người, cho nên liền bọn họ từ lúc nào đi cũng không biết." Davy cúi đầu, sám hối kiểm ảo não thấp giọng giải thích.

Cái này hắn là tội càng thêm tội đi?

"Con trai nàng bao nhiêu tuổi?" Lãnh Quân Giương an tĩnh trong chốc lát, đột nhiên mở miệng hỏi.

"Đại khái khoảng sáu, bảy tuổi."

Mới sáu, bảy tuổi có thể làm một cái trang web ra như vậy , hơn nữa còn là tại một giờ hoàn thành? Hắn là một thiên tài!

"Lớn lên giống nàng sao?" Hắn lời nói mới hỏi hết liền bật cười, nhẹ lắc đầu.

Hai người bọn họ lại không thấy qua bản thân nàng, làm sao có thể hỏi bọn hắn loại này ngu xuẩn vấn đề? Hắn thật sự là thần kinh thác loạn rồi!

Đáng giận! Vì cái gì hắn cũng không cách nào đối với nàng tức giận? Vừa mới có một trong nháy mắt hắn thậm chí suy nghĩ, nếu như con của nàng lớn lên giống lời của nàng, có lẽ hắn còn có thể tiếp nhận.

Hắn đúng là điên rồi!

Dù cho nghĩ tới muốn kết hôn, nhưng là chưa bao giờ có ý niệm trong đầu phải có tiểu hài tử, càng đừng hài tử của người khác, hắn nhất định là điên rồi,

mới có thể tiếp nhận ý nghĩ của hắn.

"Trên thực tế. . . . ." Davy thong thả ngẩng đầu nhìn hắn liếc, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

"Trên thực tế cái gì? Vì cái gì nói được một nửa không nói tiếp?" Lãnh Quân Giương quay đầu lải hần liếc, nghiêm nghị hỏi.

Davy nhìn về phía bên cạnh Roger, không nói gì hướng hắn cầu cứu.

"Trên thực tế, cái kia tiểu nam hài cùng tổng giám lớn lên rất giống." Roger hít sâu một hơi, mới chậm rãi bật thốt lên nói ra.

"Cái gì?" Sau một lúc lâu, Lãnh Quân Giương trừng mắt nhìn hắn, khẩu khí không tốt, khó coi hỏi.

"Cái kia tiểu nam hài cùng tổng giám lớn lên thật sự rất giống, nhìn hắn, ta nghĩ không cần thận cho là mình thấy được tổng giám. Suy nghĩ một chút, sáu, bảy năm trước chúng ta giống như cũng đã tới trong lúc này, lúc ấy người sẽ không phải đã từng cùng vị này, Đồ Xuân Tuyết tiểu thư từng có một đoạn chuyện, làm cho người chưa lập gia đình mang thai sinh một đứa con trai, mà người lại không biết à?" Davy nhin không được nói ra, những lời này đã sắp đem cả người nghẹn bạo.

Lãnh Quân Giương phút chốc ngây ra như phỗng trừng mắt nhìn hắn, trên mặt huyết sắc mất hết.

"Tổng giám, người cùng Đồ Xuân Tuyết tiểu thư là lần này tới Đài Loan mới nhận thức, hay là trước kia tự nhận thức?" Roger cũng nhin không được nữa hỏi.

Ánh mắt của hắn chỉ là vô ý thức theo Davy trên mặt chuyển qua Roger trên người, cả người y nguyên hiện ra một loại hoảng thần trạng thái.

Đang nghe nói nàng có một đứa con trai thì hắn chưa từng nghĩ tới đứa con trai kia có thể là của hắn, chẳng qua là cảm thấy rất tức giận rất tức giận. Hắn có thể tiếp nhận quá khứ hắn không tại bên người nàng bảy năm, nàng khả năng từng có nam nhân khác, nhưng chính là không cách nào tiếp nhận nàng đã từng vì nam nhân khác sinh con, hắn biết mình rất không giải thích được, nhưng là. . . . . Hắn không biết.

Con của nàng thật là của hắn? Nếu như tiểu nam hài thật là sáu, bảy tuổi, hơn nữa, lại lớn lên giống lời của hắn, vậy nhất định là .

Trời ạ! Hắn thậm chí có con trai rồi? Đây là thật đấy sao? Sẽ không phải là đang nằm mơ à?

Con trai, một đứa con trai thiên tài, một đứa con nàng vì hắn sinh, một cái lớn lên rất giống hắn.

Ha ha. . . . . Ha ha. . . . . Ha ha a. . . . .

Hắn có con trai!

Ha ha a. . . . .

"Roger, tổng giám đang cười sao?" Davy nhỏ giọng hỏi.

"Hình như là."

"Chính là vì cái gì thoát nhìn ——"

Hai người lay động thân thể, trăm miệng một lời nói: "Thật đáng sợ nha!"

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Làm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Thời điểm điện thoại vang lên, Đồ Xuân Tuyết vừa lúc tắm rửa, vì vậy ngồi ở trước bàn máy tính, đang đi dạo trên trang web bộ cánh cứng vương giả Đồ Hạo Văn lập tức nhảy xuống cái ghế giúp mẹ nghe.

Hắn còn chưa lên tiếng, đối phương trước hết nói chuyện ."Ủy. là anh. Chúng ta gặp mặt được không?"

"Mẹ ta đang tắm, chú muốn nhắn lại, hay là như thế này cúp máy?" Hắn đi trở về trước bàn máy tính, một bên phân tâm nhìn xem hành bộ cánh cứng vương giả mới nhất phát hành, vừa hướng đầu bên kia điện thoại nói.

"Con. . . . con trai Xuân Tuyết ?"

"Đúng rồi." Hấn một chút cũng không có phát giác đầu kia giọng nam hung phấn ngữ khí.

"Con tên là gì?"

"Đồ Hạo Vân." Có phiền hay không a! Nhanh tắt điện thoại được không?

"Con năm nay nhiều tuổi, sinh nhật từ lúc nào? Tháng mấy?"

Liên tiếp vấn đề, không khỏi làm hấn đem ánh mắt theo màn hình máy tính chuyển qua trong tay điện thoại, hoài nghi nhủ mảy.

Người kia là ai nha? Không nên nhiều như vậy không giải thích được vấn đề?

"Thức thức, nếu như người muốn tìm mẹ của ta, mười phút sau lại gọi điện thoại đến là được." Hấn đem điện thoại một lần nữa cầm lại bên tai, đối với hấn nói ra.

Nghe hấn ngữ khí tựa như muốn tắt điện thoại, điện thoại này đầu Lãnh Quân Giương nóng vội, vội vàng kêu lên: "Chờ một chút, Hạo Vân!"

Nghe thấy của hấn kêu to, Đồ Hạo Vân trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra quái dị biểu lộ. Hấn làm chi gọi được thân thiết như vậy a?

Cái này thức thức rốt cuộc là ai? Khách của mẹ, hay là nhà máy hiệu buôn? Hấn giống như chưa từng nghe qua cái này thức thức thanh âm, tự nhiên thì không có khả năng nhận thức hấn, chính là người kia làm chi gọi hấn giống như bọn họ rất quen thuộc?

"Hạo Vân? Con còn đang nghe sao?"

"Ừm." Hấn khẽ lên tiếng, hồi tưởng đến có phải là chính mình nghĩ sai rồi, kỳ thật hấn nhận thức cái này thức thức, chỉ là một giờ trong lúc đó nghĩ không ra mà thôi.

"Con không cần phải sợ hãi, ta không phải người xấu."

Hấn nhìn không được mở to mắt. Cái này thức thức đầu có phải là có vấn đề nha? Thức thức người đang nói chuyện điện thoại, hấn trong này có cái gì rất sợ hãi?

"Thức thức, người rốt cuộc là ai nha?" Hấn trực tiếp hỏi.

"Ta là ba ba của con." Do dự một chút, Lãnh Quân Giương rốt cục nhìn không được bật thốt lên nói ra.

Đồ Hạo Vân đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó lại nhìn không được nở nụ cười."Thức thức, người thật thú vị, ngay cả mẹ ta cũng không biết ba ba ta là ai, người muốn chứng minh như thế nào người là ba ba của ta?"

"Con có phải hay không không bảy tuổi, sinh nhật tại tháng bảy gì đó?"

"Sinh nhật của ta cũng không phải bí mật, mọi người đều biết nha." Hấn buồn cười phản bác.

"Con biết mẹ con nhóm máu sao?"

"Biết rõ nha, nhóm B."

"Vậy con nhóm máu có ba phần tư ti lệ nhóm B, máu của con có phải là B?"

Lãnh Quân Giương suy tính nói.

"Đúng vậy, chính là cái này giống như cũng không thể chứng minh người là ba ba của ta."

"Ngoại trừ ngoài nhóm B, máu của con hay là nhóm máu RH âm tính người phương Đông hiếm thấy, là từ chỗ này của ta di truyền đưa cho con."

"Phải không? Ta đây không nghe nói qua." Đồ Hạo Vân thanh âm vẫn là non nớt thanh thúy, nhưng biểu hiện trên mặt lại dần dần trở nên nghiêm túc.

Tuy nhiên hấn thật sự chưa từng nghe qua chuyện này, nhưng là có thể tại trong thời gian ngắn dùng khoa học tới lấy được chuyện chứng minh, hấn nghĩ, người bình thường hấn là sẽ không làm được .

"Con nói, mẹ con không biết ba ba của con là ai, nàng nên biết mình là tại tình huống nào có thai không? Nàng có nói sao?" Lãnh Quân Giương không bỏ truy vấn.

"Có"

"Có phải là tại bảy năm trước tại hội phát biểu trang phục phát sinh? Địa điểm tự tạo con hôm nay chính là gian phòng 5 sao con đi qua."

Đồ Hạo Vân nghe vậy, không thể tưởng tượng nổi ở trong nháy mắt mở to hai mắt.

"Người rót cuộc là ai? Vì cái gì biết rõ ta hôm nay đi qua cái đó khách sạn?" Hấn nhanh chóng hỏi, thanh âm đã không có lúc trước thoải mái ứng đối tâm tình, chỉ có đề nén không được khăn trương, kích động cùng chờ mong.

Ba ba? Đầu bên kia điện thoại nam nhân thật sự sẽ là ba hấn sao?

Hấn lớn lên trông thế nào? Cao thấp mập ốm? Có hay không đeo mắt kiếng? Là làm cái gì? Máy tuổi? Hấn vì cái gì trong quá khứ bảy năm đều không có xuất hiện, cũng đang lúc này xuất hiện? Hấn ở phía sau bỗng xuất hiện, lại có cái mục đích gì?

Trong nháy mắt, chờ mong tâm tình bởi vì đột nhiên nghĩ đến điểm này mà phút chốc làm lạnh xuống tới.

"Người rót cuộc là ai?" Hấn lại lần nữa hỏi, ngữ khí rõ ràng trở nên lãnh đạm.

"Lãnh Quân Giương."

Đồ Hạo Vân sợ ngốc.

"Hạo Vân, làm sao con còn đang chơi máy vi tính nha? Mau tắt đi, chuẩn bị ngủ." Tắm rửa xong, Đồ Xuân Tuyết mặc đồ ngủ đi vào trong phòng, trông thấy hấn nhưng ngồi ở trước bàn máy tính, liền mở miệng thúc giục.

"Ah." Hấn cả kinh, vội vàng đem trong tay điện thoại cất đứt, lo nghĩ sau, lại đem hành động điện thoại mở ra, tắt đi nguồn điện.

"Con đang ở đây làm chi?" Đồ Xuân Tuyết đi đến trước bàn trang điểm ngồi xuống, ngả chút ít mỹ phẩm trên tay sau quay đầu hỏi.

"Không có nha, muốn ngủ, con giúp mẹ tắt điện thoại đi động."

"Máy tính cũng muốn tắt đó!" Đồ Xuân Tuyết không nghĩ ngờ gì nhắc nhở.

"Dạ, tuân mệnh!" Đồ Hạo Vân lập tức hướng nàng hành lễ.

Nàng lác đầu bật cười, đối đứa con thông minh này, rồi lại nghịch ngợm, thích trêu chọc nàng hoàn toàn không có cách.

Hấn nhanh chóng đem máy tính tắt máy, sau đó nhảy xuống cái ghế leo lên giường, an toàn nằm trong chăn, chờ mẹ tắt đèn saulên giường ngủ cạnh hấn.

Thoa kem xong, Đồ Xuân Tuyết nhìn thoáng qua bàn máy tính, xác định con trai đem nguồn điện dưới bàn cũng đã tắt, mới tắt đèn, xoay người lên giường ngủ.

Nàng nằm trong chăn, Đồ Hạo Vân lập tức làm nũng tiến trong ngực nàng, tại nàng bên cổ nhẹ ngủ ngủ.

"Mẹ, người thật thơm đó!" Hấn thích nhất hương trên người của mẹ.

"Đó là mùi thơm của mỹ phẩm, nếu như con thích, mẹ giúp con bôi một ít." Đồ Xuân Tuyết ôm chặt con trai, vừa cười vừa nói.

"Con mới không cần, chỉ có tại trên người của mẹ mới có thể dễ ngủ, tại trên người của con chỉ có chán ghét." Hấn ghét thè lưỡi.

"Nói lung tung." Đồ Xuân Tuyết cười nhẹ khiển trách, ôm sát con trai, liền nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ.

"Mẹ." Đồ Hạo Vân đột nhiên mở miệng.

"Ừm?"

"Người thật sự một chút cũng không nhớ ra được tướng mạo ba ba sao?" Hấn thử muốn từ mẹ trong miệng ra tướng mạo ba ba .

"Mẹ chỉ nhớ rõ hấn lớn lên rất tuấn tú rất cao, thanh âm rất êm tai." Đồ Xuân Tuyết nhớ lại nói, nhưng là tại nàng trong đầu cũng không có bất luận cái gì hình ảnh hoặc thanh âm, chỉ còn lại có còn sót lại ấn tượng mà thôi.

"Vậy hấn cùng người kia so với?"

"Người nào?" Nàng khó hiểu cúi đầu xuống, nhìn xem con trai.

"Cái kia hại mẹ khổ sở, hại mẹ khóc, hại mẹ đem trang web xóa bỏ." Hấn vẽ mặt chán ghét trả lời.

"Hạo Vân, thúc thúc họ Lãnh, con có thể gọi là Lãnh thúc thúc, nhưng không thể nói người kia, như vậy rất không có lễ phép." Đồ Xuân Tuyết từ trên giường ngồi xuống, dùng vẻ mặt nghiêm túc thần sắc uốn nắn hấn.

"Hấn hại người thương tâm như vậy, con chán ghét hấn." Đồ Hạo Vân cũng đi theo từ trên giường ngồi xuống, như là hờn dỗi.

Đột nhiên không biết nên nói cái gì, nàng đành phải đem con trai kéo vào trong ngực, nhẹ nhàng ôm lấy.

"Mẹ đã không có việc gì rồi, con đừng lo lắng." Nàng đem cái cằm tựa ở trên đầu con trai, nhẹ giọng dụ dỗ, "Mẹ sợ dĩ thương tâm, là vì xóa trang web mà mọi người làm cho mẹ, đây chính là mọi người chúng ta cùng một chỗ vất vả kinh doanh năm năm mới có thành quả, kết quả mẹ lại tự tay bỏ đi, cho nên mẹ thật sự cảm thấy rất xin lỗi mọi người."

"Vây cũng không phải người nguyên ý nha, hơn nữa di Hạ Mỹ làm." Hần vội vàng ngắt đầu an ủi.

"Bất kể như thế nào, làm sai chính là chúng ta, cho nên con tuyệt đối không thể bởi vì chúng ta làm thực xin lỗi người khác, làm cho người khác trừng phạt liên chán ghét người khác, như vậy là không đúng, biết không?" Đồ Xuân Tuyết cúi đầu nhìn hần.

Nói cho cùng, mẹ chính là không hy vọng hần đi chán ghét người kia là được rồi." Mẹ, người có phải hay không rất yêu mến người kia?"

Thân thể của nàng cứng đờ, vốn định lắc đầu phủ nhận, nhưng nàng cũng biết con của mình có bao nhiêu thông minh, cho nên căn bản là không lừa được hần.

"Cùng hần một chỗ thời điểm, thời gian luôn bất tri bất giác trôi qua đặc biệt nhanh." Nàng do dự nói, "Hần rất ân ái, rất ôn nhu, hiểu gì đó thiệt nhiều, mỗi lần cùng hần nói chuyện phiếm thời điểm, mẹ đều có loại lấy được nhiều cảm giác, chính là loại học được rất nhiều việc, dùng thân phận của hần, hần là loại cao không thể chạm người, chính là hần lại bình dị gần gũi đến làm cho mẹ hoàn toàn không cảm giác khoảng cách, hần thậm chí còn cùng mẹ đi ăn cháo." Khuôn mặt của nàng bởi vì nhớ lại mà dâng nổi lên một vòng cực đậm, lại hạnh phúc mỉm cười.

Đồ Hạo Vân thấy thế, chỉ có thể không tiếng động thờ dài. Mẹ căn bản là không phải yêu mến người kia mà là đã yêu hần.

Cái này mơ hồ nữ nhân, căn bản là không biết tên kia chính là bảy năm trước làm cho nàng mang thai, không biết làm thay đổi nàng cả đời, làm cho nàng còn trẻ như vậy chưa lập gia đình sống chết, còn phải vất vả công tác dưỡng dục hài tử, thậm chí là chịu được người khác chỉ trích cùng khác thường ánh mắt đối đãi, chính là nam nhân không chịu trách nhiệm.

Tuy nhiên hần yêu mến mẹ lộ ra hạnh phúc mỉm cười, nhưng là tại không có biết rõ ràng người kia có hay không thiệt tình, cùng với hần đột nhiên xuất hiện, hần là tuyệt đối sẽ không làm cho người đó có cơ hội tiếp cận mẹ.

Hần nhất định phải hảo hảo bảo vệ mẹ, tuyệt đối sẽ không làm cho đơn thuần mơ hồ nàng lại đã bị bất cứ thương tổn gì.

Ba ba?

Chỉ có nam nhân có thể cho mẹ hạnh phúc, không cho nàng thương tâm rơi lệ, mới có tư cách làm cho hần mở miệng gọi hần một tiếng ba ba, dù cho người kia là cha ruột của hần cũng đồng dạng.

"Di Hạ Mỹ, cảm ơn người." Đồ Hạo Vân đẩy cửa xe ra, nhảy xuống xe, xoay người đối với Đồ Hạ Mỹ nói lời cảm tạ.

"Con xác định một mình con thật sự có thể?" Đồ Hạ Mỹ theo ghế lái nghiêng thân tiếp cận ghế lái phụ, có chút bận tâm hỏi.

"Ừm." Đồ Hạo Vân có chút vuốt cằm.

"Chính là di không nghĩ ra, cái kia họ Lã tại sao phải một mình gặp con?"

Hần chẳng lẽ không biết con chỉ là một đứa trẻ chưa đủ bảy tuổi sao?"

"Đại khái là hần xem qua con thiết kế trang web sau liền quên?" Hần tại sự tình chưa trong sáng, cũng không tính nói thật.

"Phải không? Di khi nào thì tới đón con?"

"Người kia như vậy có tiền, con nghĩ, hần hần là gọi người hoặc gọi xe đưa ta trở về đi! Người không cần phải lo lắng điểm này, di Hạ Mỹ." Đồ Hạo Vân nói tiếp: "Bất quá chuyện này, người ngàn vạn không thể nói cho mẹ đó, con không hy vọng nàng lo lắng."

"Điểm này di biết rõ." Đồ Hạ Mỹ không hề dị nghị đồng ý cách làm của hần, "Nếu như tên kia thật sự như vậy không có phong độ, không có gọi người đưa con về nhà mà nói..., con lại gọi điện thoại cho di, di tới đón con."

"Dạ"

"Vây con mau vào đi thôi, di nhìn con vào sau cửa sẽ rời đi."

Hần nhu thuận đáp ứng, thoáng dùng sức đóng cửa xe, rồi hướng nàng phát phát tay sau, mới đeo lấy túi sách hướng cửa chính khách sạn chạy tới.

Tại xác định hần đã tiến vào trong khách sạn sau, Đồ Hạ Mỹ mới lái xe rời đi.

Đi vào đại sảnh sau Đồ Hạo Vân trực tiếp định hướng quầy phục vụ, bởi vì thân không đủ cao, hần đành phải tiện tay lôi kéo quần người bên cạnh, thỉnh cầu hỗ trợ.

"Chị xinh đẹp, chị có thể giúp con tìm quản lý thú thú?"

Bị một cái tiểu nam sinh đáng yêu như thế lại xinh đẹp gọi là chị xinh đẹp, tuổi thật thoát nhìn ít nhất ba mươi tuổi đi làm, nhân viên nữ cười đến hai mắt đều khép lại nhìn không thấy.

"Hào, em chờ chút, chị giúp em tìm."

Chỉ chốc lát sau, một vị nam sĩ trung niên mặc tây trang thẳng theo trong quầy đi ra, đi đến Đồ Hạo Văn trước mặt ngồi chồm hổm xuống.

Tiểu đệ đệ, con tìm thú thú có chuyện gì sao? Thú thú chính là chỗ này quản lý."

Đồ Hạo Văn trước đối với hắn nhẹ gật đầu, sau đó đối người đứng ở bên cạnh hắn, cúi đầu nhìn xem nữ nhân nhếch miệng cười.

"Cám ơn người, chị xinh đẹp." Hắn nịnh nọt nói.

"Không khách khí." Nữ nhân lúc này mới tâm hoa nộ phóng xoay người rời đi.

"Quản lý thú thú, con muốn tìm người." Đồ Hạo Văn nói với quản lý.

"Tiểu đệ đệ, con muốn tìm người nào? Như thế nào chỉ có một mình con ở chỗ này? Con cùng ai đi?"

"Quản lý thú thú, con muốn tìm tiên sinh Lãnh Quân Giương. Có thể mời người giúp con thông báo hắn, nói cho hắn biết Đồ Hạo Văn tìm hắn sao?"
Hắn thành thực lại có lễ.

Quản lý nghe vậy có chút bị ngốc, không khỏi hoài nghi nhìn trước mắt tiểu hài tử hỏi: "Con muốn tìm tiên sinh Lãnh Quân Giương?"

"Ừm. Có thể mời người giúp con thông báo hắn sao? Hắn chỉ cần nghe được tên của con, hắn là sẽ lập tức chạy xuống dẫn con đi lên lầu, không cần phiền toái quản lý thú thú đưa con lên lầu."

"Tiểu đệ đệ, con tại sao phải gặp tiên sinh Lãnh Quân Giương?" quản lý khách sạn thử tính hỏi thăm, bởi vì hắn như thế nào cũng nghĩ không thông cái này tiểu hài tử là từ đâu xuất hiện, thì tại sao chỉ tên muốn tìm ở tại 'phòng cho tổng thống' Lãnh tiên sinh?

Gần nhất bởi vì tin tức truyền thông, làm cho bọn họ nhân viên trong khách sạn công tác cả ngày trông gà hoá cuốc, một ít cũng không dám chủ quan, để tránh nhầm lẫn khách quý của bọn họ mất hứng, thân là quản lý phục vụ khách hàng, không thể không chú ý ứng phó.

"Không phải con nghĩ thấy hắn, là hắn muốn gặp con."

"Tiểu đệ đệ. . . . ."

"Cám ơn chú, quản lý thú thú. Con trực tiếp gọi điện thoại cho nhanh, dù sao trong lúc này cũng không có phóng viên." Đồ Hạo Văn nói liền từ trong túi xách xuất ra điện thoại, đó là hắn vào buổi sáng hôm nay lúc ra cửa trộm mang của mẹ đi ra, dù sao chỉ cần điện thoại không có vang lên, mẹ chắc là không phát hiện điện thoại không thấy.

Hắn rất nhanh khởi động máy, nhanh chóng nhập mật mã, liền tìm ra số điện thoại điện cuối cùng, trực tiếp dè xuống gọi.

Hắn tại làm những động tác này thì quản lý thủy chung ngồi xổm bên cạnh hắn quan sát, cũng không có đứng dậy rời đi.

Mà điện thoại là lập tức tiếp thông.

"A lô, con là Đồ Hạo Văn, hiện tại đang tại đại sảnh lầu một khách sạn." Nói xong, hắn liền đem điện thoại cắt đứt, sau đó ngược lên đối quản lý nói: "Tốt lắm."

Quản lý chỉ có thể ở một bên giương mắt nhìn, xấu hổ, hắn đột nhiên nghĩ đến khách sạn muốn đưa kẹo.

"Tiểu đệ đệ, con có muốn ăn hay không kẹo? Thú thú mời con ăn kẹo quả được không?" Hắn dụ dỗ.

"Cám ơn quản lý thú thú, con không thích ăn kẹo quả."

". . . . ."

"Không quan hệ, chú không cần theo giúp con, chờ một chút là có người xuống đón con." Đồ Hạo Văn vô vị nói.

Vấn đề là, hắn tuyệt không tin tưởng Lãnh tiên sinh bởi vì vừa mới không biết là thật hay là giả điện thoại, xuất hiện ở trong đại sảnh nha? Quản lý trong lòng thầm nghĩ. Cái này tiểu hài tử rốt cuộc là từ nơi này xuất hiện? Nếu như tiếp qua năm phút nhưng không thấy cha mẹ của hắn hoặc người nhà tiến đến tìm hắn rồi mà nói..., như vậy hắn sẽ xử lý.

Lúc này, một chuỗi tiếng bước chân dồn dập phút chốc theo thang máy phương hướng chạy đến, hắn nghe tiếng nhìn lại, lại trông thấy đang lúc trầm ổn

nội liềm trong mắt mọi người, mọi cử động tràn đầy quý tộc phong thái, chính vẻ mặt thất kinh, sợ chậm một giây sẽ mất đi người tới trọng yếu nhất, nhanh chóng hướng hẳn lao đến.

"Lãnh. . . . . tiên sinh?" Quản lí theo ngồi chồm đứng lên, ngây ngốc nhìn hắn, lập tức liền phát hiện mình thất thố, vì vậy hắn lập tức thu hồi hồn, mạnh mẽ giữ lại trấn tĩnh.

"Ngài khỏe, Lãnh tiên sinh. Có cái gì cần phục vụ?"

Hắn lộ ra chuyên nghiệp mỉm cười, một lần nữa mở miệng.

Nhưng mà khách quý trong miệng hắn nhưng chỉ là nhìn xem tiểu nam hài đứng ở trước mặt hắn, cũng không nhúc nhích.

"Hạo. . . . . Vân? Ngươi là Hạo Vân sao?" Lãnh Quân Giương thanh âm khàn trương cùng bị đè nén.

Đồ Hạo Vân nghe thấy được giọng nam không xác định kêu gọi, chậm rãi xoay người mặt hướng người tới, hắn cố giữ vững trấn định nhìn hướng cái này baba của hắn, nội tâm tràn đầy hắn không muốn thừa nhận kích động.

Hắn thật sự tựa như mẹ theo lời lại cao lại suýt, là baba tuyệt đối có thể mang ra cửa khoe khoang, nhưng là bây giờ hắn tuyệt đối sẽ không thừa nhận điểm này, ít nhất khi hắn tự mình xác định hắn có tư cách ba ba trước, tuyệt đối sẽ không thừa nhận.

"Có thể đến gian phòng nói chuyện sao?" Hắn cúi đầu xuống, không nhìn tới cặp mắt kia nhanh chóng đỏ lên lệ quang.

"Có thể. . . . . đương nhiên có thể." Lãnh Quân Giương nhìn không chuyển mắt con trai, thanh âm hơi khàn khàn nói.

Vì vậy Đồ Hạo Vân không nói một câu lấy túi sách, hướng thang máy phương hướng đi đến, mà Lãnh Quân Giương thì cẩn cẩn dục dục chính là đi ở bên cạnh hắn, hai mắt căn bản không cách nào dời khỏi con trai.

"Túi sách, ba giúp con cầm được sao?" Nhìn xem bên cạnh nho nhỏ thân ảnh, phút chốc động dung.

"Không cần." Đồ Hạo Vân không mang theo cảm tình lạnh giọng cự tuyệt.

Cảm nhận được con trai địch ý, Lãnh Quân Giương không tự giác lộ ra một vòng cười khổ.

Đội thang máy đến, cha con liền một trước một sau đi tới trong thang máy, thẳng đến cửa thang máy đóng lại, nhân viên phục vụ trong đại sảnh khách sạn nguyên một đám thành người gỗ dường như quay mặt về phía thang máy phương hướng, kinh ngạc không nói nổi cái gì một câu.

Vừa mới rút cuộc chuyện gì xảy ra?

Chưa từng xem qua khách quý bọn họ lộ ra loại này cẩn cẩn dục dục, cơ hồ có thể nói là nịnh nọt thần sắc, cái kia tiểu nam hài rốt cuộc là ai? Vậy là cái gì địa vị nhà?

Trong phòng tràn ngập một cổ mất tự nhiên trầm mặc, trong không khí lan tràn không khí dè chừng, giữa hai người ngoại trừ xấu hổ, còn có một chút cố lộ ra không khí lạnh lùng.

Đồ Hạo Vân đóng chặt lại miệng ngồi ở trên ghế sa lon, túi sách để lại tại bên người, hai mắt thì là trừng mắt nhìn bàn trà trong suốt, cũng không di động tầm mắt.

Tuy nhiên hắn cũng không phải vì ngăn người mới đến đây, mà là có lời muốn cùng nam nhân trước mắt này nói mới đúng, nhưng là không biết vì cái gì, trước lời muốn nói tất cả đều không biết chạy đi nơi nào, hiện tại trong đầu đều là ngổn ngang.

Giống vậy, nam nhân này cùng hắn trong tưởng tượng hoàn toàn không giống với, hắn hẳn là muốn càng lợi thế hoặc là cao cao tại thượng, lộ ra một bộ biểu lộ ban xá, bằng không nên hướng hắn nói xin lỗi, cầu xin sự tha thứ của hắn, hoặc là nghĩ hết biện pháp nịnh nọt hắn, dùng biểu hiện mình thành ý mới đúng, chính là, vì cái gì hắn từ đầu tới đuôi nhưng lại về mặt khàn trương lại cảm động, giống như chỉ là có thể như vậy nhìn xem hắn, cũng đã đủ rồi?

Người này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Hắn vẫn cho là của mình thông minh tài trí nhất định là di truyền từ baba, bởi vì mẹ thật sự là quá mơ hồ, chính là theo hiện tại tình huống xem ra, tỷ lệ đột biến khả năng khá lớn.

Có lẽ người nam nhân này tuyệt không như hắn nghĩ là cái kia hèn hạ gian trá lại giả hoạt, xem ra là hắn suy nghĩ nhiều quá.

Lãnh Quân Giương lại lần nữa hít sâu vài khẩu khí, rốt cục làm cho tâm tình tỉnh táo lại.

"Làm sao con lại đột nhiên chạy đến tìm ta?" Hắn trước tiên mở miệng.

Đồ Hạo Vân thấy hắn rốt cục đánh vỡ cục diện bế tắc, liền nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn cùng hắn có chín phần rất giống trả lời: "Bởi vì con có lời nói muốn hỏi chú."

Hắn nhưng hỏi: "Con nghĩ hỏi cái gì?" Đại khái chính là xác nhận thân thể của mình a!

"Chú tiếp cận mẹ con rốt cuộc có mục đích gì?"

Lãnh Quân Giương lập tức dờ khóc dờ cười. Bị con của mình chất vấn tiếp cận mẹ của hắn có mục đích gì, chính mình đại khái là khắp thiên hạ chỉ duy nhất?

"Con vì cái gì cảm thấy ta có mục đích?" Hắn nhìn con trai, một chút cũng không có bởi vì hắn là trẻ con, liền dùng ngữ khí hay nói giỡn tùy tiện tìm đáp án ứng phó.

"Chú không có mục đích sao?" Hắn nhìn thẳng baba hỏi lại.

"Có." Lãnh Quân Giương cũng không giấu diếm.

Đồ Hạo Vân lập tức lộ ra đến biểu lộ ta liền biết, vẻ mặt khinh thường.

"Ta nghĩ lấy nàng."

Nghe vậy, Đồ Hạo Vân hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý hoảng sợ.

Hắn hai mắt tròn xanh bộ dạng rất đáng yêu, làm cho một mực ở vào căng cứng trạng thái, Lãnh Quân Giương nhin không được nhẹ câu dẫn ra khóe miệng.

"Chú cười cái gì? Đừng tưởng rằng như vậy nói, con liền sẽ tin tưởng!" Hoàn hồn sau lại trông thấy nam nhân trên mặt vui vẻ, Đồ Hạo Vân mặt đỏ lên, lập tức tức giận lớn tiếng kêu lên.

"Mặc kệ con có tin hay không, nhưng là đem mẹ con cưới được, ta là thề phải nhất định."

"Thật sự phải nhất định?" Cái quỷ gì?

"Thề. Thề nhất định phải làm đến." Lãnh Quân Giương cười càng thêm mở rộng.

"Con biết rõ ý tứ, chỉ là không có nghe rõ mà thôi, chú không cần theo con giải thích." Đồ Hạo Vân lập tức khoát khoát tay, sắc mặt lại so với vừa mới đỏ lên một ít.

"Ta nghĩ, con nhất định sẽ không dễ dàng như vậy tiếp nhận ta đi, nhưng là mặc kệ con tiếp không tiếp thụ, ta đều nhất định sẽ nghĩ biện pháp cho mẹ con gả cho ta bất kể dùng phương pháp gì." Lãnh Quân Giương cũng không nói quá, kính tự nói xuống dưới.

"Vì cái gì?" Đồ Hạo Vân nghiêm túc nhìn hắn hỏi: "Là bởi vì con sao?"

"Bởi vì ta yêu nàng."

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Làm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Trong phòng an tĩnh trong chốc lát, Đồ Hạo Vân đột nhiên cười nhạt hừ một tiếng, vẻ mặt không tin biểu lộ.

"Tuy nhiên con bảy tuổi, nhưng là chú cũng không cần đem con trở thành một đứa trẻ cái gì cũng đều không hiểu." Hắn trào phúng nhìn xem Lãnh Quân Giương.

"Con thật sự một chút cũng không giống như là tiểu hài tử." Hắn thờ dãi nhìn lại con trai mĩa mai.

"Nếu như chú từ nhỏ không có ba ba, trong nhà lại cùng một người mẹ thân mình cũng gần như trẻ con, không có công tác lại không hiểu được chiều cố chính mình, chú cũng sẽ biến thành như vậy."

"Xác thực, ta cũng là như vậy lớn, cho nên mới phải có thành tựu ngày hôm nay."

Đồ Hạo Vân hoài nghi trừng mắt hắn, nhưng Lãnh Quân Giương lại không để ý đến hắn, phối hợp nói xuống dưới.

"Ta với con đồng dạng, cũng là một cái không có ba ba, chỉ là bất đồng ở chỗ, ba ba của ta biết rõ có ta tồn tại, chưa từng đến xem qua ta, mà ta nhưng không biết con tồn tại."

Cho nên muốn bắt đầu giải thích, sám hối sao? Đồ Hạo Vân thất vọng cảm giác.

Cùng với nghe hắn giải thích, hắn tình nguyện nghe hắn nói một tiếng thực xin lỗi.

"Ta không thích tiểu hài tử, dù cho tính toán cùng với mẹ con kết hôn, cũng chưa từng nghĩ tới muốn sanh con chuyện." Lãnh Quân Giương thành thật nói, làm cho nguyên bản bởi vì thất vọng khuôn mặt nhỏ nhắn mà rũ xuống, Đồ Hạo Vân tại trong nháy mắt lại ngẩng đầu lên, cứng họng trừng mắt hắn.

"Chú rất kinh ngạc?"

Không phải kinh ngạc, mà là kinh hãi! Có cái baba nào vừa gặp mặt con trai, sẽ ở trước mặt nói thẳng hắn không thích tiểu hài tử, cũng không còn nghĩ tới muốn sanh con nhà?

"Ta không nghĩ lừa gạt con chuyện này, cho nên mới nói cho con biết, bất quá đối với mẹ con, ta nhưng lại ngay cả nghĩ, quyền lợi đều không có, bởi vì theo đầu tiên trông thấy nàng, ta liền đã bị nàng thật sâu hấp dẫn, hoàn toàn không cách nào tự kiềm chế. Nàng tựa như rơi vào thế gian tinh linh đồng dạng hồn nhiên ngọt ngào."

"Vừa mới bắt đầu thời điểm, ta không biết loại này, muốn lập tức nhận thức nàng, có được cảm giác có nàng? Chỉ là chiếu trực giác của mình làm mà thôi, thẳng đến nàng thật sự như cá như tinh linh theo nhân gian biến mất không thấy gì nữa, mặc kệ ta làm sao tìm, tìm khắp không đến nàng, ta mới biết được đây là cái gọi là vừa thấy đã yêu, biết mình đã yêu một cái nữ nhân từ khi biết đến mất đi tổng cộng vẫn chưa tới bốn giờ." Lãnh Quân Giương lâm vào trong hồi ức, trên mặt cười khổ còn xen lẫn bởi vì mất đi mà vẻ mặt thống khổ.

Đồ Hạo Vân không nói gì, chỉ là yên tĩnh nhìn hắn. Trời biết còn không biết cái gì gọi là tình yêu, lại cũng có thể theo trước mắt nam nhân nói lời nói bộ dáng, cảm giác được hắn hình như là thật sự rất yêu mến mẹ, rất yêu mẹ đồng dạng.

"Tuy nhiên ở chung không đến bốn giờ, nhưng là ta lại có thể tình tường nhớ kỹ bộ dáng của nàng âm thanh ôn tồn, cho dù ở cách nhiều năm sau, vẫn có thể liếc nhận ra nàng chính là để cho ta khắp nơi tìm không đến, một người giống tinh linh nữ nhân. Bất quá buồn cười nhất nếu không phải điểm này, mà là nữ nhân này lại hoàn toàn không nhớ rõ ta, mà nàng thậm chí còn cho ta sinh một đứa con trai cùng ta lớn lên có chín phần rất giống." Hắn vuốt vuốt thái dương, đối với người yêu ngu dần cảm thấy vô lực.

"Nàng vốn chính là mơ hồ thiếu gân nữ nhân." Đồ Hạo Vân nhìn không được nói thầm.

Lãnh Quân Giương nhìn hắn một cái, trong mắt tất cả đều là đồng tình.

Đồ Hạo Vân vội vàng mở mắt, suy nghĩ một chút lại đem mục quang điều trở về, nhìn thẳng hắn.

"Ta cảm thấy được, chú chỉ là yêu thích mẹ bề ngoài mà thôi, căn bản là không biết nàng. Nếu như chú thật sự cưới nàng, nói không chừng vài ngày sau sẽ thất vọng nghĩ ly hôn rồi, tựa như con trước kia lúc nhỏ rất yêu mến một loại món đồ chơi, chính là mẹ không có tiền có thể mua cho con, cho nên con liền một mực một mực rất thích cái kia món đồ chơi, thẳng đến có một ngày, mẹ có tiền mua cho con con mới biết được cái đó căn bản cũng không có trong tưởng tượng thú vị, mới chơi thoáng cái, con liền không thích nó." Hắn nhìn xem hắn, lý trí phân tích.

"Cho nên đến bây giờ mới, con đều không có tìm được một cái món đồ chơi có thể cho con yêu mến thật lâu sao?" Lãnh Quân Giương nhìn xem hắn, hiểu kỳ hỏi.

"Ta đã trưởng thành, không chơi đồ chơi đã lâu rồi." Đồ Hạo Vân vẻ mặt khinh thường nói.

"Vậy con bây giờ yêu mến chơi cái gì?"

"Bọ cánh cứng vương giả." Hắn kiêu ngạo tuyên bố.

Đây là vật gì? Như thế nào hắn liền nghe đều không nghe qua? Bất quá đây không phải trọng điểm.

"Con rất yêu mến hắn sao?"

Đồ Hạo Vân không chút lựa chọn gật đầu.

Nhìn xem con trai tính trẻ con một mặt, Lãnh Quân Giương đơn giản chỉ cần bị đè nén hạ xúc động muốn cười."Con đã chơi đùa nó, hơn nữa chơi đùa rất nhiều lần?"

"Con đã có một một trăm ba mươi hai cái bọ cánh cứng tạp." Đồ Hạo Vân e sợ cho người khác không biết sự tầm của hắn.

Bọ cánh cứng tạp? Vật gì đó nha? Bất quá nhìn hắn đặc chí bộ dạng, hắn là rất trọng yếu gì đó mới đúng.

"Cho nên dù cho con chơi đùa rất nhiều lần, vẫn cảm thấy rất yêu mến, sẽ không cảm thấy thất vọng, thậm chí còn càng lúc càng yêu mến hắn? mẹ con đối với ta mà nói cũng đồng dạng, sẽ không cảm thấy thất vọng, chỉ biết cảm thấy càng lúc càng yêu mến, tựa như con yêu mến bọ cánh cứng vương giả đồng dạng."

"Không giống với." Đồ Hạo Vân trừng mắt nhìn, lớn tiếng nói: "Mẹ là người, bộ cánh cứng vương giả chỉ là một máy chơi game mà thôi."

"Con vừa mới không phải cũng cầm món đồ chơi đến so bì sao? Cho nên nên biết ta là tại nói cho con biết, ta là thật sự thích mẹ con, mà không phải ham mới lạ, hoặc là vì 'không chiếm được luôn tốt nhất' những lời này tại lừa gạt mình. Hơn nữa, ta không biết là chính mình không biết nàng."

"Cho nên ý của chú là, chú hiểu được mẹ con? Vậy chú nói một chút xem, nàng là như thế nào người?" Đồ Hạo Vân không phục hỏi.

"Mơ hồ thiếu gân. . . . ."

"Đây là con mới vừa nói." Hắc trắng không còn chút máu liếc.

"Nàng là một cái rất đơn thuần rất chân thành, tuy nhiên cá tính có điểm mơ hồ thiếu gân, nhưng là làm lên lại cẩn thận vừa tí mỉ, đối với chính mình công tác yêu cầu hoàn mỹ, nàng xem rất ôn nhu, nói chuyện lên tới cũng dạ, cảm giác giống như không có gì tính tình, nhưng này chỉ là bề ngoài mà thôi, một khi thật sự đem nàng chọc giận, nàng vô cùng có khả năng hội hung hăng cắn người một ngụm." Lãnh Quân Giương nói, nhin không được thân thù khề vuốt một chút trên trán đã vậy tróc ra vết sẹo.

"Nàng mặc dù là cô nhi, nhưng cá tính lại sáng sủa lạc quan, một điểm oán trời trách đất nghĩ gì đều không có, còn rất dễ dàng thấy đủ. Nàng rất có xếp đặt tài hoa, rất thích ăn cháo, cười thời điểm hội thân thù che miệng, khản trương thời điểm hội nắm nắm tay, thật tâm nói xin lỗi thời điểm hội nói liên tục ba lượt thực xin lỗi, lúc nhờ vả người còn có thể nói ra mặc kệ người muốn ta làm cái gì, ta đều nguyện ý ngốc lời nói ——" Lãnh Quân Giương đưa hắc biết rõ toàn bộ nói tới.

"Đù, chú có thể không cần phải nói." Đồ Hạo Vân nhin không được cắt đứt.

Nam nhân này căn bản là đem hắc kia mẹ mê hồ nhìn thấu nha, chính mình lại vẫn cho là hắc không biết mẹ, xem ra hắc nói hắc yêu mến mẹ, muốn kết hôn mẹ là thật.

Chính là thật sự muốn dễ dàng như vậy tự tha thứ hắc, tiếp nhận hắc sao? Người nam nhân này rốt cuộc có biết hay không mẹ gần nhất vì chuyện của hắc mất nhiều nước mắt nha?

"Con hỏi chú cuối cùng một vấn đề, nếu như chú đáp được, con liền không ngăn cản mẹ cùng chú kết giao." Đồ Hạo Vân nhìn xem hắc, trong mắt hiện lên một vòng xảo trá.

Hắc đưa con trai này còn thật là khó khăn, có thể nghĩ, tương lai lớn lên sau, mặc kệ một chuyện, khẳng định đều nhường cho hắc tiếp xúc, muốn từ trên người hắc thu sẽ có người hận đến nghiêng răng ngựa. Lãnh Quân Giương vì chính mình con trai làm cho cảm thấy nhức đầu, rồi lại có một loại kiêu ngạo.

Tuy nhiên hắc không thích hài tử, nhưng là đối với cái này cá tuổi còn nhỏ thì có phong độ của một đại tướng, nhưng lại từ trong tâm khảm tiếp nhận hắc, yêu mến hắc, một điểm miễn cưỡng cảm giác đều không có, có lẽ làm cái baba cũng không phải một chuyện tình đáng ghét.

"Hảo, con hỏi."

"chú biết mẹ con có một mộng tưởng sao? Chú biết giấc mộng của nàng là cái gì không?" Đồ Hạo Vân nhìn xem trong lòng kỳ thật đã thừa nhận ba ba, cố ý làm khó dễ.

"Nàng muốn làm phu nhân." Lãnh Quân Giương nhìn hắc một cái, không chút lựa chọn trả lời.

Đồ Hạo Vân khiếp sợ tròn to hai mắt, trong nháy mắt từ trên ghế salon nhảy dựng lên.

"Không có khả năng! Làm sao chú có thể sẽ biết rõ?" Hắc lớn tiếng kêu lên.

"Vì cái gì ta không thể biết rõ?" Con trai kịch liệt phản ứng làm cho hắc cảm thấy rất ngạc nhiên.

"Bởi vì mẹ nói đó là nàng còn trẻ không biết một giấc mộng, hiện tại mới sẽ không nói ra mất mặt xấu hổ, nàng không có khả năng sẽ đem chuyện này nói cho chú!" Đồ Hạo Vân kích động dậm chân.

"Thì ra là thế." Lãnh Quân Giương bình tĩnh đại ngộ, "Cho nên con hỏi ta đây cái vấn đề, kỳ thật chính là muốn cho ta đáp không được sao?" Hắc nhìn không chuyển mắt thấy nhìn như tiểu đại nhân, kỳ thật còn đơn thuần nhi tử.

Chỉ thấy Đồ Hạo Vân mặt đỏ lên, không có ý tứ bỏ qua một bên đầu.

"Quá khứ mấy ngày nay ở chung, thật sự của ta không có nghe nàng lại đề lên chuyện này, nhưng là bảy năm trước nàng uống say, từng đã nói với ta giấc mộng này."

"Bảy năm trước chuyện, chú nhớ rõ ràng như vậy làm cái gì?" Đồ Hạo Vân nhỏ giọng nói thầm.

"Đại khái là biết rõ bảy năm sau, con của chúng ta hội cầm cái này vấn đề đến ngăn cản ba hắc truy cầu mẹ hắc a?" Lãnh Quân Giương cười một tiếng.

Đồ Hạo Vân khuôn mặt trong nháy mắt lại trở nên càng đỏ, hắc có chút tức giận nắm lên trên ghế sa lon túi sách, xoay người cửa phòng nghỉ đi đến.

"Con muốn về nhà."

Lãnh Quân Giuong ngẩn ngơ, vội vàng từ trên ghế salon nhảy dựng lên đuổi theo.

"Ta tổng con trở về." Hấn vội vàng nói, mà Đồ Hạo Vân cũng không có phản đối.

"Ta tổng con đi lên."

Đẩy ra cửa xe tắc xi, Đồ Hạo Vân vừa mới nhảy xuống xe, cái kia da mặt dày baba đã tự động tự phát theo sát hấn sau lưng.

Đồ Hạo Vân từ chối cho ý kiến theo trong túi xách tìm ra chìa khóa cửa chính mở cửa, sau đó đi đến nhà trên lầu 4, lấy thêm ra cái chìa khóa mở khóa, đi vào nhà.

"Mẹ, con đã trở về." Hấn giương giọng kêu lên.

"Hạo Vân sao? Con trở về đúng lúc, mau lại đây giúp mẹ tìm điện thoại, mẹ điện thoại không biết ném chỗ nào, làm sao tìm khắp không đến." Đồ Xuân Tuyết lo lắng thanh âm từ trong phòng truyền tới.

Hấn nhìn không được làm mặt quỷ, theo trong túi xách đem điện thoại lấy ra, sau đó đi vào gian phòng rõ ràng bị loạn mà trở nên như có trộm tiến vào chiếm giữ qua.

"Mẹ, điện thoại di động của mẹ trong này nha."

"A!" Đồ Xuân Tuyết kinh hãi quát to một tiếng, "Con ở đâu tìm được? Vì cái gì mẹ tìm một cái buổi sáng tìm khắp không đến?"

"Tại phòng khách khe sofa, mẹ khả năng không có chú ý tới a!" Thần a, xin tha thứ hấn lời nói dối có thiện ý a!

"Thì ra là thế, cảm ơn con, Hạo Vân."

Đứng ở ngoài cửa phòng nghe thấy hai mẹ con bọn họ đối thoại, Lãnh Quân Giuong nhìn không được chọn cao lông mày.

"Cảm ơn con liền cho con tiền."

"Con nói cái gì? Lập lại lần nữa." Cảnh cáo thanh âm phút chốc vang lên.

"Mẹ, cho con tiền a, con không nghĩ trong nhà làm bóng đèn." Đồ Hạo Vân làm nũng lời kéo mẹ ống tay áo.

Đồ Xuân Tuyết hoàn toàn không có phát hiện trong phòng thêm một người, chỉ là chuyên tâm giáo huấn con trai, "Cái gì bóng đèn? con đòi tiền làm chi, lại muốn đi chơi bỏ cánh cứng vương giả?"

"mẹ biết rõ còn cố hỏi chứ sao."

"Không chính xác." Nàng tức giận bỏ qua con trai quần quít lấy không tha.

"Mẹ, chẳng lẽ mẹ thật muốn con đợi trong nhà, nhìn mẹ cùng cha khanh khanh ta ta sao? Mười tám năm trẻ em nhà không nên a!" Câu nói sau cùng la hét nói.

Đồ Xuân Tuyết không giải thích được hỏi: "Cái gì ba ba? Con đang ở đây nói cái gì?"

"Hấn chỉ chính là anh." Đứng ở ngoài cửa phòng, Lãnh Quân Giuong rốt cục nhìn không được lên tiếng.

Nghe thấy thanh âm, Đồ Xuân Tuyết đột nhiên quay đầu lại, hậu tri hậu giác trừng mắt nhìn cái kia cơ hồ nhò vào cửa phòng nàng, không có khả năng sẽ xuất hiện.

"Quân. . . . ." Nàng mới bật thốt lên hô một chữ, rồi lại vội vàng cầm mồm cắn cắn môi dưới, sau đó lạnh lùng mà xa cách sửa lời nói: "Lãnh tiên sinh."

Lãnh Quân Giuong sắc mặt không khỏi biến đổi, "Em không phải đã đáp ứng bảo anh Quân Giuong sao?" Hấn bắt mắt sự mặt hỏi.

Đồ Xuân Tuyết nhìn hấn một cái, nhìn không được nói móc: "Thực xin lỗi, ta nghĩ ta nhưng có thể không đủ tư cách như vậy xưng hô ngài."

"Nếu như em không đủ tư cách, vậy thế giới này sẽ không có người có tư cách." Hấn nhìn không chuyển mắt dừng ở nàng.

Nhưng nàng chỉ là lãnh đạm hỏi: "Xin hỏi ngài đến nơi này có chuyện gì không? Ta đã nghe ngài trong lời nói bỏ trang web rồi, ngài nên không phải nghĩ đôi ý, còn muốn tố cáo chúng ta a?"

"Đáng giận!" Nàng trái một câu ngài, hữu một câu ngài chọc giận Lãnh Quân Giuong, vì vậy hấn đi nhanh đi tới trong phòng, chế trụ bờ vai của nàng đối với nàng thấp giọng rít gào, "Em là có ý muốn trừng phạt ta sao? Vì cái gì lại dùng kính ngữ cùng ta nói chuyện?"

"Uy, baba, cũng không thể cẩn thận một chút, mẹ thiếu chút nữa muốn dẫm lên con." Vội vàng tránh đi, Đồ Hạo Vân kháng nghị kêu to.

Lần đầu tiên nghe con gọi hần ba ba, Lãnh Quân Giương đột nhiên cứng lại, thông thả cúi đầu nhìn về phía đối diện hần làm con trai ngoáo ộp.

"Thật có lỗi, con trai." Hần cười nói ra, cảm giác hốc mắt nóng lên, mũi vị chua.

"baba? Con trai?" Lên tiếng chính là Đồ Xuân Tuyết. Nàng về mặt mờ mịt nhìn trước mắt hai người kia, hoàn toàn làm cho không rõ ràng lắm hai người này xưng hô hàm ý.

Con của nàng lại gọi Lãnh Quân Giương baba, mà hần cũng trở về nên được như vậy thuận miệng, giống như hần vẫn luôn là baba con trai nàng, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

"Mẹ, mẹ xem hai người chúng ta lớn lên giống không?" Đồ Hạo Vân thân thủ chỉ vào Lãnh Quân Giương cùng mình, đối về mặt ngốc trệ mẹ nhếch miệng nói ra: "con cảm thấy được, cho nên liền quyết định nhận thức chú là baba, mẹ tự ủy khuất điểm cùng chú kết hôn a!"

"Không nên nói lung tung" Lãnh Quân Giương đối con trai nhủ mày quát bảo ngưng lại của hần nói hừ nói vượn.

Đồ Hạo Vân cân não động được nhanh chóng, đột nhiên vượn tay nói: "Không quan tâm con trong này nói lung tung tự cho con tiền."

Hần lập tức không chút lựa chọn móc ra bóp da.

"Đồ Hạo Vân!" Đồ Xuân Tuyết ngu ngơ qua đi, lập tức đã nghĩ mớ chửi người, sao biết con trai động tác lại nhanh một bước, tại nàng còn không kịp trách mắng khẩu trước, liền đã nhanh chóng cướp đi Lãnh quân Giương bóp da, nhanh như chớp liền chạy ra cửa phòng.

"Cám ơn, baba." Hần giương lên trên tay bóp da dày đặc, quay đầu hướng trong phòng Lãnh Quân Giương kêu lên: "Vì cảm tạ của ba hào phóng, con sẽ thuận tiện đem mặt khác bốn bóng đèn cùng một chỗ mang đi."

"Đồ Hạo Vân, con đứng lại đó cho mẹ!" Đồ Xuân Tuyết đối với con trai bóng lưng rổng to.

"Mẹ tự giao cho ba, baba,bye bye!"

"Đồ Hạo Vân!" Nàng đang muốn đi nhanh đuổi theo, cũng đang trong nháy mắt bị người chặn ngang ôm lấy.

"Bye!" Lãnh Quân Giương thân thủ chăm chú ôm lấy đang muốn bảo nổi Đồ Xuân Tuyết, bất quá con trai giống như đã chạy đi ra cửa rồi, bởi vì hần đã nghe thấy cửa chính đóng thanh âm, cho nên của hần bye, con hần là không nghe thấy.

Thật tốt quá, rốt cục chỉ còn lại có hai người bọn họ .

"Ngài. . . . . Thịnh, mời ngài thả ta ra." Bị hần chăm chú ôm vào trong ngực, Đồ Xuân Tuyết lập tức đầu trống rỗng mãnh liệt.

"Không cần phải." Lãnh Quân Giương trực tiếp cự tuyệt, ngữ khí nghe lại vẫn theo một chút tùy hứng.

Nàng trừng mắt nhìn, còn tưởng rằng chính mình nghe lầm, vì vậy hoang mang ngẩng đầu lên nhìn hần.

"Ngài, ngài nói cái gì?"

"Anh nói không cần phải." Hần vui đầu vào cổ của nàng, tham lam hấp thu trên người nàng đặc biệt hương thơm.

Đồ Xuân Tuyết lập tức thanh tỉnh, một cổ đột nhiên xuất hiện mà lại bị đè nén hạ ở tức giận nương theo lấy đau lòng cùng thương tâm, nhanh chóng theo sâu trong đáy lòng tán phát ra.

"Người dựa vào cái gì nói không cần phải? Dựa vào cái gì có thể như vậy dụng ta? Nếu như người nếu không buông tay, ta liền cáo người quấy rầy! Quấy nhiễu tình dục!" Nàng lạnh lùng phụ giúp hần, lại như thế nào cũng vô pháp đưa hần đẩy ra.

"Không quan hệ, anh cho em cáo."

"Người ——"

"Anh nghĩ như vậy ôm em, nghĩ đến đều nhanh muốn nổi điên . Hiện tại con trai đều nguyện ý thừa nhận anh, bảo anh một tiếng baba, anh nghĩ hiện tại không còn có bất luận kẻ nào hoặc bất luận cái gì lý do có thể cản trở anh có được em." Hần kiên định mà nóng bỏng nói, sau đó eo khẽ cong, duỗi tay ra, liền đem nàng cả người chặn ngang ôm lấy.

"A!" Đồ Xuân Tuyết kinh hãi kêu to, nhin không được thân thủ chùy đánh trúng hần, "Người nghĩ làm gì? Nhanh lên thả ta xuống!"

Lãnh Quân Giương lại ngoảnh mặt làm ngơ đem nàng đặt ở trên giường, sau đó thuận thể nghiêng thân đặt ở trên người nàng.

"Em có thể lấy thêm bình hoa đập bể đầu của anh không quan hệ, " hần một bộ rất tốt thương lượng biểu lộ, cũng giương mắt tại bốn phía dạo qua một

vòng, rồi sau đó mới vô tội cúi đầu xuống, khiêu mi rất đúng nàng nói: "Bất quá trong này giống như không tổn binh."

Nàng đầu tiên là ngẩn ngơ, sững sờ nhìn hấn sau một lúc lâu. Như là nghĩ tới điều gì chuyện bất khả tư nghị loại trọn to hai mắt, rồi lại nhanh chóng lắc đầu, không muốn tin tưởng trong nội tâm suy nghĩ.

"Người đang ở đây nói cái gì? Hoa gì bình gì?" Nàng trừng mắt hấn, nhưng mà về mặt bối rối.

"Em để cho anh coi bỏ thân thể nằm ở chỗ đó, cũng không giúp anh cầm bộ y phục hoặc chặn đơn đắp, hại ta thiếu chút nữa.., em biết không?" Hấn giả bộ phàn nàn.

Nghe vậy, nàng khiếp sợ phải nói không ra lời nói, đầu phút chốc dừng lại.

Mà Lãnh Quân Giương thì là nắm chắc cơ hội, không chút nào lãng phí thời gian đến thỏa mãn tiếp cận dục vọng của nàng.

Hấn hôn hít lấy cổ nàng mềm nhỏ mê người, ngửi nghe trên người nàng mùi thơm đặc biệt, sau đó theo cổ đến nàng hình duyên dáng xương quai xanh, lại chuyển qua nàng áo somi cổ áo ngoại chỗ lộ ra tất cả mềm nhỏ da thịt, cũng một khóa một khóa coi bỏ nàng trước ngực nút áo, một đường dưới lên.

"Anh. . . . ., chờ một chút, chờ một chút!"

Đồ Xuân Tuyết rốt cục phục hồi tinh thần lại, vội vàng dùng một tay ngăn trở trước ngực mình xuân quang, một tay xấu hổ và giận dữ phụ giúp hấn.

"Làm sao vậy?" Hấn ngẩng đầu lên, nhưng cũng không có dời đặt ở trên người nàng sức nặng. Của hấn tiếng nói trầm thấp mà khàn khàn, mỗi thấp phần gọi cảm, bởi vì tình cảm mãnh liệt mà có vẻ ánh mắt thâm thúy càng sức hấp dẫn mười phần.

Nhìn xem như vậy, nàng đột nhiên có loại sự khó thở, đầu thiếu đường khí cảm giác.

"Cái gì làm sao vậy?" Nàng hoảng thần dừng ở hấn, thì thào hỏi.

Thấy thế, Lãnh Quân Giương đột nhiên mỉm cười lên, yêu mến nàng vì chính mình mê say bộ dáng.

"Nếu như có rãnh rồi, chúng ta đây tiếp tục." Hấn dù bận vẫn ung dung lại lần nữa cúi đầu xuống.

Đồ Xuân Tuyết trừng mắt nhìn, phục hồi tinh thần lại lần nữa đưa hấn ngăn lại.

Nàng rốt cục nhớ lại đến nàng muốn nói cái gì rồi!

"Anh vừa mới nói cái kia bình hoa. . . . . Cái kia, ngày đó người kia thật là anh?" Trên mặt của nàng có khó có thể tin cùng với ngượng ngùng, bởi vì nàng nhớ tới xế chiều hôm nay, tại phòng trên ghế sa lon của khách sạn đã phát sinh cái kia vật làm cho nàng xấu hổ mở miệng —— ngoài ý muốn.

"Ta cái trán bị thương chính là chứng minh tốt nhất, cũng là em muốn ta mang kính mắt sắc mặt nghiêm nghị, về mặt cứng rắn đến cho em xem?" Hấn gây nhẹ lông mày, giống như cười mà không phải cười rất đúng nàng nói.

"Chính là, " lòng của nàng có chút đau đớn, "Anh rõ ràng nói là có người trong lòng?" Nàng nhớ rõ rất rõ ràng, bởi vì lúc ấy nghe nói hấn có người trong lòng thì nàng còn không tự chủ. . . . . Được rồi, nàng thừa nhận mình là thương tâm xuống.

"Đúng vậy."

"Nhưng anh bây giờ còn nói là thương em?"

"Đúng vậy." Hấn nhìn không chuyển mắt chăm chăm vào nàng, hoài nghi mình đến tột cùng đã yêu một cái như thế nào đũa ngọc.

". . . . ." Vậy hấn rốt cuộc là có ý tứ gì a?

Hấn rốt cuộc tại sao phải nói với nàng những sự tình này, lại muốn nói cho nàng biết cái gì, vì cái gì không đem nói hiểu rõ một chút, hại nàng một lòng treo ở không rõ trong trạng thái bất ổn?

Lãnh Quân Giương nhịn không được khê thờ dài một cái. Nữ nhân này không nên đem lời hấn nói rõ, mới có biện pháp cảm nhận được hấn đối với nàng yêu mến cấp yêu sao? Thật sự là thua ở nàng.

"Anh thích em, Xuân Tuyết. Từ lúc bảy năm trước trận kia YSL chỗ tổ chức buổi trình diễn trang phục, trông thấy em trong nháy mắt, anh liền đã thích emi." Hấn ôn nhu mà thâm tình rất đúng nàng thổ lộ.

Nàng giật mình nhìn qua hấn, hỗn loạn đầu như là đột nhiên bị một bả thiết chùy hung hăng gõ một cái.

Bảy năm trước? YSL? Buổi trình diễn Trang phục?

"Anh. . . . . Anh. . . . ." Nàng run thanh âm, thật lâu không cách nào nói ra một câu đầy đủ.

"Đúng, chính là anh." Hắn ôn nhu hôn thoáng cái môi của nàng, "Làm sao em có thể không chào mà đi, lại biến mất được như vậy triệt để? Em biết anh tìm em bao lâu sao? Mà em thậm chí ngay cả con trai cùng ta lớn lên giống như vậy, lại còn muốn không biết của anh tướng mạo, em thật đúng là hiểu được như thế nào thương tổn lòng của anh." Hắn rất ủy khuất oán trách.

"Anh . . . . Anh thật là. . . . ." Nàng nhưng ở kinh hãi ở bên trong, không cách nào tiêu hóa bất thành linh hết thấy.

Hắn không chỉ có là cha ruột con trai nàng, cũng là làm cho nàng thể nghiệm đến tình cảm mãnh liệt một đêm tình nhân, hay là nàng không cách nào tự kiềm chế khuynh tâm ái mộ mỗi tình đầu đối tượng. . . . .

Nàng là không phải đang nằm mơ? Như vậy không thể tưởng tượng nổi lại trùng hợp chuyện, làm sao có thể sẽ phát sinh tại trên người nàng?

"Anh yêu em, Xuân Tuyết." Hắn thâm tình chân thành rất đúng nàng nói. "Tuy nhiên em không nhớ được của anh tướng mạo, thậm chí có thể nói là hoàn toàn không nhớ rõ anh, nhưng là anh còn là yêu em."

Hắn chạm khuôn mặt nàng trắng nõn, lại rồi nói tiếp: "Anh yêu em hồn nhiên, yêu của em ngọt ngào, yêu của em thiện lương, yêu tài hoa của em, yêu em để cho anh nhớ thương bấy năm, lại một lần nữa xuất hiện ở trước mặt của anh để cho anh có thể yêu em, em nguyện ý gả cho anh sao, Xuân Tuyết?"

Nước mắt trong nháy mắt trượt xuống Đờ Xuân Tuyết hai má, nhất thời cứng ngắc nuốt phải nói không ra lời nói.

Đây hết thấy tựa như một giấc mộng đồng dạng, hắn yêu nàng, hơn nữa hắn lại còn là cha ruột con trai nàng! A, trời ạ, cái này thật không phải là một giấc mộng sao? Nếu như là giấc mơ lời nói, nàng tình nguyện cả đời không cần phải tỉnh.

Hắn lại yêu nàng! Đây là nàng cho tới bây giờ cũng không dám hy vọng xa vời.

"Nguyện ý sao? Em nguyện ý gả cho anh sao?" Hắn lại lại một lần nữa hỏi thăm, đồng thời ngốc lại ôn nhu thay nàng lau đi khóe mắt không ngừng rơi xuống nước mắt.

Nàng hai mắt nhắm lệ mơ hồ nhìn của hắn, cổ họng chua xót e rằng pháp mở miệng, chỉ có thể mút lấy cái mũi gập đầu, lại gập đầu.

Lãnh Quân Giương như trút được gánh nặng thở dài một hơi, lúc này mới phát giác chính mình vừa mới một mực nín hơi dùng đợi, chỉ sợ nàng lắc đầu cự tuyệt.

Đương nhiên, cho dù nàng thực sự dị nghị, hắn cũng sẽ dùng hết hết thấy biện pháp đem nàng cho bãi bình, làm cho nàng biến thành vô điều kiện đồng ý, chỉ có điều cần tốn một chút thời gian, mà hắn hiện tại cũng không nghĩ lãng phí bất luận cái gì thời gian, nhất là khi bọn hắn đều nằm ở trên giường thời điểm.

"Anh yêu em, Xuân Tuyết. Từ nay về sau, anh sẽ để em trở thành danh xứng thực phu nhân." Hắn hôn tới nàng lệ, ôn nhu lập nhiều lời thề, đón lấy liền chậm rãi đem hôn trở nên nhiệt tình mà cuồng dã, thẳng đến đem nàng cả người mang tất cả.

Bọn họ dùng hôn môi, ôm cùng yêu đến giữ lấy đối phương, theo lẽ lắm đến quen thuộc, do ôn nhu thủ đến nhiệt liệt làm càn, không hề cảm kỵ.

Thuộc về nhiệt tình của bọn hắn vừa mới bắt đầu, tình yêu cũng đồng dạng.

Về bọn họ tình yêu chuyện xưa còn rất lâu, cả đời cũng nói không hết.

Vĩ thanh

Trông thấy người tới, toàn thân đều tràn đầy quý khí, Eva, Sasa cùng Lily đều là tinh thần chấn động lập tức nhiệt liệt kêu gọi.

"Hoan nghênh quang lâm"

Tiếp cận cửa Lily nhanh chóng tiến ra đón, đứng ở bên quầy Sasa cũng không kịp nhiều làm cho tranh thủ thời gian theo vào, chỉ sợ cái này khó gặp đại kim chủ sẽ bị Lily một người độc chiếm đi tất cả công trạng.

Nhìn một cái vị quý khách kia trên người trang phục và đạo cụ, Chanel, Gucci, LV, Christian Dior, trên người nàng gì đó cộng lại kim ngạch chỉ ít có trên trăm vạn? Có lẽ còn rất cao cũng nói không nhất định, giống như vậy khách nhân ra tay khẳng định hào phóng, hơn nữa tuyệt không nương tay, các nàng nhất định phải nắm chắc gần mấy tháng qua, khó gặp cơ hội thật tốt.

"Ngài khỏe chứ, cần ta giới thiệu cho sao?" Lily giờ lên về mặt nụ cười thân thiết, thân mật hỏi thăm.

"Chị là Lily tỷ? Còn có Sasa tỷ?"

"Hả?" Lily cùng vừa đuổi tới Sasa đồng thời sửng sốt, nhìn không được hoài nghi rất đúng nhìn thoáng qua.

"Xin hỏi ngài là?" Lily cẩn cẩn dục dục mở miệng.

"Em là Đờ Xuân Tuyết nha, bảy, tám năm trước em từng trong này công tác qua ba tháng, không biết các chị còn nhớ hay không được?" Nàng mỉm cười rất đúng các nàng nói ra.

Lily cùng Sasa lại lần nữa đối nhìn thoáng qua, hai người trong mắt đồng thời hiện ra một vòng hoài nghi.

Đồ Xuân Tuyết? Tuy nhiên trí nhớ đã có điểm mơ hồ, nhưng là thật sự của các nàng nhớ rõ tên, chính là cái kia Đồ Xuân Tuyết cùng trước mắt vị này mới nhiều tiền. . . . .

"Không quan hệ, em chỉ là đang đi, cảm thấy có chút hoài niệm mới đi tiến đến nhìn xem." Nàng quay đầu nhìn bốn phía, có chút cảm khái thì thào tự nói, "Trong lúc này đều không giống như đã qua."

Lily, Sasa nhìn không chuyển mắt nhìn trước mắt xinh đẹp khách quý, vẫn không có tí tưởng nữ nhân trước mắt này cùng cái kia Đồ Xuân Tuyết là cùng một người, liền điểm trưởng Eva cũng bởi vì nghe tiếng, mà ở quầy hàng phía sau đi ra khỏi.

"Thật không không biết xấu hổ, quấy rầy các chị công tác. Chồng em còn đang chờ em, em đây cáo từ trước." Nàng thu hồi tầm mắt, mỉm cười hướng các nàng nói tạm biệt, mới xoay người, đã nhìn thấy một nửa khác của nàng bước vào cửa chính, thẳng tắp hướng nàng đi tới.

"Làm sao anh cũng vào đây?" Nàng kinh ngạc hỏi.

"Vừa vặn có chỗ đậu xe." Lãnh Quân Giương đối với nàng thâm tình mỉm cười, tại đến gần bên người nàng thì tự nhiên mà vậy dặt tay của nàng. "Như thế nào? Có trông thấy thích gì đó sao?"

Đồ Xuân Tuyết đối với hắn lắc đầu, "Em vừa mới không phải đã nói rồi sao? Em chỉ cảm thấy hoài niệm mới tiến vào, đáng tiếc trong lúc này trang hoàng tất cả đều thay đổi, chúng ta đi thôi." Nàng không hề lưu luyến chuẩn bị rời đi.

Lãnh Quân Giương sủng nịch vòng ở eo thê tử, mãnh liệt tham muốn giữ lấy không nói cũng hiểu.

"Như vậy em đi trước, tạm biệt." Đồ Xuân Tuyết lại lần nữa quay đầu đối ngậy ra như phồng ba người nói tiếng tạm biệt.

Hai vợ chồng cứ như kim điệp tình thâm rời đi, chỉ để lại ba đạo ngốc trẻ bóng người, thật lâu không cách nào hoàn hồn.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Làm Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.